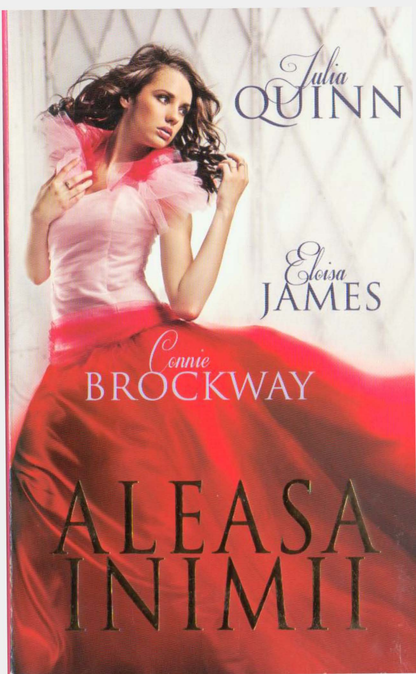

Julia QUINN
Eloisa JAMES
Connie BROCKWAY
ALEASA INIMII

capitolul 1

20 august 1817
Reşedinţa din Londra a marchizului de Finchley
Cavendish Square numărul 14

După atâţia ani în care stârnise o groază de chicoteli, cârâieli şi râsete făţişe, Hugh Theodore Dunne, conte de Briarly, înţelese prea bine că un frate mai mare există în primul rând pentru amuzamentul surorilor lui mai mici. Până la urmă, părinţii îl feriϲiseră cu patru astfel de surori. Îşi dobândiseră moştenitorul, dar simţiseră nevoia să aibă şi o rezervă; însă nu reuşiseră decât să mai aducă pe lume patru fete, care ridicaseră glumele pe seama fratelui lor la rang de artă.

– O listă! pufni Carolyn, sora lui mai mare, zguduindu-se de râs. Georgie, ai auzit şi tu ce-a zis Hugh adineauri?

Poate nu fusese cea mai bună idee să rostească rugămintea asta în faţa celei mai bune prietene a surorii ei, de vreme ce Lady Georgina Sorrell se prăpădea de râs.

– Ce naiba e aşa amuzant? izbucni el. Toată treaba asta începea să-l irite. De parcă nu m-ai fi prevenit de o mie de ori că trebuie să mă însor dacă nu vreau ca titlul meu să fie moştenit de Simon cel Şiret. Iată-mă, mă plec să-l las pe popă să-mi pună pirostriile, iar tu mori de râs, că ţi se pare amuzant.

– *Chiar* cred că ar trebui să te însori, răspunse Carolyn. Sunt sigură că ţi-am repetat asta de o mie de ori. Dar acum că, în sfârşit, te-ai hotărât, vrei să-ţi aleg eu nevasta? O bufni iarăşi râsul. Vrei să-ţi fac eu o *listă*?

- Îmi pare rău, întrerupse Georgina cu respirația ușor gâfâită. Eu, una, sigur nu vreau să fac haz de asta. Ar trebui să vă las să vorbiți între patru ochi. O să plec.

Hugh nu-și putu stăpâni o grimasă când o văzu chicotind în dosul palmelor. Întotdeauna o plăcuse pe Georgie, încă de pe vremea când purta șorțuleț, numai că acum parcă nu mai zâmbea de-ajuns.

- Fiți serioase! le ordonă amândurora. Nu am timp să mă fâțâi de colo până colo într-o sală de bal și să mă ocup eu însămi de asta. Voi vă învârtiți mereu prin locurile astea, știți care-i oferta; indicați-mi pur și simplu o femeie cu obârșie bună și cu dinți sănătoși.

- Caută să cumpere o vită Hereford, grăi Georgina către Carolyn.

- Nu o *vacă*, o contrazise Carolyn. Un cal. Doar îl știi pe Hugh. Zi și noapte, el nu se gândește decât la cai.

- Sunt aici în fața voastră, le atrase Hugh atenția. Puteți să râdeți cât vreți, dar eu tot aștept să primesc o listă.

- Hugh! rosti Carolyn.

Bărbatul ridică o sprânceană.

- Tu vorbești serios?

Nu înțelegea de ce ar crede sora lui că nu vorbea serios.

- Nu am timp să merg la vânătoare de neveste, sublinie Hugh. Îmblânzesc încă un armăsar, Caro. Este un...

- Stai puțin, îl întrerupse Georgina, fără urmă de veselie în glas. Cum de te-ai hotărât să te însori?

- Se pare că, într-un final, începe și el să se maturizeze, răspunse Carolyn voioasă. Iar la douăzeci și opt de ani nu e deloc prea devreme.

Georgina își flutură nerăbdătoare mâna.

- Ceva l-a făcut să ajungă la asta, Caro.

Se întoarse spre Hugh. Avea un maxilar delicat, dar să dea naiba dacă acum nu te trimitea cu gândul la un buldog.

- Ce s-a întâmplat?

Hugh o fixă cu privirea. O cunoștea pe Georgina de pe vremea când era o copilă de cinci ani. Mamele lor erau prietene apropiate, așa că își petreceau împreună

vacanțele de vară. Nu că ar fi văzut-o prea des în ultimii cinci ani... De fapt, nu mai purtase o conversație ca lumea cu ea de la înmormântarea soțului ei. Iar asta se întâmplase acum câți ani? Doi?

– Hugh, insistă Carolyn, de data asta fără pic de ironie.

– Nu are rost să facem atâta caz din asta, replică tânărul în vreme ce se întreba când devenise privirea Georginei așa serioasă.

Își petrecuse copilăria prăpădindu-se de râs, iar acum devenise o doamnă veritabilă. Era o văduvă, chiar dacă nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, ținând cont de faptul că era de-o seamă cu Carolyn.

Stătea dreaptă, cu privirea ațintită asupra lui.

– Richelieu m-a aruncat din șa, recunoscu el.

Carolyn icni.

– Dar ți se întâmplă des să fii aruncat din șa.

Lui Hugh îi tresări colțul gurii.

– Riscurile meseriei. Nu poți să îmblânzești un cal, cu atât mai puțin genul ăsta pe care îl prefer eu, fără să îți mai rupi și câte un os din când în când.

– Dar, evident, de data asta a fost altfel, insistă Georgina. Ce s-a întâmplat?

– Am fost... absent, recunoscu el șovăitor.

– Absent? repetă Carolyn. Absent de la ce?

– Absent din lumea asta. Legumă. În comă, sau cel puțin așa o numesc ei.

– Mai multe zile? interveni Georgina pe un ton ferm, calm.

Bineînțeles, își privise soțul murind. Și durase luni în șir... un an chiar.

– O săptămână, replică resemnat. Am fost în comă o săptămână.

– Și eu de ce nu am știut? strigă Carolyn.

Ochii ei albaștri se umplură de lacrimi, iar ăsta era exact motivul pentru care nu voise să îi spună nimic.

– Peckering are instrucțiuni precise legate de modul în care trebuie să acționeze în cazul în care se întâmplă ceva de genul ăsta. Iar el le-a urmat.

Pentru o clipă, în cameră se așternu tăcerea.

- Peckering este naşul tău? vru să afle Georgina.

- Valetul, o lămuri Hugh. Mi-aş pune viaţa în mâinile lui.

- Măcar a chemat un doctor? Asta făcea parte din plan?

- Bineînţeles. Nu au putut face nimic. Ştii asta. După o lovitură la cap, ori te trezeşti, ori nu.

- Şi, dacă te trezeşti, poţi să rămâi cu sechele pe viaţă, continuă Georgina.

Pălise atât de tare, încât îi ieşeau pistruii în evidenţă. Avusese dintotdeauna pielea palidă. Se potrivea cu părul ei roşu ca focul.

- Nu sunt rănit, replică scurt. Sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, după cum poţi vedea.

Nu că nu se temuse de asta, mai ales că vederea nu îi revenise din prima. Atunci, în timpul zilei, în vreme ce stătea întins pe întuneric, după ce îşi făcuse plimbarea, îşi dăduse seama că venise vremea să dea viaţă unui moştenitor. Ori asta, ori avea să se lase de dresat cai. O soţie era categoric varianta preferabilă.

- Of, Hugh, se tângui Carolyn. Nu pot îndura una ca asta!

Se apropie de ea şi o luă în braţe ca şi cum încă era o copilă, apoi se aşeză, cu ea în poală.

- Sunt bine, Caro, o linişti mângâind-o pe spate. Ştii cât de riscant e să dresezi cai. M-ai văzut căzând de o mie de ori.

- Nu înţeleg de ce nu poţi angaja pe cineva să facă treaba asta riscantă, îi zise ea rezemându-se de umărul lui. Alţii angajează un administrator de grajduri.

Brusc, lui Hugh îi reveni în minte o amintire cu el ţinându-şi în braţe sora pe când era mult mai mică şi obişnuia să îşi sugă degetul. Probabil după moartea mamei lor, presupuse, pe când el avea nouă ani, iar ea doar cinci sau şase.

- Să lucrez cu caii este viaţa mea, îi răspunse scurt. Am un administrator de grajd. La naiba, am chiar trei, şi pentru grajdurile din Scotland, şi pentru cele din Kent. Dar, când apare un cal ca Richelieu, eu sunt singurul care-l atinge.

– Atunci de ce nu poţi lucra cu nişte cai normali? replică ea. De ce trebuie să fie afurisiţii ăştia de cai arabi? Sunt atât de violenţi şi de greu de controlat...

– Nu sunt violenţi din fire, o lămuri el, închipuindu-şi animalele minunate alături de care îşi petrecuse viaţa. Richelieu este viteaz, iar pentru el e o joacă încercarea de a mă învinge. Dacă-i ucid curajul, îi distrug capacitatea de a câştiga.

– Nu mai ştiu să mai existe vreun alt conte care să-şi petreacă timpul într-un mod atât de periculos, insistă Carolyn, începând să-l dojenească, ceea ce însemna că se simţea deja mai bine.

Bărbatul se ridică, o lăsă pe picioarele ei şi rânji către ea.

– Asta-i surioara mea cea arţăgoasă.

– Chiar meriţi să fiu o scorpie. Mă înnebuneşti, Hugh. Abia dacă te văd, şi acum aflu că era să mori şi eu nici măcar nu am ştiut şi... *îmi fac griji* pentru tine!

– De ani de zile, mă tot baţi la cap să mă însor. Încă de când am împlinit optsprezece ani, iar asta s-a întâmplat acum zece ani, adică acum o veşnicie. Gândeşte-te numai cât de fericită o să fii. N-ar trebui să-mi ia aşa mult să ajung să mă descurc.

– Te-a durut? se auzi o şoaptă.

Se întoarse şi întâlni privirea Georginei. Avea nişte ochi superbi, de culoarea lavandei. Genul acela de floare pe care i-l atârna menajera în dulap. Privea un bărbat cu atâta fermitate, fără pic de cochetărie. Bineînţeles, cu el nu avea cum să cocheteze. Îi era ca un frate mai mare.

– Nu, îi răspunse Hugh. Şi, imediat după aceea, se contrazise: Da. Nu voia s-o mintă.

– Când, în cele din urmă, m-am trezit, m-a durut capul ca naiba. Din cauza luminii, cred. Dar în câteva zile m-am simţit mai bine.

Carolyn alergă spre uşă suspinând.

– Piers, s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru... Hugh a fost în comă o săptămână şi nici măcar nu ne-a spus!

Femeia se aruncă în braţele soţului ei.

– Finchbird[1], își salută Hugh cumnatul.

De vreme ce avea brațele ocupate cu soția sa, marchizul de Finchley nu se înclină, dar îi răspunse la salut cu o mișcare din cap.

– O lovitură la cap cu copita?

– Din păcate.

– Mie mi se pare că este bine, o liniști Finchley pe Carolyn.

– Era să moară, reluă ea suspinând.

Cumnatul îi aruncă lui Hugh o privire care însemna, în modul cel mai evident, că n-ar fi trebuit să-i povestească asta niciodată surorii lui.

– N-am vrut, se disculpă Hugh. Georgina m-a iscodit.

Georgina stătea în continuare cu spatele drept.

– A venit să se ofere drept sacrificiu pe altarul căsniciei, replică ea sec. M-am gândit că numai o întâlnire cu moartea l-ar fi putut convinge să facă pasul ăsta.

Finchley încuviință din cap.

– Numai ceva cu adevărat neplăcut l-ar putea scoate pe Hugh din grajduri.

Lui Hugh nu prea-i plăcu asta. În ultimii zece ani, pentru că importase cai de rasă arabă, triplase averea pe care le-o lăsase tatăl lor. Nu se vântura prin sălile de bal doar fiindcă... pentru el, nu exista viață dincolo de sudoarea, freamătul și bucuria pură din grajd.

– Ei bine, iată-mă, zise scurt. Intenționez să mă însor, așa că, dacă ai de gând să râzi de mine, Finchbird, fă-o acum și să terminăm odată cu asta.

Finchley își strâse brațele în jurul taliei lui Carolyn și, pe deasupra capului ei, afișă un zâmbet pieziș, ciudat.

– De ce-aș face asta?

Bineînțeles că ei se căsătoriseră din dragoste. Hugh n-ar fi acceptat să se întâmple altfel; Carolyn fusese dintotdeauna cea mai blândă și generoasă dintre surorile lui. Avea nevoie de cineva care să îi poarte de grijă, iar marchizul era bărbatul potrivit pentru asta.

---

[1] În lb. engleză, în original, *finchbird* înseamnă „cintezoi" – joc de cuvinte ironic pe baza numelui personajului, Finchley (n.tr.)

– Îi cere lui Carolyn să-i întocmească o listă, îi explică Georgina.

– Ce fel de listă? vru să afle Finchley.

– O listă cu femeile bune de măritat.

În timp ce rosti răspunsul, Hugh simți că fusese o idee proastă. Acum avea să-l ia și Finchbird peste picior.

– Mă gândesc că o soție e mai mult decât suficientă, zise cumnatul lui rânjind.

– Mersi pentru sfatul extrem de inteligent, răspunse Hugh. Caro, ai putea să nu mai stai atârnată de soțul tău și să-mi zici câteva nume? Mă gândeam să merg diseară la Almack și să mă ocup de asta.

– La Almack? În cazul în care nu ai observat, Hugh, sezonul s-a terminat. S-a sfârșit de mai bine de o săptămână.

Tonul Georginei avea din nou o undă dulce de amuzament. Lui Hugh nu-i plăcea deloc să îi vadă privirea tristă. Naiba să-l ia pe soțul ei că-și găsise să moară!

– Și asta înseamnă că nu pot cunoaște femei doar pentru că nu e sezon? Caro, cred că, în anul în care ți-ai făcut ieșirea în societate, erai la Almack în fiecare seară.

– La Almack e deschis o dată pe săptămână, în timpul sezonului. Și de unde ai putea ști tu cât de des am fost eu acolo? se răsti Carolyn. Mătușa Emma tot spera că o să mă însoțești și tu într-o seară, dar nu te-ai deranjat nici măcar o dată să o faci.

– Frații niciodată...

– Nici nu încerca, îl întrerupse Carolyn. Sezonul ăsta, prietenul tău cel mai bun, marchizul de Charters, și-a însoțit *sora* peste tot în Londra.

– Sărmanul Alec, se amuză Hugh. Atunci să-l rog pe el să-mi facă o listă? Probabil că, din moment ce și-a petrecut vremea prin sălile de bal, a văzut toate femeile disponibile.

– Dacă e să-ți facă cineva o listă, aia o să fiu eu, afirmă Carolyn. *Eu* o să mă comport ca o adevărată soră și o să încerc să-ți găsesc o soție, asta chiar dacă tu ai neglijat să mă ajuți pe mine în acest demers.

– Tu ţi-ai făcut ieşirea în societate în anul în care l-am adus pe Monteleone din Arabia, se apără Hugh. Richelieu, calul cu care lucrez acum, este urmaşul lui.

– Am câştigat o groază când Monteleone a învins în cursa din Ascot, interveni Finchley bucuros, trăgându-şi soţia spre canapea, unde se aşeză împreună cu ea.

– Păi vezi? Finchbird a reuşit să te găsească şi fără ajutorul meu. Dacă eu m-aş fi învârtit prin sălile de bal, Monteleone n-ar fi câştigat, sublinie Hugh.

– Iar dacă Monteleone n-ar fi câştigat, n-ar mai fi fost nimeni interesat de urmaşii lui, iar tu n-ai fi fost aproape de moarte din cauza copitei lui Richelieu, interveni Georgina.

– Georgie, o strigă Hugh întorcându-se la porecla ei din copilărie, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă, te rog.

Carolyn trase aer în piept şi îşi îndreptă spatele.

– Georgina, deci cu cine crezi că ar trebui să se însoare?

Amândouă îl priviră fix preţ de câteva clipe. Hugh aşteptă.

– Cu Gwendolyn Passmore? răspunse Georgina cu o uşoară undă de îndoială în voce.

– Exact la asta mă gândeam şi eu, încuviinţă Carolyn, dar imediat clătină din cap.

– De ce nu? întrebă Hugh, fără să-şi dea seama decât abia pe urmă că nu avea nici cea mai vagă idee cine era Gwendolyn Passmore asta. Nu vreau să mă însor cu o femeie care se uită chiorâş sau e plină de pete, se grăbi să adauge.

– Gwendolyn nu are tenul pătat. Este, de departe, cea mai frumoasă debutantă a anului. Are un păr roşiatic superb, cu nişte bucle perfecte, îl lămuri sora lui.

– Îmi place părul roşu, mărturisi Hugh. Nu ai spus adineauri că s-a terminat sezonul? Atunci de ce perfecta asta nu s-a măritat cu nimeni?

– A refuzat trei oferte de care ştie toată lumea, dar sunt sigură că au mai fost şi altele. Se aude că îl aşteaptă pe ducele de Bretton să-i declare iubirea.

– Pariez că ducele nu va mai rămâne mult timp burlac, adăugă Finchley. A dansat cu ea de două ori la balul dat de McClendon.

– N-are nici un grajd demn de menţionat, replică Hugh ridicând din umeri.

– Nu grajdurile vor cuceri o femeie, zise Carolyn încruntându-se la el. Bretton are recomandări bune.

– Şi este *foarte* chipeş, adăugă Georgina.

– Şi eu nu sunt? Din nu ştiu ce motiv, îl enerva să audă asta din gura Georginei. Cu siguranţă, nu se învârtise prin sălile de bal, dar femeile cu care... hmm... se împrietenise nu dăduseră vreodată dovadă de lipsă de apreciere. De fapt, avea impresia că trupul musculos şi umerii lui laţi erau foarte apreciaţi.

– Nu e de nasul tău, trase Carolyn concluzia. E prea frumoasă, prea dorită.

– Nu sunt de acord, o contrazise Georgina încruntându-şi o sprânceană. Gwendolyn ar fi norocoasă să îl aibă pe Hugh. Până la urmă, are părul tău, Carolyn.

Carolyn rânji.

– Cea mai frumoasă trăsătură a mea.

Hugh examină părul surorii lui. Era de culoarea coniacului, la fel ca al lui, nu că s-ar fi gândit vreodată prea mult la asta.

– Dar nu ştiu sigur dacă ea l-ar vrea pe el, continuă Georgina.

– De ce nu? întrebă el.

– E cam timidă, îl lămuri Georgina.

– Ai manierele unui elefant când vine vorba despre ieşirile în societate, se auzi din senin glasul surorii lui. În plus, pe Gwendolyn o vor toţi.

– E un fel de Carolyn a anului ei, interveni Finchley.

Îşi ţinea strâns soţia lângă el. Hugh îl privi. Orice avea să se întâmple, nu voia să sfârşească la fel de bolnav de dragoste precum cumnatul lui. Chiar şi aşa...

– Dacă ai câştigat tu cea mai dorită debutantă, cu siguranţă voi face şi eu la fel, zise apăsat.

– Cea mai reuşită comparaţie, replică sora lui. Piers ştie să danseze. El m-a *curtat*, Hugh. A încercat să mă cucerească. Trei săptămâni la rând, mi-a trimis violete

în fiecare dimineață. Tu n-ai fi în stare să faci toate lucrurile astea. Tu nici măcar... nu. Pur și simplu, uită de Gwendolyn.

- Dar ce zici de domnișoara Katherine Peyton? propuse Georgina. Este de-a dreptul adorabilă și, în plus, vine de la țară. Înțelege treaba cu grajdurile.

Carolyn își lovi gânditoare bărbia.

- Am auzit că l-a întrebat pe Lord Nebel câte oi se-nvârt pe domeniul lui. El nici măcar nu știa că are oi.

- Eu chiar am oi, dar, din câte se pare, toată ziua nu fac altceva decât să mănânce. Nu să se-nvârtă, glumi Hugh. Cred că o prefer pe Gwendolyn. Uite cât de bine i-a ieșit lui Finchbird.

- Ce anume?

- A cucerit cea mai dorită femeie disponibilă, zise el imediat. Știu că ție nu-ți place comparația, dar mie nu mi se pare că e o situație atât de diferită de cumpărarea unui cal. Întotdeauna există un armăsar despre care toată lumea crede că, prin împerechere, va da naștere unui învingător. Anul ăsta, e vorba despre Gwendolyn, iar eu pe ea o vreau.

Carolyn își dădu ochii peste cap.

- Hugh, dar nu poți s-o cumperi, pur și simplu, pe Gwendolyn.

Știa că e mai bine să nu zică nimic despre asta. Avea însă o vagă idee că tatălui lui Gwendolyn, oricine ar fi fost el, nu i-ar displăcea să afle că domeniul Briarly era acum unul dintre cele mai bogate din întreaga Anglie. Și dacă l-ar oferi pe Richelieu ca dar de nuntă...

- Kate e absolut încântătoare, reveni Georgina. Are un zâmbet adorabil și o față drăguță. În plus, are și niște dinți foarte frumoși.

Nu-i plăcea deloc că, dintre toți oamenii, Georgina era cea care îi alegea o soție... și mai și râdea de el în vreme ce făcea asta. Cum ea se hlizea și acum, putu să observe, cu ușurință, că și dinții ei erau foarte albi. Ce, n-avea voie să-i placă dinții frumoși? N-ar vrea nimeni să se însoare cu o femeie care un dinte lipsă în față.

- Sunt de acord că domnișoara Kate Peyton este o idee foarte bună, afirmă Carolyn. Tu nu crezi, Piers?

Cumnatul lui ridică din umeri.
– N-are nici un rost să planifici lucrurile astea.
Hugh nu era de aceeaşi părere cu el.
– Mai dă-mi nişte nume, insistă el. Am Gwendolyn, Kate şi...
– Georgina, interveni Finchley. De ce nu şi Georgina?
Carolyn şi Georgina izbucniră în râs, lucru care reuşi să-l irite pe Hugh şi mai tare.
– De parcă mi-aş dori ca prietena mea cea mai bună să-şi petreacă tot restul vieţii implorându-şi soţul să iasă din grajd! exclamă Carolyn.
Hugh îşi miji ochii şi aşteptă până când Georgina se opri din râs.
– Şi tu *eşti* disponibilă, nu-i aşa? o întrebă apăsat. În definitiv, au trecut doi ani de la moartea soţului tău.
– Aşa e, replică fata.
Zâmbetul îi dispăru brusc, precum aerul dintr-un balon spart. Bărbatul se simţi vinovat.
– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi reamintesc. La naiba, sunt la fel de insensibil ca un ajutor de grăjdar.
– E în regulă, îngăimă Georgina, încercând să zâmbească, fără prea mare convingere. Aş prefera să nu mă aflu pe lista ta, dacă nu te superi. Mă gândesc să nu mă recăsătoresc.
– Să nu te recăsătoreşti? o întrebă uluit. Niciodată?
Fata încuviinţă cu o mişcare a capului.
– Averea lui Richard îmi este suficientă. Nu am nevoie de protecţia averii unui bărbat.
– Nu asta era ideea, continuă Hugh. Dar cineva cu care să fii? Şi copii?
Privirea fetei se umbri, iar Hugh înţelese că pusese degetul pe rană.
– Chiar şi eu îmi aduc aminte cum târai în fiecare vară după tine păpuşa aia zdrenţuită, sublinie el. O culcai mereu în pat, o hrăneai cu frunze şi o purtai peste tot.
– Nu ne hrăneam niciodată păpuşile cu frunze, interveni Carolyn indignată. Cu ghinde, da, dar nu cu frunze.

– Asta când nu încercam să le dăm drumul în josul râului, adăugă Georgina. Las-o baltă, Caro! Mă tem că felul cum ne purtam cu sărmanele păpuşi nu va face decât să demonstreze că nu suntem bune de mame. Îmi pare rău că din căsnicia mea nu au rezultat copii. Dar nu mă închipui căsătorindu-mă doar pentru asta. Nu mă voi recăsători niciodată.

– Nu sunt de acord, o contrazise Carolyn. Pur şi simplu, nu ai întâlnit un bărbat matur. Îţi vom găsi noi un bărbat adevărat, ca Piers al meu. Poate pe cineva din armată.

Hugh deschise gura... dar o închise la loc. Până la urmă, nu era treaba lui.

– Unde naiba pot s-o întâlnesc pe Gwendolyn asta, dacă la Almack e închis? îşi întrebă sora.

– Vom da o petrecere la noi, veni răspunsul ei imediat. Voi trimite invitaţiile pentru peste două săptămâni. Le voi invita pe Gwendolyn *şi* pe Kate. Ah, şi încă alte câteva debutante. Odată ce-o să spun câtorva mame că tu o să fii acolo, o să fie prezente toate domnişoarele ajunse la vârsta măritişului pe care le-ai putea dori.

Hugh mârâi. Era doar pe jumătate conştient de faptul că devenea personajul principal în procesul înflăcărat al peţirii; era greu să nu-şi dea seama de vreme ce era mereu asediat la curse, în special la Ascot. Dar până acum nu le acordase nici cea mai mică atenţie.

– Nu trebuie să fie toate fecioare.

– Vai, dar ce liberal eşti tu, zise sora lui şi zâmbi afectată. Dar de vreme ce nu am cum să le pun întrebări legate de experienţa lor în domeniul ăsta, va trebui să o lăsam aşa.

– Vreau să spun că aş fi fericit să mă însor şi cu o femeie mai în vârstă, interveni Hugh. O văduvă. Nu cu Georgina, de vreme ce se pare că ea se păstrează pentru domnii în uniformă, dar ideea e că aş prefera ca soţia mea să nu aibă şaisprezece ani.

– Nici una dintre debutantele de anul ăsta nu are şaisprezece ani, rosti cu lejeritate sora lui. Poate şaptesprezece. Dar acum e la modă să aştepţi un pic înainte

să debutezi. Cred că Gwendolyn are aproape douăzeci de ani.

– Sună din ce în ce mai bine! exclamă Hugh.

– Şi, de vreme ce nu pot invita doar femei, adăugă Carolyn, ştiu foarte exact pe cine să invit pentru tine, Georgie.

– Pentru *mine*? strigă Georgina aproape îngrozită, spre încântarea lui Hugh.

– Tocmai a spus că nu vrea să se mărite, sublinie el.

Finchbird îi aruncă lui Hugh o privire care-i spunea că era inutil să mai adauge ceva, exact în clipa în care Carolyn începu să vorbească peste el.

– Căpitanul Neill Oakes. Este erou de război şi are o avere frumuşică... nu că ai avea nevoie... şi, mai presus de toate, este atât de *viril*. Mie nici măcar nu-mi plac uniformele, dar m-au trecut fiorii când l-am privit în vreme ce era prezentat reginei.

Hugh oberva că Georgina nu se grăbi să ia în râs ideea aia.

– Va trebui să fii atentă, o sfătui ca un frate mai mare. Războiul îi poate lăsa sechele groaznice unui bărbat.

– Are nişte ochi negri extraordinari, care privesc fix prin tine, rosti Carolyn visătoare.

Hugh îşi dădu seama că lui Finchbird îi displăcea descrierea asta în aceeaşi măsură ca lui. Îşi strânse braţul mai cu putere în jurul soţiei, iar asta păru să o trezească la realitate.

– De asemenea, îl voi invita şi pe ducele de Bretton, continuă femeia. Altfel, mama lui Gwendolyn nu va accepta niciodată invitaţia. Am auzit că îşi doreşte ca fiica ei să devină ducesă. Şi cine o poate învinovăţi?

– O să dai petrecerea asta peste două săptămâni? o întrebă Hugh.

– Da. Vom fi la conacul lui Finchley, bineînţeles. Este deja programat ca servitorii să se mute mâine.

– Organizăm cele mai bune partide de vânătoare de potârnichi din sudul Scoţiei, adăugă cumnatul ei. Până acum, nu ai mai venit cu noi în septembrie.

Lui Hugh nu îi displăcea nimic mai mult decât să cutreiere pădurile în încercarea de a ucide ceva. Mai ales

acum, când se luase hotărârea că eroii de război erau cei mai buni soţi.

– În plus, e şi ziua în care împlinesc douăzeci şi cinci de ani, se lăudă Carolyn. Piers mi-a promis un cadou minunat, Hugh. Aşa că poţi învăţa de la el cum să faci o femeie să se îndrăgostească de tine.

– Ai noroc că stai tocmai în partea cealaltă a camerei, replică Hugh. Mi-ar plăcea să te ciupesc.

Marchizul rânji spre el.

– Nu-ţi face griji, bătrâne. Îţi voi da eu câteva sugestii... dacă îmi dai mie următorul armăsar din neamul lui Monteleone.

– Nici să nu visezi, îi răspunse furios. Dar asta îi reaminti. Cu siguranţă, am să-l aduc pe Richelieu, îşi informă cumnatul. O să fie loc pentru el în grajd?

– Bineînţeles! exclamă Finley. Toată lumea vorbeşte despre Richelieu, dar până acum nu l-a văzut nimeni.

– Nu pot să-l las, nici măcar pentru o săptămână sau două, continuă Hugh. Ştiu că îi place să participe la curse. I s-ar putea întâmpla ceva la gură dacă las pe altcineva să-i termine dresajul.

– Richelieu *nu* e invitat la petrecerea mea, sublinie Carolyn. Eu invit doar masculi manieraţi cu două picioare.

Hugh era gata să-i spună că, în cazul ăsta, el nu avea ce căuta acolo, când Finchley o scutură uşor pe soţia lui.

– N-o să-l poţi face pe ducele de Bretton să vină la ţară doar pentru o debutantă frumoasă. S-o fi hotărât *ea* să se mărite cu el, dar garantez că ducele de Bretton nu e aşa nerăbdător să-şi pună pirostriile.

Privirea lui o întâlni pe a lui Hugh, şi amândoi trecură sub tăcere informaţia despre noua amantă încântătoare a lui Bretton, o cântăreaţă de operă cunoscută sub numele de Fermecătoarea Dalila, care avea să-l facă să vrea mai degrabă să rămână la Londra.

– Dar, dacă Bretton ar şti că Richelieu se antrenează pe domeniul meu, reluă Finchley, atunci ar veni. Şi la fel ar face şi ceilalţi bărbaţi. *Asta* este momeala care-i va aduce pe domni.

– Bretton ar fi acolo într-o clipită, aprobă Hugh. A încercat să mi-l cumpere pe Monteleone de cinci sau şase ori.

– Tu nu vrei să vină Bretton, interveni Georgina amuzată. El e rivalul tău în lupta pentru mâna lui Gwendolyn, ţi-aduci aminte?

– Ziua în care Bretton va deveni rivalul meu va fi ziua în care...

– Ce? îl întrerupse sora lui râzând. O să arunci prosopul? Chiar o să declari că vei rămâne singur pentru totdeauna?

Femeia izbucni în râs, şi iată-i ajunşi la punctul de unde porniseră discuţia, aşa că Hugh reuşi să se strecoare afară din încăpere.

capitolul 2

Pe când avea optsprezece ani, Gwendolyn Passmore alunecase pe o alee nămoloasă şi-şi rupsese piciorul. Doctorul făcuse o treabă minunată când fixase osul, dar, vreme de opt săptămâni, Gwen fusese nevoită să nu se ridice deloc în picioare. În mod normal asta ar fi reprezentat o adevărată tortură. Lui Gwen îi plăcea foarte tare să se plimbe; nimic nu o încânta mai mult decât să iasă din casă pe furiş pe când roua era încă proaspătă pe iarbă şi să meargă pe jos kilometri şi kilometri, până când tivul rochiei i se îmbiba de apă.

Dar îşi rupsese piciorul în aprilie, ceea ce însemna că trebuia să uite de ceea ce ar fi trebuit să fie primul ei sezon în Londra. Mama ei fusese distrusă.

Gwen fusese încântată.

Pe când ea avea nouăsprezece ani, fratele ei fusese ucis la Waterloo. Familia era în doliu, aşa că ieşirea în societate a lui Gwen fusese amânată cu încă un an.

Toată primăvara şi vara, Gwen îşi continuase plimbările ei lungi şi încântătoare, dar în jumătate din cazuri se trezise stând sub un copac şi plângând. Fratele ei, Toby, fusese singura persoană din lume cu care se simţise pe deplin în largul ei. Iar acum el nu mai era.

La douăzeci de ani, Gwen nu-şi mai rupsese nici un os şi nici nu mai murise nimeni, aşa că la sfârşitul lui martie se trezise măsurată, şi pipăită, şi aranjată, şi analizată, iar apoi dusă la Londra, unde fusese iarăşi măsurată, şi pipăită, şi aranjată, şi analizată de femei cu accente franţuzeşti (care făcură experienţa cu totul diferită, deşi nu mai puţin groaznică).

Cum părinţii ei erau vicontele şi vicontesa de Stillworth, fata primise invitaţii la toate petrecerile importante şi, într-una dintre nopţile răcoroase de aprilie, fusese trimisă înaintea înaltei societăţi să-şi facă debutul.

Spre spaima ei, într-o clipă devenise o senzaţie.

– Ţi-am spus eu că arată ca Venus a lui Botticelli, grăise mândră mama către tatăl ei, după ce un al patrulea domn adusese în discuţie această asemănare.

Într-adevăr, cu părul ei ondulat, pictat parcă de Tiţian, cu pielea de alabastru şi cu ochii ca verdele mării, Gwen semăna într-un mod izbitor cu zeiţa pictată de artistul italian.

Dar, de fiecare dată când cineva făcea un comentariu pe tema asta, fata nu putea decât să se bâlbâie şi să roşească, pentru că ştia şi ea, la fel ca toţi ceilalţi, că Venus stătea în scoica ei cu părul acoperindu-i doar unul dintre sâni.

Şi aşa, preţ de mai puţin de o săptămână din sezon, domnişoara Gwendolyn Passmore fusese considerată frumuseţea inegalabilă a înaltei societăţi. În onoarea ei fuseseră compuse sonete, ziarele o numiseră Venus a Londrei, ba chiar fusese rugată să pozeze pentru unul dintre portretele lui Sir Thomas Lawrence.

Mama lui Gwen fusese încântată.

Gwen se simţise groaznic.

Nu-i plăcea deloc aglomeraţia şi ura să stea de vorbă cu oameni pe care nu îi cunoştea. Nu îi plăcea să danseze cu străinii şi numai gândul că s-ar putea afla în centrul atenţiei cuiva o îngrozea.

Îşi petrecea mare parte din timp retrasă într-un colţ, încercând să treacă neobservată.

Mama ei îi spunea mereu: „Zâmbește! Zâmbește puțin!“ și „Fii mai veselă!“ Gwen voia să le facă pe plac părinților ei și și-ar fi dorit să fie una dintre acele fete care râdeau, flirtau și erau sufletul oricărei petreceri.

Dar nu era.

Prin iunie, Gwen numărase zilele rămase până la finele sezonului. În iulie, se uitase la calendar gândindu-se: „Mai e puțin, atât de puțin“. Venise apoi august (atât de chinuitor), după aceea și septembrie și...

– Am niște vești minunate! exclamă mama ei, dând buzna în încăpere.

Gwen ridică privirea din caietul ei de schițe. Nu era prea bună la desen, dar chiar și așa îi plăcea s-o facă.

– Ce-i mamă?

– Am fost invitate la o petrecere privată!

Fata își simți stomacul strângându-i-se de groază.

– O petrecere privată? repetă Gwen.

– Desigur. Am fost invitate de marchiza de Finchley. Așa-i că-i minunat? Va fi peste două săptămâni.

– Credeam că săptămâna viitoare mergem acasă.

Nu avea nici o importanță că reședința din Londra purta numele familiei ei; pentru Gwen, acasă însemna întotdeauna la Felsworth, moșia imensă și întortocheată unde crescuse.

– Conacul Finchley se află în Yorkshire Dales. E cumva în drumul nostru spre Felsworth, îi explică mama ei. Ne vom opri înainte să mergem acasă. O să fie un ocol distractiv. O să fie frumos să întrerupem călătoria.

Drumul nu era însă atât de lung încât să necesite alte întreruperi decât cele câteva nopți petrecute în hanuri, dar Gwen nu se mai obosi să sublinieze asta. Și nici nu întrebă cum se făcea că Yorkshire era în drum spre Cheshire. Nu ar fi câștigat nimic; mama ei se hotărâse și nimic nu o putea face să se răzgândească.

„O petrecere privată“, se gândi Gwen nefericită. Presupuea însă că nu avea cum să fie mai rău decât un sezon la Londra.

– Lady Finchley scrie că va fi și Bretton acolo, adăugă mama ei, ținând invitația de parcă ar fi fost un act oficial. Gwennie, cred că aproape l-am convins

să te ceară de soţie. Asta ar putea fi şansa noastră să-l facem să se hotărască.

În astfel de momente, Gwendolyn se întreba dacă ea şi mama ei chiar trăiau în aceeaşi lume. Pentru că, în lumea ei, era destul de evident că ducele de Bretton nici *nu* visa să o ceară de soţie. Deşi probabil ar fi acceptat dacă ar fi cerut-o. Îi surâdea ideea să devină ducesă. Din câte îşi dădea ea seama, ducesele puteau face orice îşi doreau.

Să fii excentric se putea dovedi chiar distractiv.

Iar ducele părea destul de drăguţ. Destul de chipeş şi foarte inteligent.

– Va trebui să îi scriu lui Lady Finchley să văd cine mai vine, rosti mama lui Gwen, aruncându-i o privire care-o îngrozi, căci îi dădu de înţeles că începe să facă strategii. Poate fratele ei... el e Lord Briarly, ştii?

Gwen ştia. Memorase cartea depre etichetă a lui *DeBrett*. O ajuta să vorbească mai uşor cu oamenii dacă ştia cine erau şi care cu cine se înrudea.

– Mă întreb cine va mai veni, continuă mama ei. Nu îmi dau seama cu cine e prieten Lord Finchley. Deşi am putea crede că lista invitaţilor e întocmită de soţia lui. Femeia se aplecă în faţă şi-i bătu uşor mâna lui Gwen. Draga mea, ştiu că nu-ţi plac lucrurile astea, dar îţi promit că de data asta nu va fi aşa îngrozitor. O petrecere privată este cu mult diferită de cele care se desfăşoară la Londra. Mult mai intimă. Până la final, o să te împrieteneşti cu toată lumea.

Gwen stătea îmbufnată şi avea îndoieli serioase, ţinând cont de experienţa pe care o avusese până acum cu domnişoarele din înalta societate. Privi în jos spre caietul ei de schiţe. Desenase un iepure. Se hotărî să îi facă nişte dinţi urâţi. Un iepuraş maliţios. Excelent!

– Păi atunci, continuă mama ei, va trebui să îţi luăm un costum nou de călărie şi poate şi alte trei rochii de zi. Şi, vai, sunt atât, dar *atât* de încântată că Lady Finchley s-a gândit la asta. Sunt recunoscătoare că mai ai o ultimă ocazie să mai cunoşti câţiva domni.

– I-am *cunoscut* pe toţi, replică Gwen.

Şi era adevărat. Fusese prezentată tuturor domnilor de la Londra. Dansase cu majoritatea şi primise cereri în căsătorie de la patru dintre ei. Doi fuseseră refuzaţi pe loc de tatăl ei, unul fusese respins de mama ei („O cunosc pe mama lui“, îi spusese femeia, „şi nici în ruptul capului nu îmi supun singura fiică la asta“), iar pe ultimul, Lord Pennstall, fusese cât pe-aci să-l accepte.

Se dovedise foarte amabil, era şi destul de chipeş şi mai mare decât ea cu doar opt ani. Nu fusese nimic în neregulă cu el... până când aflase că avea de gând să-şi stabilească reşedinţa principală la Londra. Era foarte interesat de chestiunile guvernamentale, dincolo chiar de funcţia pe care o ocupa în Camera Lorzilor.

Gwen pur şi simplu nu putuse accepta. Se gândise că avea să-şi petreacă tot restul vieţii la Londra, întruchipând pentru el rolul de gazdă, organizând petreceri şi aranjând întruniri... Asta era de nesuportat.

Şi aşa, cu ceva regrete, îl refuzase pe Lord Pennstall, explicându-i motivele ei. (Nu-şi putea închipui că putea refuza o propunere fără să fie pe deplin sinceră.) Bărbatul fusese dezamăgit, dar înţelesese.

Gwen ştiuse în momentul acela că trebuia să mai îndure încă un sezon, asta dacă nu cumva reuşea să găsească soţul perfect acasă. Totuşi, încă un sezon petrecut la Londra era de preferat în faţa unei vieţi trăite ca soţie de politician.

Dar crezuse că reuşise să câştige o pauză. Se gândise că mai avea un an până la asta. Îşi îndreptă privirea spre mama ei, care părea că tocmai compusese un cântec numit O *petrecere privată la la la*.

Din câte se părea, libertatea avea să mai fie amânată.

De doi ani, Alec Darlington era conte de Charters, dar încă nu se obişnuise cu titlul. „Charters“ fusese tatăl lui, un bătrân morocănos şi rigid, care nu-şi plăcuse niciodată fiul căruia nu-i găsea, totuşi, nici un cusur. Alec preferase întodeauna să fie „Darlington“. Asta era un nume şmecheresc, fluşturatic, ce se potrivea perfect unui bărbat care-şi petrecuse viaţa în căutarea plăcerii.

Câtă vreme fusese Darlington, Alec se distrase trăind pe măsura numelui său.

Pe de altă parte, Charters era un nume plictisitor. Charters făcea hărți. Citea în registre. Se comporta responsabil.

Şi nu era ca şi cum şi-ar fi dorit cu ardoare să se întoarcă la a fi iresponsabil. Pur şi simplu, îi plăcuse să aibă şi posibilitatea asta.

Dar în acelaşi accident de trăsură în care murise tatăl lui, pierise şi mama lui, pe care Alec o regreta sincer, din tot sufletul. Şi aşa se trezise el brusc nevoit să le poarte de grijă celor două surori mai mici. Pe Candida reuşise să o mărite cu un an în urmă cu al doilea fiu unei familii influente, care venera pământul pe care păşea fata. Una peste alta, fusese un aranjament foarte convenabil.

Mai rămânea Octavia, care, la douăzeci de ani, tocmai încheiase al doilea sezon fără nici o propunere, în ciuda zestrei rezonabile pe care i-o stabilise. Fata făcuse totul ca la carte, sau cel puțin aşa le spusese strămătuşa Darlington (care îi servise drept însoțitoare). Îmbrăcase haine de la cele mai bune croitorese. Dansase ca un înger. Ştia să cânte, să deseneze şi să picteze cu acuarele. Pe scurt, ştia să facă tot ce trebuia să facă o domnişoară de obârşia ei.

Dar, dintr-un motiv oarecare, nu „avea succes".

Poate nu era de o frumusețe răpitoare, dar el nu o considera urâtă. Poate avea dinții un pic prea proeminenți, dar ăsta era chiar singurul ei defect. Şi avea nişte ochi frumoşi, de fapt, de aceeaşi culoare ca ai lui... de un negru profund şi strălucitor. El cu siguranță primise complimente pentru ochii lui. De ce naiba nu primea şi Octavia?

Bărbații din Londra erau o adunătură de idioți. Asta era singura explicație pe care Alec o putuse găsi.

– Ştii cine va participa? vru Octavia să afle.

Se aflau în trăsura lui, aproape de sfârşitul călătoriei lungi spre conacul Finchley.

– Briarly, bineînțeles, răspunse Alec privind pe fereastră. Deşi era prieten cu Hugh de atâta vreme, nu mai fusese niciodată la Finchley. Marchiza e sora lui.

Octavia încuviinţă din cap.

– Da, dar nu am cum să încerc să-l cuceresc pe el. Mi-e ca un frate.

Alec aprobă absent.

– Carolyn sigur a pus bine la punct lista de invitaţi. E foarte grijulie cu lucrurile astea.

Octavia oftă.

– Doar că... *o, nu!*

– Ce e?

Fata suspină.

– Uite, rosti, făcându-i semn din cap să se uite pe fereastră.

Alec privi afară, dar nu văzu nimic deosebit. La intrarea în casă, se mai afla doar o altă trăsură, din care coborau proprietarii ei: o tânără şi, din câte se părea, părinţii ei.

– N-o vezi?

– Pe cine? o întrebă bărbatul.

– Pe Gwendolyn Passmore, se văită fata. Asta este *cea mai proastă* veste posibilă.

– Dar care e problema cu Gwendolyn Passmore?

– Alec, cu ea în încăpere, la mine nici măcar nu o să se mai *uite* careva.

Alec îi fusese prezentat lui Gwendolyn Passmore o dată sau de două ori, şi n-avea cum să recunoască faptul că era extraordinar de frumoasă. Cu toate astea, Octavia era sora lui, aşa că zise:

– Nu fi prostuţă. Pot să găsesc o mie de motive pentru care un domn ar prefera să-şi petreacă timpul cu tine.

– Pe bune? replică fata. O mie. Ia spune-mi-le!

Alec îşi reprimă un oftat. Surorile şi sarcasmul erau o combinaţie letală.

– Ai o personalitate mai puternică, începu bărbatul.

Octavia păru şocată.

– Ce am *spus*?

– Că am personalitate? rosti plângând. Nu ştii că domnii spun întotdeauna asta despre fetele urâte?

– N-am zis niciodată că eşti urâtă!

– Nici n-a fost nevoie, se smiorcăi tânăra.

Alec o privi fix preţ de câteva clipe, după care grăi:

– Vreau doar să-mi confirmi că nimic din ce-aş putea spune în momentul ăsta nu ţi s-ar părea potrivit...

Octavia încuviinţă din cap cu ciudă.

De asta, se gândi Alec, nu se însurase el. Mai mult ca sigur, un bărbat nu se putea descurca decât cu o femeie pe rând. Nici nu îi trecea prin cap să-şi ia o soţie până când nu rezolva cu sora lui.

Alec clătină din cap, după care puse mâna pe clanţă. Se opriseră, iar el era nerăbdător să coboare şi să-şi întindă picioarele.

– Stai, strigă Octavia trăgându-i mâna înapoi.

– Acum ce mai e?

– Aşteaptă să intre.

Alec privi afară.

– Domnişoara Passmore?

– Da.

Bărbatul se uită din nou afară.

– E chiar aşa rea?

– Nu vreau să merg alături de ea.

– Octavia, pentru numele lui Dumnezeu!

– Pe lângă ea, eu o să par o găină mică şi îndesată.

– Vai, pentru numele...

– *Şi*, sublinie Octavia, este foarte distantă. Dacă aş fi fost *eu* declarată perla sezonului, aş fi fost mult mai prietenoasă cu celelalte domnişoare.

Alec trase aer în piept. Nu voia ca sora lui să se simtă stânjenită, dar situaţia asta era ridicolă. Şi stânjenitoare. Pentru el. Stătuse în nenorocita asta de trăsură vreme de patru ore. Voia să îşi întindă picioarele.

– Număr până la zece, o avertiză. Dacă nu intră până atunci, eu ies.

– Te rog, Alec. Fă-o pentru mine.

Spre norocul amândurora, domnişoara Passmore intră în casă când Alec ajunse la nouă şi nu mai fu nevoie să o constrângă. Şi totuşi, nu putu să păşească în ritmul lui obişnuit. Octavia îşi prinse mâna în jurul cotului său cu o forţă care părea supranaturală şi sări hotărâtă cu picioarele pe pământ.

– Şi acum ce mai e?

– Lasă-i timp, rosti printre dinţi.

– Mai degrabă ai sta aici ca o proastă decât să te intersectezi cu Gwendolyn Passmore?

Expresia de pe faţa Octaviei lăsa să se înţeleagă că răspunsul era da, dar probabil că avea şi ceva mândrie, de vreme ce îl lăsă să o împingă înainte în acelaşi ritm în care o condusese pe Candida la altar în anul anterior.

– Încep să înţeleg, murmură Alec, de ce oamenii speră mereu să aibă băieţi. Nu are nimic de-a face cu dorinţa de a avea un moştenitor.

– Asta nu a fost prea drăguţ din partea ta, replică Octavia fără să pară însă câtuşi de puţin insultată.

– Femeile îţi dau mult mai multă bătaie de cap.

– Mie mi s-a spus că merită totuşi.

De data asta, Alec fu cel care se opri din mers.

– Cine ţi-a spus asta?

Octavia deschise gura să vorbească, dar, până să apuce ea să scoată vreun sunet, Alec continuă:

– Ce naiba ţi-a povestit Candida?

– Ştii bine că noi n-avem mamă, vorbi Octavia afectată. Cineva trebuia să-mi explice cum se fac lucrurile.

Alec simţi cum lumea lui se dărâmă bucăţică cu bucăţică. Sau poate era din cauza stomacului. Se simţea rău. Obosit.

– Ar fi fost de presupus că aşteaptă până te măriţi, bombăni el.

– Surorile nu au secrete, declară voioasă Octavia, după care intră în casă cu un zâmbet larg pe faţă.

Alec era impresionat. Nu mai rămăsese nici urmă din supărarea ei de mai devreme.

Lady Finchley aştepta în hol şi îşi primea oaspeţii cu un coş cu biscuiţi.

– Carolyn! exclamă Alec făcând politicos o plecăciune în timp ce-i zâmbi şmechereşte. Ai o înfăţişare extrem de idilică.

– Nu-i aşa?

Femeia săltă coşul ca şi cum ar fi prezentat un costum.

– Toată lumea a stat mult prea mult în oraş. M-am gândit că e o idee bună să fiu cât de rustică posibil. Ne aflăm aici să celebrăm aerul proaspăt şi curat, şi roua dimineţii, şi toate astea, nu-i aşa?

– Trebuie să mă trezesc atât de devreme încât să mă bucur de rouă?

– Cu siguranţă nu, îl linişti Carolyn.

– În cazul ăsta, sunt perfect de acord.

Carolyn îi zâmbi aproape compătimitor.

– Îţi trebuie o nevastă.

– Nu eşti prima care mi-o zice.

Femeia îşi înălţă sprâncenele, apoi, într-o clipă, îşi luă atenţia de la el cu o fluturare a mâinii şi se întoarse zâmbind larg spre sora lui.

– Octavia Darlington, rosti cu atâta încântare, încât ai fi putut crede că nu se mai văzuseră de o groază de vreme, nu de o săptămână. Ce mă bucur să te văd!

– Îţi mulţumesc că m-ai invitat, replică Octavia făcând o reverenţă politicoasă.

Carolyn se înclină şi-i vorbi pe un ton conspirativ, deşi era greu de înţeles de ce, de vreme ce în apropiere nu se mai afla decât Alec, care putea să le audă perfect.

– Am invitat mulţi tineri buni de însurătoare, îi şopti Octaviei. Draga mea, te vei simţi minunat.

Se întoarse iarăşi către Alec, cu una dintre sprâncene ridicate întrebător.

– Mi s-a spus că ai fost în Londra pe durata sezonului, dar abia dacă te-am văzut.

– Mai degrabă aş zice că m-a pasat mătuşii Darlington, o lămuri Octavia şi rânji.

– Ei bine, nu-i menţiona asta şi lui Hugh. Eu i-am zis că ai însoţit-o pe Octavia peste tot. A trebuit să-l fac să se simtă vinovat pentru ceva, adăugă către Octavia. Sper că nu te superi.

– Ba deloc, o linişti Octavia, vădit mulţumită că fusese inclusă în şiretlicurile lui Carolyn.

– Acum, adăugă gata să schimbe subiectul, unde *este* strămătuşa Darlington?

– A fost reţinută la Londra, îi explică Octavia. Reuniunea bilunară a Societăţii Crescătorilor de Păsări la care participă ea s-a ţinut în ziua în care am plecat noi. Va ajunge în seara asta.

– Creşte păsări?

– Ar trebui s-o întrebi de asta la un moment dat, îi sugeră Alec.

– N-o face, interveni Octavia, aruncându-i o privire mânioasă. Nu și dacă nu vrei *cu adevărat* să auzi povestea.

– Mărturisesc că sunt curioasă...

– Le împăiază, o informă Alec.

– *Nu* e adevărat, îl contrazise Octavia. Se uită apoi la Carolyn. E o mare belea fratele ăsta al meu. Un parazit al societății.

Carolyn izbucni în râs.

– Așa sunt, adesea, frații. Îți spun, nu știu ce să mă mai fac cu Hugh zilele astea.

– A ajuns deja? întrebă Alec.

Nu-și mai văzuse dragul prieten de luni bune.

– E în grajd, îl informă Carolyn.

– Bineînțeles.

– Bineînțeles. Femeia își dădu ochii peste cap, apoi își reluă rolul de gazdă. Winters vă va conduce în camerele voastre. Octavia, te-am cazat cu strămătușa Darlington. Camera e exagerat de roz. Sper că nu te deranjează. Alec, tu stai lângă Hugh.

Își flutură mâna de parcă ar fi vrut să indice o anumită zonă a casei imense.

– Cred că merg să-l găsesc pe Hugh, rosti Alec. Te descurci fără mine?

Octavia păru deranjată că-i adresa asemenea întrebare stânjenitoare de față cu Carolyn.

– Normal.

– În salonul de vest s-a adunat deja un mic grup de domnișoare, o puse Carolyn în temă. Curg bârfele.

Octavia rânji.

– Atunci merg direct acolo.

– Iar eu îmi fac ieșirea, rosti Alec în timp ce se întreba dacă exista un coșmar mai mare decât un grup de domnișoare adunate într-o încăpere, învăluite într-un nor de bârfe.

Din fericire pentru el, nu trebuia să afle. Se îndreptă spre ieșire, apoi pe aleea dinspre grajduri. Se bucura că avea să-l vadă pe Hugh. Fuseseră prieteni apropiați

pe perioada liceului şi apoi la universitate, dar după asta se mai întâlniseră doar ocazional. Alec ieşea destul de des în oraş, în vreme ce Hugh se afla aproape de fiecare dată acolo unde erau şi caii lui. Iar asta, de obicei, nu se petrecea în oraş.

Alec fredona în vreme ce se apropia de grajdurile imense. Mirosul de fân şi de bălegar venea spre el în bătaia brizei, şi se trezi zâmbind exact când izul sudorii de cal îşi făcu şi el simţită prezenţa. Îi plăcea să călărească la fel ca oricărei alte persoane şi, la rândul lui, participase la ceva curse şi partide de vânătoare, dar nu prea înţelesese niciodată pasiunea pentru cai care pusese stăpânire pe Hugh. Cu toate astea, se bucura că lui Hugh îi plăcea. Nu ar mai fi la fel dacă n-ar fi atât de obsedat de animalele lui.

– Hugh! strigă Alec în timp ce împingea uşa.

Dintr-una dintre boxele din spate, se auzi un nechezat, urmat de o înjurătură. Apoi încă un nechezat, despre care presupuse că era o altă înjurătură în versiunea calului.

– Hugh? strigă Alec încă o dată.

Din boxă se ivi un cap.

– Darlington! exclamă Hugh. Mă bucur să te văd.

– Şi eu.

Alec nu se deranjă să-l corecteze în privinţa numelui său. De fapt, îi plăcea că Hugh încă îi spunea Darlington. Felul în care îi rostise numele avea ceva încântător şi familiar, ca şi cum erau iarăşi copii şi nu aveau alte responsabilităţi decât şcoala şi prietenii. Păşi mai aproape şi se uită înăuntru.

– Asta e armăsarul care a înnebunit jumătate din Londra?

– Jumătatea inteligentă, replică Hugh.

– Robespierre?

– Richelieu.

– Bineînţeles, murmură Alec.

Hugh se întoarse la lucru, adică... de fapt, ca să fim sinceri, Alec nu prea înţelegea ce făcea Hugh, dar calului nu părea să îi placă. Alec făcu un pas înapoi.

Nu văzuse la viaţa lui oameni loviţi de cai. Şi nici nu-şi dorea s-o facă.

– Ce faci aici? îl iscodi Hugh fără să privească în sus.

– Tu m-ai invitat?

– Ăăă?

– Sora ta. Deci, prin extindere, şi tu.

La auzul acestei replici, prietenul său ridică privirea şi îl privi drept în ochi.

– Oare va veni o vreme în care surorile noastre nu vor mai fi, prin extensie, totuna cu noi?

– Nu cred, rosti Alec cu regret.

Hugh îşi apăsă tâmplele cu degetele, o chestie cu care Alec n-ar fi fost de acord ţinând cont de starea în care se aflau mănuşile lui. Totuşi, sărmanul om chiar arăta de parcă tocmai îl luase o durere îngrozitoare de cap.

– Încă una, continuă Hugh. Mai am una de măritat şi termin.

Alec se gândi la Octavia, care bârfea probabil cu suratele ei.

– Noi doi o să dăm o petrecere.

– Tu te gândeşti vreodată să te însori? îl întrebă Hugh.

Alec clipi, surprins de întorsătura pe care o lua conversaţia. Era al naibii de ciudat. Bărbaţii nu vorbeau despre căsătorie. Cel puţin, nu în felul în care o făceau femeile.

– Păi... Nu?

– Dar până la urmă va trebui s-o faci, nu?

– Păi, da.

Dar nu încă. Ce naiba se întâmplase cu el?

Hugh suspină. Sau, mai degrabă, gemu.

– M-am gândit să-mi iau una.

– O soţie? întrebă Alec, ca să se asigure.

„Să-mi iau una" părea o formulare cam ciudată pentru situaţia în cauză.

Hugh încuviinţă din cap, apoi se dădu în spate când calul fornăi agresiv.

– A venit vremea.

Oare era posibil ca Hugh să aibă nevoie să-şi găsească o moştenitoare? Nu auzise că familia Briarly ar avea

probleme financiare, dar asta nu însemna că nu existau. Hugh era un tip retras şi nu ieşea în oraş; averea lui se putea prăbuşi fără ca nimeni să afle ceva despre asta.

– E ceva ce-ai vrea să-mi povesteşti? îl iscodi Alec, cu precauţie. Ceva nu era în regulă cu Hugh. Era prea serios. Nu că ar fi fost vreodată neserios, dar acum era diferit. Părea prevăzător. Îngrijorat.

Hugh nu-şi făcea niciodată griji pentru ceva ce nu avea legătură cu caii.

– Totul e bine, murmură Hugh. Doar că am responsabilităţi. Privi în sus. Şi la fel ai şi tu.

Asta nu *sunase* de parcă Hugh l-ar fi iscodit, dar totuşi el exact aşa se simţea. Alec preferă să facă o pauză decât să răspundă într-o manieră pe care mai târziu ar fi putut-o regreta.

– Nu te uita aşa la mine, zise Hugh aruncându-i un zâmbet pieziş. Cui îi rămâne titlul *tău* dacă nu te reproduci? Tu nu ai un frate.

– Unui văr primar, replică Alec un pic enervat că Hugh putea să-i alunge iritarea cu un argument atât de raţional.

– Chiar vrei asta? Al meu merge la Simon Carstairs.

Alec clipi. Îl cunoştea pe Carstairs, deşi şi-ar fi dorit să nu o facă.

– Sunteţi rude?

Hugh încuviinţă furios.

– Suntem veri de gradul al treilea.

Alec cântări situaţia.

– Familia ta chiar are probleme în a face băieţi.

– E, într-adevăr, o problemă.

– Foarte bine, atunci *trebuie* să te însori. Repede.

– Surorile mele îi zic Simon cel Şiret.

Alec chicoti.

– E amuzant atâta timp cât nu e vărul tău.

– E amuzant pentru că e adevărat.

Hugh nu părea deloc amuzat.

– Le-am pus să-mi facă o listă.

Alec se opri din râs.

– Ce?

- O listă. Cu femei. Le-am rugat pe surorile mele să-mi facă o listă cu posibile neveste. Nu cred că se aşteaptă nimeni să rezolv singur asta.

- Noi, ceilalţi, în general o facem.

Hugh îl privi foarte iritat.

- Sunt ocupat.

Îşi flutură braţul înspre armăsarul care, Alec trebuia să recunoască, se calmase în mod remarcabil pe parcursul conversaţiei. Ceea ce-i făcea Hugh, orice ar fi fost, funcţiona.

- Foarte bine. Apoi lui Alec îi veni o idee foarte potrivită. N-ai vrea-o pe soră-mea?

- Octavia? se miră Hugh. N-are abia doisprezece ani?

- Are nouăsprezece.

- Nu pot să mă însor cu ea. Aş continua să mi-o închipui ca la doisprezece ani.

- Hugh, nu mai arată ca la doisprezece ani.

Hugh se-nfioră.

- Chiar şi aşa, nu pot s-o fac.

- La naiba!

Şi aşa pierdea un foarte bun eventual soţ.

- Eu mă gândesc la Gwendolyn Passmore.

Alec privi în sus şi eliberă un geamăt obosit.

- De două ori la naiba!

- Ce are domnişoara Passmore? Mi s-a spus că este drăguţă.

- N-ai cunoscut-o?

- Când era s-o cunosc? îl întrebă Hugh ridicând din umeri.

Alec clătină din cap. Îl adora pe Hugh, dar, sincer, era înspăimântător cât de rupt părea uneori de viaţa normală.

- E frumoasă, îl lămuri el. Incredibil de frumoasă.

Hugh îşi întoarse capul într-o parte şi-şi înălţă colţurile gurii ca şi cum ar fi vrut să spună: „Atunci merge".

- Octavia o urăşte, continuă Alec.

- Probabil e geloasă.

- Bineînţeles că e geloasă. Recunoaşte şi ea asta. Dar mai zice şi că e arogantă.

- Domnişoara Passmore?

Alec dădu din cap aprobator.

– La naiba! Hugh eliberă un oftat înăbuşit. Nu pot suporta femeile snoabe. A, ei bine, bănuiesc că o să fac totuşi o încercare. La cum mă cunosc.

„Să facă o încercare." Alec nu era sigur că Hugh înţelegea diferenţa dintre a cuceri o femeie şi a îmblânzi un cal.

– Cine mai e pe listă? vru Alec să afle.

Hugh clipi.

– Ştii, nu-mi amintesc.

Alec zâmbi. Aşa era Hugh.

– Atunci, îţi urez noroc cu domnişoara Passmore.

Dar Hugh se întorsese deja la Richelieu, căruia îi şoptea ceva în timp ce-i aplica unguent pe coaste.

Un unguent incredibil de urât mirositor.

Alec clătină din cap şi părăsi grajdul. Spera că domnişoarei Passmore îi plăceau caii.

capitolul 3

Gwen fu informată că la opt avea să fie servită cina, dar oaspeţii aveau să se întâlnească să bea ceva şi să mai stea de vorbă cu o oră mai devreme. Fata se plânsese că era obosită şi îşi rugase mama să-i permită să vină în salon la opt fără zece. Mama ei fusese de acord, dar Gwen bănuia că asta nu prea avea legătură cu argumentele ei, ci mai degrabă cu visurile mamei sale de a-i regiza o intrare impresionantă.

În realitate, Gwen încerca doar să limiteze timpul pe care trebuia să-l petreacă alături de ceilalţi oaspeţi. Nu o deranja să ia cina alături de ei, iar să converseze la masa de seară i se părea destul de uşor. Nu stătea nimeni să se gândească dacă te dor picioarele sau că poate transpiri prin corset. La masă, toată lumea stătea la locul ei, ceea ce însemna că nu se uita nimeni peste umărul celorlalţi, întrebându-se dacă se putea alătura vreunui alt grup, cu oameni mai de soi.

Şi, chiar dacă situaţia se dovedea deplorabilă, măcar mâncarea avea să fie, probabil, bună.

– Sunt hămesită, îi mărturisi Gwen mamei ei în vreme ce coborau scara elegantă a conacului Finchley.

– Să nu mănânci prea mult în seara asta, draga mea. Ştii că ai stomacul sensibil.

Gwen încerca să-şi dea seama cum era mai bine să răspundă la asta, de vreme ce stomacul ei nu era deloc sensibil, dar ajunseră deja la intrarea în salon, iar mama ei schimbă subiectul şi îi şopti:

– Draga mea, stai dreaptă.

Gwen înghiţi în sec şi îşi urmă mama în încăpere. Presupunea că nu se putea spune că era aglomeraţie, de vreme ce era un salon dintr-acelea îngrozitor de lungi în care se găseau cel puţin şase mese separate la care să te poţi aşeza, dar, cu toate astea, mai avea senzaţia că o priveau o groază de oameni. Se uită de jur împrejur, încercând să vadă dacă poate găsi o prietenă. O văzu pe Kate Peyton. Gwen o admirase dintotdeauna. Era atât de sinceră şi de directă. Şi mai era... o, Doamne... Octavia Darlington. Octavia nu o plăcea. Sau, cel puţin, aşa credea Gwen. De fiecare dată când se apropia Gwen, Octavia afişa un zâmbet rece. În câteva ocazii, Gwen fusese sigură că Octavia se prefăcuse intenţionat a n-o observa. Asta nu se întâmplase când se întâlniseră faţă în faţă; Octavia n-ar fi făcut niciodată ceva atât de evident. Dar Gwen îşi dăduse seama de intenţiile ei. Şi nici nu credea că avea dreptul să se supere pentru asta; şi ea, la rândul ei, era expertă în a se preface că nu vede oamenii.

Bănuia totuşi că motivele lor erau diferite. Octavia Darlington nu era genul de domnişoară care să se ascundă prin colţuri. De fapt, Gwen o cam invidia pentru asta.

– Domnişoară Passmore, se auzi glasul plăcut, muzical al gazdei, Lady Finchley. Începusem să mă tem că nu vei reuşi să cobori la timp pentru cină.

– Îmi pare foarte rău că am întârziat, se scuză Gwen făcând o plecăciune.

– Lady Stillworth, se adresă Lady Finchley mamei lui Gwen, pot să vă fur puţin fiica?

Mama lui Gwen fu de acord, iar Gwen se trezi cu braţul strâns cu putere pe după braţul doamnei Finchley.

– Abia aştept să-l cunoşti pe fratele meu, îi mărturisi Lady Finchley.

– Pe fratele dumitale? se miră Gwen.

Pe Lady Finchley o întâlnise în mai multe rânduri, dar nu avusese niciodată impresia că o plăcuse într-atât încât să încerce să o căsătorească cu fratele ei.

– Fratele meu, Hugh, este conte. De Briarly.

– Da, bineînţeles, îngăimă Gwen.

– Ce mă bucur că ai auzit de el. Ştii, el nu merge niciodată la Londra. Mă temeam că lumea l-a uitat întru totul.

– Nu merge niciodată la Londra? întrebă Gwen. Probabil i se citise încântarea în ochi, pentru că Lady Finchley îi aruncă o privire subtilă şi rosti:

– Să înţeleg că eşti o fată de la ţară?

– O, da, chiar aşa.

– Şi eu sunt cam diletantă. Când sunt la Londra, îmi este dor de viaţa de la ţară, când sunt la ţară, mă plictisesc.

Gwen zâmbi şi încuviinţă, sperând să nu fie nevoită să mai adauge ceva.

– Şi fratele meu este la fel, adăugă Lady Finchley. Ca tine, nu ca mine. Urăşte oraşul.

Gwen încuviinţă din nou din cap, fericită că Lady Finchley nu părea să observe că ea nu prea contribuia cu nimic la conversaţie.

– Am o bănuială că voi doi aveţi o mulţime de lucruri în comun, continuă Lady Finchley. A, iată-ne. Hugh! Hugh!

Se întoarse un bărbat înalt cu părul des, castaniu. Arăta chiar bine, constată Gwen, iar asemănarea cu Lady Finchley era evidentă. Îi plăcea că nu avea părul perfect aranjat. Şi că avea tenul uşor bronzat. Deşi...

Fata făcu înapoi un pas discret. Avea o pată maronie pe cizmă, iar ea suspecta că era posibil să nu fie noroi.

– Caro! exclamă Hugh. Dumnezeule mare, mai mâncăm şi noi?

– Hugh, rosti apăsat sora lui, aceasta este domnişoara Passmore.

Gwen zâmbi şi făcu o reverenţă.

Lord Briarly clipi de două ori, apoi zise:

– Bineînţeles. Sunt încântat să te cunosc. Bărbatul îi luă mâna cu o mişcare elegantă, dar oarecum nepotrivită la un bărbat aşa necizelat, şi i-o sărută.

– Şi eu sunt onorată să vă cunosc, Lord Briarly.

Preţ de o clipă, Hugh rămase nemişcat, cu fruntea încruntată. Gwen avu impresia că se gândea la altceva.

– Hugh, i se adresă sora lui aproape cu asprime.

– Corect, zise el. Cu capul plecat într-o parte, o privi pe Gwen de parcă ar fi analizat-o pentru... ei bine, pentru ceva. Înţeleg că sunteţi din nord, domnişoară Passmore?

Fata încuviinţă.

– Din Felsworth, Cheshire. De aici mergem direct acasă. Abia aştept.

– Domnişoara Passmore preferă viaţa la ţară, interveni Lady Finchley fără pic de subtilitate.

Lord Briarly dădu aprobator din cap.

– E mai bine şi pentru cai. Ştiu că unii simt că pot trăi bine în oraş, dar trebuie să spun că eu sunt împotriva acestei concepţii.

Lady Finchley se întoarse spre Gwendolyn.

– Fratele meu este înnebunit după cai.

– Domnişoară Passmore, dumneata călăreşti? o întrebă Hugh.

– Puţin, răspunse fata. Bineînţeles că avea o iapă. Întotdeauna avusese o iapă. Dar, decât să călărească, mai bine mergea pe jos. De pe cal nu puteai să vezi nimic. Oricum, nu erai destul de aproape să vezi bine.

– Eu cred că doar la ţară poţi să-ţi creşti copiii, rosti cu veselie Lady Finchley. Am atâtea amintiri plăcute de la Highcross, cu fratele şi cu surorile mele.

– Highcross, încuviinţă Lord Briarly amintindu-şi. Se întoarse către Gwen, zâmbind ştrengăreşte.

– Aveţi fraţi sau surori, domnişoară Passmore?

– Am... Ah, am avut, răspunse Gwen. Trei fraţi.

– Aţi rătăcit unul? chicoti Lord Briarly.

– A murit, şopti Gwendolyn.

Se aşternu o tăcere absolut înfiorătoare.

– Te rog să-l ierţi pe fratele meu, interveni Lady Finchley. Îl scoatem doar la ocazii speciale.

Gwendolyn îşi dorea să fi ştiut cum să se poarte într-un astfel de moment, pentru că, îşi dădea seama, contele nu intenţionase să-i pricinuiască suferinţă. Acum se simţea *ea* vinovată când îl vedea aşa stânjenit. Dar nu ştiu ce să facă, nici măcar nu putu să schiţeze un zâmbet.

– A, uite! exclamă Lady Finchley. Iată-l pe ducele de Bretton. Lăsaţi-mă să-l chem.

Încurcată, Gwendolyn rămase locului.

– Iată-ne, grăi Lady Finchley. Domnişoară Passmore, îl cunoşti, desigur, pe ducele de Bretton.

Gwen făcu o plecăciune în timp ce ducele îi mărturisea cât era de încântat că o revedea. Fata nu credea însă că vorbea serios, pentru că în clipa următoare începu să discute cu Lord Briarly despre un cal pe nume Richelieu.

– Domnişoară Passmore?

Gwen se întoarse. Era un alt tânăr. Ba nu, erau doi. George Hammond-Betts şi Allen Glover. Pe amândoi îi întâlnise la Londra de câteva ori. Îl cunoscuseră pe fratele ei Toby la colegiul Eton. Uneori, îi povesteau întâmplări, şi în special domnul Glover îl putea imita aşa bine pe Toby, încât reuşea întotdeauna să o facă să râdă.

Ciudat. Ar fi crezut că asta ar face-o să plângă, dar nu era aşa.

– Ce surpriză plăcută, rosti unul dintre ei. Nu mi-am dat seama că o să fii aici.

– Nici eu, adăugă celălalt.

– Intenţionaţi să rămâneţi toată săptămâna? o întrebă primul.

– Mi-ar plăcea să vă însoţesc în drum spre Parsley, grăi celălalt.

– Parsley[1]? repetă Gwen complet năucă. Vorbeau despre mâncare?

---

[1] Pătrunjel

– Cum ar...

– E numele satului, interveni altcineva. Hanul se cheamă Salvie şi Cimbru. Nu-i aşa că-i caraghios?

– Ăăă...

Nu, nu era, dar Gwen n-ar fi zis asta niciodată.

– Domnişoară Passmore.

Gwendolyn se dădu uşor în spate şi întoarse capul spre dreapta, când...

– Domnişoară Passmore, auzi de data asta din stânga.

– Bună seara, reuşi să spună celor doi domni care se alăturară. Chiar nu mai era loc pentru toată lumea, iar Gwen se trezi lipită de spatele canapelei. Acum erau cinci tineri care se luptau să-i câştige atenţia, plus Briarly şi ducele, care rămaseră tot lângă ea, deşi continuau să discute cu înflăcărare despre un cal.

Gwen înghiţi în sec, încercând să zâmbească şi să încuviinţeze din cap la ce spuneau toţi, dar îi era greu. Se gândea că poate încuviinţa în direcţia greşită sau că nu zâmbea deloc şi şi-ar fi dorit din răsputeri să nu fi stat atât de aproape de ea, deşi ştia că nu era vina lor; în colţul acesta al încăperii nu mai rămăsese nici un pic de loc liber.

– Da, da, îngăimă când unul dintre ei comentă ceva despre vreme, dar îşi dădu imediat seama că, de fapt, o întrebase ceva la care sigur nu ăla era răspunsul corect. Îşi închipuia că probabil acum credeau despre ea că era teribil de proastă, că nu avea nimic în capul ăla învăluit de părul lung roşcat.

Nu era o idioată, se gândi cu tristeţe, doar se comporta aşa.

Trase aer în piept, încercând să se concentreze la cuvintele care se învârteau în jurul ei. Şi-ar fi dorit ca oamenii vorbească pe rând. Dar domnul Hammond-Betts continua să trăncănească despre o carte de poezii pe care o citise de curând, iar domnul Glover începuse să se certe cu el despre asta. Ceilalţi bărbaţi ziceau ceva despre culoarea rochiei ei, pe care Gwendolyn chiar o considera banală, şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, Briarly şi Bretton îi dădeau înainte cu calul ăla!

Pentru a nu știu câta oară, Gwen și-ar fi dorit să fi avut talent la actorie. Asta ar fi fost cel mai bun moment pentru un leșin extravagant.

Cu o disperare tăcută, fata se uită la ceas. Era opt și trei minute. Cu siguranță, Lady Finchley avea să-i conducă în curând la cină.

Îi chiorăiau mațele.

„Te rog. Dă Doamne să fie genul ăla de gazdă promptă, nu genul purtăm-o-discuție-așa-interesantă,-cina-poate-să-mai-întârzie."

O zări pe Lady Finchley prinsă într-o discuție cu un domn pe care Gwen nu îl cunoștea – sau, cel puțin, nu îl recunoștea de la spate. Nu dădea nici un semn că ar vrea să se uite la ceas, la Gwen sau la vreunul dintre oaspeți.

Cina părea că avea să mai întârzie.

Alec își jucase rolul de frate mai mare îndatoritor, plimbându-se de colo-colo prin încăpere, cu Octavia la braț, dar declarase, în cele din urmă, că avea mare nevoie de ceva de băut. Acum încetaseră să se mai plimbe și stăteau lângă carafă, Alec cu un pahar de coniac în mână, Octavia cu nimic.

Nu era prima oară când Alec se gândea cât de fericit era că nu se născuse femeie.

– O, uită-te la ea, rosti Octavia dezgustată.

– La Lady Finchley?

– Nu, grăi Octavia, afișând o exasperare de genul celei pe care femeile o afișează doar în fața bărbaților cu care împart același nume de familie. Gwendolyn Passmore.

Corect. Frumusețea răpitoare.

– Ce a mai făcut de data asta? o întrebă el.

– Nimic. Tocmai asta e problema. Pur și simplu stă acolo, și toți domnii se înghesuie în jurul ei.

Alec trebuia să admită că micul grup care o înconjura pe domnișoara Passmore semăna un pic cu o turmă de oi. În special Hammond-Betts, al cărui păr blond fusese întotdeauna cam lânos.

– Nu e corect, suspină Octavia.

– Puțină gelozie, așa-i? murmură fratele ei.

- Bineînţeles că sunt geloasă. Nici măcar nu *se străduieşte*.

Alec îşi privi sora mai mică. Oare Octavia se străduia *prea* tare? Nu era nimic în neregulă cu ea, absolut nimic. Era prietenoasă, inteligentă şi avea un zâmbet fermecător. Nu aducea ea cu Venus a lui Botticelli, precum domnişoara Passmore (care lui Alec i se părea că semăna izbitor cu portretul), dar nu exista absolut nici un motiv pentru care nu putea fi considerată o partidă extraordinară pentru oricare dintre tineri.

Şi, sincer, Hammond-Betts sau oricare dintre ceilalţi *chiar* credeau că aveau vreo şansă cu domnişoara Passmore?

Alec lăsă paharul jos.

- Vino cu mine, îi zise trăgându-şi sora de mână.

- Ce faci?

- Îţi găsesc un grup.

- Ce?

Bărbatul se opri şi îşi privi cu seriozitate sora.

- Meriţi o turmă de oi, Octavia.

Apoi începu iarăşi să meargă şi nu se opri decât în mijlocul grupului domnişoarei Passmore.

- Octavia, draga mea, o rugă el, nu vrei să mă prezinţi prietenei tale?

Îngrozită şi stânjenită (puştoaică nerecunoscătoare!), Octavia făcu ochii mari, dar îşi reveni (o adevărată Darlington!) şi i-o prezentă pe domnişoara Passmore, care, la rândul ei, făcuse ochii mari, deşi la ea, dacă înţelegea el bine, era de frică.

- Domnişoară Passmore, o salută elegant, făcând o plecăciune. Am auzit atâtea despre dumneata. Cum se face că nu am fost niciodată prezentaţi?

- Eu... ăăă...

În vreme ce ea se bâlbâia, Alec îşi aminti că, *de fapt*, făcuseră cunoştinţă. Ei bine, măcar era politicoasă. Fie asta, fie uitase, pentru că, la rândul ei, făcu un comentariu drăguţ.

Bărbatul o apucă de braţ, ceea ce îi atrase numai priviri ucigătoare din partea celorlalţi domni. Nu conta. Le-o lăsa pe Octavia. Dacă nu vedeau că şi ea era

la fel de atrăgătoare ca domnişoara Passmore, atunci să-i ia naiba.

– Octavia mi-a vorbit atât de frumos despre dumneata, continuă Alec în timp ce o conducea de acolo, trecând pe lângă Hugh şi Bretton, care îşi opriră discuţia despre cai suficient cât să-l privească o clipă cu o curiozitate evidentă.

– Gata! exclamă când ajunseră într-un colţ. Te-am salvat.

– Salvat? repetă fata.

– Nu doreai să-ţi petreci seara cu Hammond-Betts şi cu ceilalţi, aşa-i?

Gwen rămase cu gura căscată de uimire, şi, pentru o clipă, Alec se întrebă dacă nu cumva era cam prostuţă. Nu părea în stare să dea răspunsuri foarte rapide. Dar apoi ceva în privirea ei se schimbă. Era remarcabil. Acum faţa ei era o mască de nepătruns, iar în secunda imediat următoare...

Nu mai era.

Privirea îi deveni mai profundă; Alec nu ştia cum altfel să descrie ce vedea. Ochii ei aveau cea mai uimitoare nuanţă de verde, precum spuma mării. Cu câteva clipe în urmă, el îi considerase total inexpresivi, iar acum nu-şi putea închipui cum de gândise aşa. Pentru că nu erau inexpresivi. Erau oricum, numai aşa nu. Avea ochii precum două oceane, două oceane de...

„Doamne, Dumnezeule", se gândi dezgustat. Nu-i de mirare că sora lui o ura. Se afla în prezenţa ei de mai puţin de un minut, şi deja se prostise de tot.

– Mulţumesc, zise fata şi zâmbi.

Şi apoi – Dumnezeu să-l ajute –, se întâmplă din nou. Nu era entuziasmat, chiar *nu era*. Era contele ţinutului, un bărbat matur, raţional şi inteligent. Se descurcase bine la Oxford, chiar foarte bine. Şi, cu toate astea, nu-şi putea lua ochii de la gura ei. Pentru că, ar fi putut jura, felul în care îi zâmbise lui era cu totul altfel decât zâmbetul pe care îl afişase în urmă cu două clipe.

„Octavia", îşi aminti Alec. Octavia conta acum. Se comportase ca un idiot, trăgând practic după el prin încăpere o tânără, iar ăsta nu era un comportament

recomandat pentru un bărbat necăsătorit şi fără cea mai mică dorinţă de-a o face. Numai despre asta avea să se bârfească. Până la sfârşitul săptămânii, vestea urma să ajungă la Londra. La clubul lui aveau să se parieze că, până de Crăciun, urma s-o ia de nevastă.

Se uită înspre Octavia. Se distra? La naiba, ar face bine s-o facă.

Se întoarse apoi spre fermecătoarea domnişoară Passmore, care stătea alături de el, tăcută, afişând o mină îngăduitoare şi senină. Îşi dădu seama că şi el fusese tăcut, într-un mod asocial, aşa că spuse primul lucru care-i trecu prin minte, ceva surprinzător de banal.

– Frumoasă vreme azi.

Ce idioţenie.

– O, da, replică fata. Şi apoi, când Alec era sigur că n-avea să mai spună nimic, adăugă: Cred că se simte toamna în aer.

Alec încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi privi încruntat spre Hugh şi spre Bretton, care păreau a fi încetat discuţia despre Richelieu pentru a se uita *la el*. Se întoarse cu faţa spre domnişoara Passmore, care stătea în continuare acolo, tăcută, afişând totuşi o expresie diferită. Avea buzele mai strânse în colţuri, dar nu într-un mod dezagreabil. Alec bănuia că, şi dacă ar fi ţipat ca o maimuţă, tot atrăgătoare ar fi fost.

Nici furioasă nu părea. Mai degrabă, părea...

Plictisită.

Alec ridică din sprâncene. Nu avea să meargă aşa. Se aplecă înainte, cu intenţia de a face o gafă, şi rosti:

– Am auzit că te gândeşti să te măriţi cu Bretton.

Lui Gwen îi împietri faţa de uimire, iar Alec o văzu înghiţind înainte de a răspunde:

– Nu cred că el se gândeşte să se însoare *cu mine*.

Alec se uită în spate. Bretton şi Hugh îşi reluaseră conversaţia suficient de înfierbântaţi, cât să descurajeze pe oricine ar fi vrut să-i întrerupă.

– Mă tem că s-ar putea să ai dreptate, aprobă el. Să fiu sincer, cred că pur şi simplu vrea un cal.

– Asta e motivul pentru care a venit la petrecerea asta, răspunse fata.

Alec clipi nedumerit.

– Îşi doreşte calul, îi explică Gwen. Toată vara a vorbit despre asta.

Alec se trezi un pic pus în încurcătură de răspunsul ei direct.

– Păi, *este* un animal foarte frumos.

Tânăra ridică din umeri, iar lui îi fu imposibil să înţeleagă însemnătatea acestui gest.

– Şi atunci de ce eşti aici? o întrebă el.

Gwen nu răspunse imediat, dar îl privi într-un mod destul de caraghios. Când, în cele din urmă, o privi şi el la fel, fata rosti răspunsul ca şi cum ar fi trebuit să fie evident:

– A insitat mama.

De fapt, chiar ar fi trebuit să fie evident.

– Nu te bucuri de petrecere şi de aerul curat? murmură tânărul.

Gwen negă clătinându-şi capul.

– Abia aşteptam să merg acasă.

Alec o analiză preţ de o clipă. Stătea foarte nemişcată. Nu era precum una dintre fetele acelea agitate care răsucesc întotdeauna o batistă. Şi era tăcută, foarte tăcută. Dar nu-i părea deloc rece şi nici nu şi-o putea închipui genul de persoană care să respingă pe cineva în mod direct.

Era oare posibil ca Octavia să o fi judecat greşit?

Unde-i era capul? Bineînţeles că era posibil. Octavia era o drăguţă, dar avea nouăsprezece ani şi se gândea numai la ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în viaţa ei era o rivală uluitor de frumoasă care nu era deloc rea, aşa cum i-ar fi convenit ei.

Probabil că analiza lui se prelungi mai mult şi o făcu să se simtă stânjenită, pentru că domnişoara Passmore începu să se retragă uşor spre dreapta.

– Cred că mă strigă mama.

În mod cert, mama ei nu o striga. Mama ei, pe care Alec o putea vedea cu colţul ochiului, o întâlnise pe mătuşa Darlington, care tocmai intrase în salon. Conversaţia lor părea să o rivalizeze, ca însufleţire şi înflăcărare, pe cea dintre Hugh şi Bretton.

– Ar fi mai bine să plec, reluă domnişoara Passmore. Ştii, mama mea.

Alec încuviinţă. Probabil era mai bine să o lase pe Venus de Passmore să plece; Octavia câştigase atenţia a doi domni, inclusiv pe-a lui Hammond-Betts cel cu părul lânos. Iar el chiar îşi dorea foarte tare să iasă la aer. Dar, chiar în clipa în care creierul lui intenţiona să comande picioarelor să plece, fata privi în sus spre el şi îi zâmbi, pentru prima dată, fără urmă de ezitare. Probabil ar fi trebuit să fie mai rezervată, având în vedere că o târâse de-a lungul încăperii.

În schimb, ea îi surâse.

Înţelese atunci într-o clipă, într-o fracţiune de secundă, de ce Octavia o ura atât de mult. Pentru că, atunci când Gwendolyn Passmore zâmbea, pământul înceta, pur şi simplu, să se mai învârtă.

Aşa că el reacţionă la fel cum ar fi făcut orice mascul care ar fi întâlnit faţă în faţă o femelă pe care o considera atrăgătoare: trăgând-o de păr.

Numai că *nu putea* să o tragă de păr. Avea aproape treizeci de ani; nu aveai cum să scapi nepedepsit cu un asemenea gest, dacă aveai mai mult de zece ani. Dar făcu un gest care era echivalentul matur al trasului de păr, adică rămase acolo şi se încruntă la ea într-un mod respingător. Pentru că, dacă dădea impresia că surâsul ei îl lăsase indiferent, atunci ea nu avea să-şi dea seama de panica pe care o simţea el fiindcă undeva în adâncul lui înţelegea că viaţa lui tocmai se schimbase pentru totdeauna.

Nu că ar fi gândit el aşa limpede. În mare, crezuse doar că avea o indigestie.

Bineînţeles că Gwendolyn ştia cine era Lord Charters. Nu exista nici o domnişoară debutantă la Londra care să nu ştie de existenţa lui. Nu era el cea mai bună partidă a anului 1817 (ăsta ar fi ducele de Bretton), dar, conform tinerelor pe care Gwen le mai vizita uneori, era pe locul al doilea.

Nu existau prea mulţi domni necăsătoriţi sub treizeci de ani fără datorii şi cu toţi dinţii în gură. Dacă mai

adaugi şi părul negru şi des, un corp atletic şi un zâmbet smecheresc... ei bine, atunci nici nu-i de mirare că doar un duce îl putea detrona de pe locul întâi.

Dar Lord Charters nu se obosea prea des să participe la serate şi la seri private de muzică, iar, dacă fusese vreodată la Almack, atunci ea nu-l văzuse niciodată. Sora lui era mai adesea însoţită de o mătuşă necăsătorită. Sora lui, despre care Gwendolyn era sigură că nu vorbise *niciodată* foarte frumos despre ea.

În mod evident, punea el ceva la cale, de vreme ce dăduse buzna în felul acela, o târâse de acolo, apoi, spre surprinderea ei, bâiguise ceva cum că o salvase. Era oare posibil să-şi fi dat, în sfârşit, cineva seama că ei nu-i plăcea să i se acorde atenţie? Că tot ce-şi dorea ea cu adevărat era să stea tăcută lângă perete şi să-i privească pe ceilalţi?

Nu. Nu, de fapt, asta era imposibil. Pentru că apoi făcuse comentariul acela îngrozitor legat de planurile ei de-a se mărita cu ducele de Bretton. Unde-i era capul? Nu spui nimănui aşa ceva în mod direct, îl vorbeşti pe la spate.

Oricum, i se păruse îngrozitor. Se străduise să fie politicoasă, oferindu-i cel mai dulce surâs al ei, în timp ce încerca să scape, iar el îi întorsese gestul cu o privire furioasă.

Nu-i înţelegea pe bărbaţi. Nici pe majoritatea femeilor nu le înţelegea, dar, în mod cert, pe bărbaţi nu-i înţelegea deloc.

Încă încerca să-şi dea seama cum să scape când fu, în cele din urmă, salvată de Lord Briarly, care veni lângă ea.

– A sunat clopoţelul anunţând că-i gata cina, o informă el.

– Da? Gwen nu-l auzise. Dar... *slavă cerului*.

– Sora mea îmi zice că eu trebuie să te conduc, adăugă Lord Briarly.

Lord Charters clătină din cap.

– Briarly, eşti un model de farmec şi gentileţe.

Lord Briarly se uită prin el.

– Aş fi încântată să vă însoţesc, răspunse Gwen cu entuziasm. Prea mult entuziasm, se părea.

Lord Briarly arăta uluit.

Fata îi zâmbi din nou, privindu-l în ochi.

Lord Charters îi aruncă o căutătură tare ciudată.

Gwen continuă să surâdă. Începu să se simtă prinsă într-o piesă de teatru, în care însă nu-i spusese nimeni care-i erau replicile.

Şi nici nu-i povestise scenariul.

În clipa aceea o văzu pe Lady Finchley înaintând spre ei, ţinând-o strâns de mână pe Kate Peyton. O privi scurt pe Gwen, care se uita lung, cu ardorare, la fratele ei şi înaintă aproape plutind.

– Alec, dragule, interveni cu fermitate, tu trebuie să o însoţeşti pe domnişoara Peyton. Poftim. Ridică apoi mâna lui Kate şi i-o puse pe braţul lui Lord Charters.

– Gwendolyn, grăi Kate, ce mă bucur să te văd.

– Şi eu, murmură Gwen, cu adevărat fericită. Ea şi Kate Peyton nu erau apropiate, dar Gwen o cunoştea destul de bine cât să ştie că ea nu se prefăcea şi nici nu avea răbdare pentru replici cu două sensuri.

Oaspeţii începură să îşi facă intrarea în sala de mese în grupuri de câte patru, şi aşa Gwen se trezi aşezată lângă Kate.

– Ţi-e foame? o întrebă Kate, aplecându-se foarte aproape de ea.

– Sunt hămesită.

– O, şi eu, răspunse Kate aproape oftând. Credeam că nu ne mai cheamă odată la masă. Pentru mine, seara asta va fi un succes doar dacă voi fi în stare să revendic o găină întreagă.

Gwen izbucni în râs, dar îşi strânse rapid buzele când îşi dădu seama că atât Lady Finchley, cât şi ambii conţi îşi întorseseră capetele spre ea.

– Cred că ar trebui să ai ambiţii mai mari, îi şopti ea lui Kate. Poate un porc.

– Întreg? Nu vreau să par lacomă.

– Am putea să-l împărţim.

– Doar dacă iei tu râtul, replică Kate.

– O, nu, trebuie să-l iei tu, insist.

Şi iarăşi râseră, şi ceilalţi se uitară iarăşi la ele. Dar, pentru prima dată, lui Gwen nu-i păsa. Era mult prea drăguţ să facă o glumă cu o prietenă.

Una peste alta, când se băgă în pat, Gwen îşi dădu seama că, până la urmă, seara fusese destul de plăcută. Supa fusese bună, friptura chiar şi mai reuşită, iar după ce ieşise din salon, nu mai fusese nevoită să vorbească cu Lord Charters nici măcar o dată.

capitolul 4

Gwendolyn se trezi devreme a doua zi dimineaţă. Se îmbrăcă, lăsă un bileţel scurt prin care îşi informa mama că mergea să se plimbe, îşi luă caietul de schiţe şi creioanele şi ieşi din cameră.

Casa era învăluită în tăcere; în mod cert, majoritatea oaspeţilor doamnei Finchley nu împărtăşeau dragostea ei pentru zori şi pentru roua dimineţii. Aruncă o privire în sala în care avea să fie servit micul dejun, în care acum nu se afla decât un lacheu care păru extrem de uimit să o vadă. După ce îl asigură că la şase şi jumătate nu avea nevoie de un mic dejun complet, reuşi să obţină o feliuţă de pâine, pe care intenţiona să o împartă cu raţele de pe lacul pe care îl zărise pe drumul pe care veniseră.

Era o dimineaţă foarte frumoasă, senină şi răcoroasă, împresurată de genul acela de ceaţă despre care oricine ştia că într-o oră avea să se împrăştie. Gwendolyn adora dimineţile de genul ăsta. Era ca şi cum lumea toată i-ar fi aparţinut. Erau doar ea şi imensitatea câmpului. Era doar Gwendolyn Margaret Passmore înconjurată de un milion de fire de iarbă.

Ceva trecu alergând pe lângă picioarele ei.

Gwendolyn Margaret Passmore, un milion de fire de iarbă şi un iepuraş.

Fata surâse.

Fredona în timp de păşea pe cărarea pe care i-o descrisese Lady Finchley. Pâinea nu fusese caldă când

o primise, dar după miros era proaspăt făcută, aşa că rupse o bucăţică şi o mâncă.

Era minunată. Raţele riscau să nu se mai aleagă cu nimic.

După aproape un sfert de oră, ajunse pe malul lacului. Era mai degrabă un iaz înconjurat pe margini de câţiva copaci şi de o bucată de teren mlăştinos. Nu avea cum să fie nici jumătate din lacul de acasă. Mai băgă o bucată de pâine în gură şi se uită în jur, în căutarea unui loc uscat unde să se aşeze. Pământul nu părea prea ud, dar era cam moale. Scoase un oftat. Ar fi mai bine să găsească o piatră.

Mai fredonă puţin, trecând de la Mozart, pe care îl exersa la pian, la un cântecel mai vesel, cu origini necunoscute, dar probabil nepotrivite. Soarele dimineţii se reflecta zglobiu în oglinda apei, iar Gwen îşi lăsă capul într-o parte în încercarea de a prinde exact unghiul în care cădea lumina. Se simţi singură. Era fericită.

Mama ei nu înţelesese niciodată cum de găsea Gwen bucurie în momentele de tăcere. Era tare ciudat cum putea cineva să iubească o altă persoană atât de tare şi atât de sincer, dar, cu toate astea, să nu înţeleagă ce o făcea fericită.

La o distanţă de aproape trei metri, se vedea o piatră cu suprafaţa plană, aşa că Gwen luă o îmbucătură din felia de pâine şi păşi agale spre ea. Încercă cu palma suprafaţa umedă, decise că nu era prea udă şi se aşeză. Ceaţa începea deja să se împrăştie, iar aerul – să se încălzească. Îşi scoase mănuşile, luă cel mai bun creion şi se apucă să deseneze.

Începu cu pomii din faţă, apoi, fără motiv, adăugă o veveriţă, deşi nu văzuse nici una care să alerge primprejur. Se opri să-şi analizeze lucrarea. Era oare veveriţa aia un picuţ cam mare?

Sau poate...

Nu era suficient de mare.

Dădu pagina şi o luă de la capăt, doborând repede copacul şi împodobindu-l apoi cu o veveriţă-monstru. Ei, aşa mai mergea. Rânji, chicoti chiar, în vreme ce adăuga nişte colţi imenşi şi furioşi.

Nu avea cum să-şi lase mama să vadă asta. Niciodată. Absolut niciodată. Nu şi-ar reveni vreodată. Şocul ar fi fost de-ajuns s-o ucidă.

Imaginea avea însă nevoie de altceva. Veveriţa nu trebuia să fie *rea*.

- Nu eşti un monstru, murmură fata, eşti doar monstruos de mare.

Începu apoi să deseneze o veveriţă-fată, care se dovedi că arăta exact ca o veveriţă-băiat, numai că purta o pălărie sofisticată.

Cu siguranţă, ăsta era unul dintre cele mai proaste desene ale ei.

Şi, posibil, preferatul ei.

Cu toate astea, avea să fie nevoită să-i dea foc. Dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi crezut că era nebună şi...

Brusc, se auzi un pleoscăit.

Gwen înmărmuri. Era cineva în apă?

Bineînţeles că era cineva în apă. Întrebarea era cine. Sau, de fapt, întrebarea era dacă putea ea să-şi strângă lucrurile şi să plece înainte să fie observată.

Nu voia să vorbească cu nimeni în clipa aia. Îşi petrecea dimineaţa într-un mod foarte plăcut, de una singură. Fără să mai spunem că, oricine ar fi fost în apă, în mod cert, avea să fie ud.

Şi deci îmbrăcat indecent, dacă nu cumva chiar dezbrăcat.

Simţea că îi ia faţa foc. Îşi înşfăcă mănuşile, îşi vârî caietul de schiţe la subraţ şi se ridică în grabă. Începu să meargă înapoi pe unde venise, păşind cât de repede îndrăznea, dar pământul era încă umed, iar pietrele erau ude şi acoperite de muşchi. Era mai degrabă speriată decât precaută.

- *Aaaaa!*

Nu avea cum să nu ţipe. Picioarele îi fugiră de sub ea, şi avu senzaţia ciudată că zbura prin aer înainte să cadă... tare... în fund.

- Au, gemu.

Of, asta durea. O durea chiar tare. Iar inima i-o luă la trap, şi stomacul părea să i se fi întors pe dos şi...

- Cine e acolo?

Fata înghiţi în sec. Era o voce de bărbat. Bineînţeles că trebuia să fie o voce de bărbat. Nici o femeie nu ar sări în lac la ora asta aşa matinală.

– E cineva acolo?

Poate dacă rămânea foarte tăcută...

– Arată-te!

O, nu prea credea. Îşi strânse picioarele sub ea şi încet... foarte încet... încercă să se ridice. Purta un mantou verde, deci ar fi trebuit să se piardă cu uşurinţă printre copaci şi...

– Domnişoară Passmore?

Sau nu.

– Domnişoară Passmore, ştiu că eşti dumneata.

Înghiţi din nou în sec şi se întoarse încet cu faţa spre lac. Contele de Charters stătea în apă, cufundat până la nivelul pieptului. Tânăra nu zise nimic. Încerca doar să nu se gândească la faptul că îi putea vedea umerii şi pieptul aproape dezgolit.

Înghiţi iarăşi şi, fără să aibă nici cea mai vagă idee de ce, îşi lipi picioarele unul de celălalt. Spre deosebire de el, ea era complet acoperită de rochie. Totuşi, asta părea cel mai potrivit lucru pe care îl putea face.

– Părul dumitale, strigă el. El te-a dat de gol.

Gwen înjură printre dinţi. De obicei, nu folosea obscenităţi, dar alături de fraţii ei învăţase destule înjurături pe care să le poată folosi într-un moment ca ăsta.

– Lord Charters, grăi Gwen, hotărâtă să fie politicoasă în ciuda...

Ei bine, în ciuda a tot.

– Ce faci afară la ora asta a dimineţii? o întrebă Alec.

– Am ieşit să mă plimb. Dar *dumneata* ce faci afară la ora asta a dimineţii?

– Am venit să înot.

Nemernic obraznic. Îşi lipi şi mai tare caietul de schiţe la piept.

– În cazul acesta, te las în intimitatea dumitale.

Dar, înainte să apuce ea să plece, el adăugă:

– Cutreieri întotdeauna câmpurile neînsoţită?

Nu-şi dădea seama dacă o dojenea. Nu-i vorbise pe un ton tăios, dar nimeni nu punea o astfel de întrebare din

pură curiozitate. Totuşi, *el* vorbea? Simţi cum i se ridică sprâncenele în timp ce îl privea cum stătea acolo, în apă, pe jumătate gol.

– Nu mă aşteptam să întâlnesc pe nimeni.

– Asta zic toţi cei care au nesăbuinţa de-a se aventura neînsoţiţi.

Gwen se trase înapoi indignată.

– Nu eu sunt cea care stă pe jumătate goală în lac.

– O, dar nu sunt pe jumătate gol.

Fata făcu ochii mari. Scoase un sunet care nu era nici pe departe unul demn. Ar fi putut chiar să-i răcnească numele.

– O zi bună, rosti cu acreală şi se roti brusc pe călcâie.

Numai că pământul era încă alunecos. Ar fi trebuit să ştie asta, având în vedere că trăsese o căzătură cu doar câteva minute mai devreme. Dar nu era obişnuită să dea peste bărbaţi care nu erau, după cum se exprimase el, pe jumătate goi. Chiar aşa, avea ea vreo vină că nu avusese prezenţa de spirit să înveţe din propriile greşeli?

Îşi pierdu echilibrul, apoi pierdu caietul de schiţe care-i zbură din mâini şi, în cele din urmă, îşi pierdu demnitatea când căzu şi oasele-i trosniră când se izbi cu toată partea stângă de pământ.

Acum o duru mult mai tare decât mai devreme.

Înjură din nou.

Şi apoi încă o dată. Pentru că încercase să se mişte şi o *durea* încheietura.

Făcu o pauză, trase aer în piept şi se mai strădui o dată să se ridice în capul oaselor.

– Nu încerca să te mişti, se auzi vocea lordului Charters, alarmant de aproape de urechea ei.

Gwen scoase un ţipăt şi închise ochii. Nu avea nici cea mai vagă idee cum reuşise să iasă din apă aşa discret, dar era destul de sigură că nu avusese timp să se îmbrace.

– Unde te doare? o întrebă.

– Peste tot, recunoscu fata. Ceea ce era mai mult sau mai puţin adevărat. Dar mai tare mă doare încheietura.

– Poţi să te ridici în capul oaselor?

Fata încuviință din cap în timp ce își ținea în continuare ochii închiși. Îi permise să o ajute să se ridice. Bărbatul îi apucă mâna și o palpă cu blândețe. Când tresări, murmură:

– Aici?

Tânăra încuviință iarăși.

– E un pic umflată, zise el, dar nu cred că e ruptă.

– Nu e ruptă. Știa prea bine cum se simțea un os rupt, își amintea perfect trosnetul îngrozitor pe care îl auzise... Ba nu, îl simțise. Ba nu, îl auzise. Ba ambele. Îl auzise cu tot trupul, dacă se putea spune una ca asta.

– Totuși, adăugă contele, o să trebuiască să-ți pui o atelă.

Dădu încă o dată aprobator din cap, fără să îndrăznească încă să deschidă ochii. Avea o voce foarte plăcută, calmă și amabilă, și, dacă nu ar fi avut o întâlnire atât de neplăcută cu el în seara precedentă, s-ar fi simțit foarte în siguranță și în largul ei.

– Poți să deschizi ochii, îi zise Alec.

– Nu, mulțumesc.

Nu chicoti, dar ar fi putut jura că îl auzea zâmbind.

– Îți dau cuvântul meu, rosti cu blândețe. Sunt îmbrăcat corespunzător.

Încet și deloc nesigură, deschise un ochi. Spre ușurarea ei, descoperi că nu mințea. Își trăsese o cămașă pe el și, deși în unele zone i se lipea de trup, nu era indecent. Totuși, pantalonii scurți erau uzi leoarcă. În mod clar, îi avusese pe el în apă.

– Am zis că nu sunt pe jumătate gol, zise el zâmbind pieziș. Nu am zis care *jumătate* era acoperită.

Fata își strânse buzele, dar nu fu în stare să se arate iritată.

– Foarte necinstit din partea dumitale.

Bărbatul ridică din umeri și afișă o mină și mai diabolică.

– E una dintre chestiile pe care le fac bărbații.

– Adică sunt necinstiți?

– E mai ușor decât să fii isteț.

Fata izbucni în râs fără voia ei. Zâmbi și el odată cu ea, și cumva situația deveni...

Uşoară.

Era uşor.

Genul ăsta de descriere poate părea pentru majoritatea oamenilor lipsită de însemnătate, dar, pentru o persoană căreia nu îi plac mulţimile, necunoscuţii sau experienţele ciudate, *uşor* însemna ceva minunat. Uşor însemna cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

- Ieşi adesea la plimbare dimineaţa? o întrebă Alec.

- Acum o să mă dojeneşti?

Tânărul privi în jos, la poalele fustei ei pătate de noroi.

- Cred că ai fost suficient pedepsită.

Fata îl privi furioasă, apoi replică:

- Îmi plac dimineţile. Acasă mă plimb tot timpul. A fost îngrozitor acum doi ani, când mi-am rupt piciorul.

- Deci ştii cum e să-ţi rupi un os.

Gwen încuviinţă supărată.

- Zgomotul e cel mai rău.

- Îl poţi auzi? o iscodi cu uimire.

- Nu ai rupt niciodată nimic?

- Nu la propriul trup. Nici la al altcuiva, adăugă repede, când o văzu făcând ochii mari, dar... Deveni dintr-odată timid, deşi se vedea că era totodată şi cam mândru de el. Am provocat ceva stricăciuni mobilei. Şi farfuriilor. Şi, ăăă, crezi că poate cineva să rupă un copac?

Gwen încercă din răsputeri să păstreze o mină serioasă.

- Cred că se poate.

- Atunci cred că am rupt şi un d-ăsta. Ridică o mână. Nu întreba. Era un joc de băieţi extrem de încâlcit, care implica mingi, săbii şi o oaie.

Gwen îl privi fix preţ de câteva clipe, să vadă dacă nu cumva glumea. Nu părea să o facă.

- Spune-mi, te rog, că nu ai rănit oaia.

- Oaia nu se ridica niciodată de jos, o asigură el.

Şi, în vreme ce Gwen se străduia să asimileze asta, Alec adăugă:

- Nu că n-am fi încercat.

Fata rămase fără replică. Sincer, nu era sigură că *exista* vreo replică la afirmaţia asta.

Bărbatul îşi înclină capul într-o parte, şi privirea-i deveni distantă.

– De fapt, cred că se poate să fi fost implicată şi o catapultă.

Gwen clătină din cap.

– Mi se pare surprinzător că unii ca voi ajung la vârsta maturităţii.

– Băieţii, vrei să spui? Alec îşi reveni din reverie şi îi aruncă un rânjet. Da, ei bine, suntem nişte bestii. N-ai cum să înţelegi. Jucăm jocuri prosteşti, bem prea mult, începem războaie, iar asta nu e nimic pe lângă...

Dar Gwen nu mai ascultă şi restul afirmaţiei. Când auzi de război, îi vei în minte imaginea lui Toby, al cărui portret devenea însă din ce în ce mai şters pe margini, iar asta o întrista cel mai tare. Începea să uite chipul fratelui ei. Era ca şi cum fusese nevoit să moară de două ori, a doua oară pentru că se estompase odată cu trecerea anilor.

– Lasă-mă să-ţi mai văd o dată încheietura aia, o rugă Lord Charters luându-i mâna într-a lui.

– Nu, nu, ripostă ea, îngrozită de sunetul propriei voci. Sunt bine.

– Păreai...

– Doar mă gândeam la cineva, atât.

– La cineva? o întrebă el calm.

– La fratele meu, îi răspunse Gwen, pentru că nu vedea de ce n-ar face-o. A murit la Waterloo. Încă îmi este tare dor de el.

Spre surprinderea ei, Lord Charters nu-i transmise condoleanţe şi nici nu făcu o vreo afirmaţie complet neinformată despre faptul că Toby fusese un erou. Lui Gwen îi displăcea profund când oamenii făceau asta. Ce ştiau *ei* despre cum fusese el omorât? Nici ea nu aflase cum fusese ucis, ci doar că era mort. Familia primise o scrisoare, apoi o vizită din partea unui ofiţer, şi totuşi nu fusese nimeni de faţă când murise.

În schimb, Lord Charters o privi cu compasiune şi îi zise:

– Un an nu înseamnă chiar aşa mult timp când ai iubit pe cineva.

Fata nu putu să nu se gândească: „Ştie. Ştie cum e să pierzi pe cineva".

Nu zise nimic, nu l lăsă să-i înţeleagă gândurile, dar, chiar şi aşa, el îi răspunse la întrebare.

– Mama, şopti Alec. Acum doi ani.

– Îmi pare rău.

– Şi mie. Luă o gură mare de aer, apoi expiră zgomotos. A fost un accident stupid. O trăsură neîntreţinută corespunzător.

Gwen nu rosti nici un cuvânt, doar încuviiţă din cap cu înţelegere. Bărbatul o privi, iar ea ştiu, pur şi simplu ştiu, că în privinţa asta erau la fel; şi el aprecia compătimirea neexprimată şi sinceră.

Avea ochi frumoşi, constată ea. Cenuşii, dar nu întru totul. Marginea pupilei era creionată cu o linie de un albastru foarte, foarte închis. Se miră cum de nu observase asta în noaptea precedentă.

Alec se ridică, îşi drese glasul şi rupse tăcerea:

– Lăsând la o parte încheietura, o întrebă din senin, cum te simţi? Poţi să mergi?

Stătea deja în capul oaselor, iar acum, cu ajutorul braţului lui, reuşi să se ridice cu grijă, încercându-şi greutatea pe fiecare picior în parte.

– Cred că o să fiu bine, îl linişti. Nu mi-am luxat nici o gleznă.

– Şchiopătezi, sublinie el.

– Mă doare puţin din cauza căzăturii. Sunt sigură că o să-mi treacă.

– Pot să te însoţesc înapoi acasă? o întrebă politicos.

– Da, replică fata. Aş aprecia foarte tare.

Oricât de nesuferit se păruse cu o seară în urmă, acum nu mai era deloc aşa, iar Gwen hotărî că era mult mai simplu să o iei de la capăt decât să te agiţi de ceva din trecut. Făcu un pas, apoi îşi aminti...

– O! Caietul meu de schiţe. Se întoarse să se uite în spate. Căzuse lângă malul apei, dar, din fericire, reuşise să rămână uscat.

– Ți-l iau eu. Lord Charters își retrase cu grijă brațul dintr-al ei și recuperă caietul. Desenai fauna locală? o întrebă când ajunse lângă ea.

Gwen se gândi la veverițele ei gigant.

– Ăăă, oarecum.

Alec îi aruncă un zâmbet curios.

– Asta ce vrea să însemne?

– Nimic, răspunse ea, dorindu-și să-i fi restituit caietul de schițe.

– Pot să mă uit?

– Aș prefera să n-o faci.

– Să arunc un ochi?

Gwen nu-și putea imagina nimic mai umilitor.

– Nu, domnul meu, eu...

– Nu cumva desenai nuduri, nu? o întrerupse cu ochii scânteietori.

– Nu! exclamă, simțindu-și imediat obrajii în flăcări. Dumnezeule mare!

El lăsă impresia că avea să se uite oricum și își strecură arătătorul între pagini.

– Te rog? șopti Alec, iar ea fu cât pe ce să cedeze.

Ceva foarte ciudat și neobișnuit începea să se înfiripe înlăuntrul ei. Era ca și cum sufletul i-ar fi fost sleit de puteri, iar inima nu-i bătea chiar așa cum trebuia. Nu-i bătea cu putere și nici nu-i sărea din piept...

Dansa.

Cânta.

Asta era, o lua razna. Probabil se lovise la cap. Nu simțise nimic, dar asta poate din cauză că-și concentrase atenția asupra încheieturii, care acum nici măcar nu o mai durea chiar așa tare, deci oare nu ar trebui să simtă rana de la cap?

– Domnișoară Passmore? vorbi Lord Charters cu blândețe. S-a întâmplat ceva?

Tânăra clipi, se uită la el, apoi hotărî că probabil se înșelase. Ochii lui cenușii o priveau cu blândețe și cu îngrijorare și cumva asta trebuie să-i fi indus reacția asta a inimii.

– Da, adică nu, se bâlbâi fata. Vreau să spun că sunt bine. Am amețit puțin când m-am ridicat.

Alec nu comentă nimic despre faptul că stătea în picioare de mai bine de un minut, iar fata îi fu recunoscătoare pentru asta. Apoi, spre surprinderea ei, tânărul își scoase degetele dintre paginile caietului ei de schițe și-l ținu perfect închis. Îl întinse, ca și cum ar fi vrut să i-l înmâneze, apoi grăi:

– Aș fi bucuros să ți-l duc eu până acasă dacă asta o să te ajute să mergi mai ușor.

– Nu te uiți?

Alec o privi cu seriozitate.

– Mi-ai cerut să n-o fac.

Tânăra rămase cu buzele întredeschise de mirare.

– Credeai că n-o să mă supun? rosti el ridicând ușor un colț al gurii.

Nu avea cum să-i răspundă sincer fără să-l jignească.

– Ăăă, da, replică ea, aruncându-i o privire mâhnită.

Spre ușurarea ei, el doar îi zâmbi. Îi întinse brațul liber ca să se sprijine de el, și se îndreptară spre conacul Finchley. În vreme ce pășeau de-a lungul pantei line, el zise:

– Ești mult mai prietenoasă decât aseară.

Gwen nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, rămase cu ochii pironiți în față, pe cărare.

– Nu-mi place aglomerația, mărturisi șoptit.

Alec o privi o clipă, apoi se opri, obligând-o și pe ea să facă la fel.

– Probabil ai urât sezonul ăsta.

– O, da, rosti fără să vrea. Se simți însă tare *eliberată* să o poată spune. Își înălță ochii spre el și descoperi o alinare neașteptată în privirea lui. E o perioadă *îngrozitoare* pentru cineva ca mine. Tot sezonul nu am vrut altceva decât să mă întorc acasă.

– Nu cred că am mai auzit vreodată vreo domnișoară zicând asta.

– Vorbești des cu domnișoare?

Alec clipi.

– Bineînțeles, eu...

– Nu către ele, îl întrerupse, ci *cu* ele.

Bărbatul ridică din sprâncene, dar ochii cenușii îi rămaseră la fel de amuzați.

– Îţi închipui că stau în faţa unei încăperi şi le ţin o cuvântare?

– Nu, bineînţeles că nu. Dar... Ei bine, trebuie să recunoşti, se întâmplă foarte rar să porţi o conversaţie importantă în vreme ce participi la un eveniment social. Şi unde altundeva ai fi putut vorbi cu o domnişoară?

Încercă să spună ceva, dar ea interveni:

– Sora ta nu se pune.

Pentru o clipă, se gândi că era posibil să-l fi jignit. Nu îi răspunse imediat, doar o privi ca şi cum ar fi analizat-o. Apoi grăi:

– Am crezut că eşti timidă.

– O, sunt, îi răspunse.

Numai că, în mod surprinzător, cu el...

Nu era.

O, Doamne!

capitolul 5

De regulă, Alec nu era genul care să se trezească în zorii zilei. Acasă, ţinea trase draperiile groase. Dacă lumina dimineţii nu avea cum să-i invadeze camera, atunci putea să doarmă bucuros toată ziua. Dacă razele soarelui îi atingeau însă faţa, atunci se trezea imediat şi nu mai avea nici un rost să încerce să se culce la loc.

În clipa în care văzuse camera pe care o primise la conacul Finchley, ştiuse că avea să se trezească în zori. Ferestrele erau late şi înalte şi nu era nici o draperie care să poată măcar să filtreze lumina. Şi aşa, pentru că nu putea tolera lipsa somnului, se hotărâse să se trezească de dimineaţă. Asta era şi motivul pentru care fusese într-o dispoziţie surprinzător de bună la cinci şi jumătate, când se ridicase în capul oaselor.

Aici se impune o observaţie. Trezitul la ora cinci nu era, în mod normal, însoţit de o bună dispoziţie.

Ştia că majoritatea cunoştinţelor lui nu aveau această incapacitate ciudată de a dormi din cauza luminii soarelui, şi nu fusese deloc mirat de liniştea în care era cufundată casa când ieşise să se scalde puţin în iaz. Fusese

totuşi mirat... chiar foarte tare... când, în timp ce plonja ca o ghiulea înapoi în apă, auzise pe cineva scâncind.

Cine s-ar fi gândit că domnişoara Passmore avea să se dovedească amatoare de trezit devreme?

Sau, se gândi el cu o oarecare nelinişte, că avea să reuşească să fie chiar mai frumoasă în lumina zorilor. Nu se presupunea că dimineaţa femeile trebuiau să arate umflate şi să aibă faţa pătată? Surorile lui arătau groaznic dimineaţa înainte să se aranjeze şi să se pieptene.

Şi, să ne înţelegem, gândise asta cu cea mai mare afecţiune.

Dar nu, domnişoara Passmore, chiar şi când scrâşnea din dinţi de durere, rivaliza cu Mona Lisa. Pentru restul umanităţii, asta nu avea cum să fie drept.

Bănuia că nu era vina ei că era atât de frumoasă, şi mai *era* şi rănită, cu toate că şi el, la rândul lui, ieşise din lac şi reuşise să facă impresie bună, ca un adevărat domn. Îi cercetase rănile, şi era o fire chiar plăcută. Destul de blândă, cu un fin simţ al umorului pe care el bănuia că nu îl dezvăluia foarte des.

– Îţi plac caii, domnişoară Passmore? o întrebă destul de brusc. Pentru că, dacă Hugh îşi pusese în gând să o ia de nevastă, ar face bine să-i placă.

Fata se întoarse să îl privească, un pic uimită de schimbarea neaşteptată a subiectului.

– Nu-mi displac.

– Dar nu-i iubeşti.

– Păi... Se strâmbă un pic, nesigură de cum ar trebui să răspundă. Bănuiesc că îmi iubesc calul *meu*.

– Bănuieşti.

– Păi, e doar un cal. Apoi îi aruncă o privire ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „Îţi dai seama că e doar un cal, nu?"

Alec o privi oarecum alarmat. Nu se putea mărita cu Hugh. Alec nu-şi putea imagina o alăturare mai nefericită.

– S-a întâmplat ceva rău? îl întrebă.

– Nu încă, replică el insinuant.

Fata întredeschise gura. Părea îngrijorată. Sau poate prudentă.

Ce fată emotivă! Chiar şi Alec trebuia să recunoască, vorbise ca un bufon pe jumătate nebun.

– Mă tem că-ţi datorez nişte scuze, adăugă el.

Tânăra îl privi iarăşi surprinsă, şi Alec ştiu atunci cum trebuia să se simtă, pentru că era destul de sigur că nu asta voise să spună.

Ah, ba nu, fix asta voise să spună.

– Nu înţeleg, mărturisi Gwen.

– Te-am judecat greşit.

Fata rămase tăcută o vreme, apoi zise:

– Oamenii fac asta adesea. Eu...

Gwendolyn privi în jur, de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu mai era nimeni care s-o poată auzi. Ceea ce era absurd, pentru că erau complet singuri. Părea totuşi prudent să facă asta, iar ceva la gestul ei îl nelinişti profund pe Alec. Pentru că orice era pe punctul să zică...

Era pentru el. Numai pentru el.

Tânăra se aplecă în faţă, abia perceptibil.

O clipă, inima lui Alec încetă să mai bată. În acea fracţiune de secundă... Fâşia aia infimă din spaţiu pe care o eliminase dintre ei...

Îi luă răsuflarea.

Dar ea se trase înapoi în secunda următoare.

– Nu-i nimic, murmură şi privi în jos ruşinată de ceea ce nu avusese suficient curaj să spună.

– Nu, ripostă bărbatul, cu o înflăcărare care îl uimi şi pe el. Nu are cum să nu fie nimic.

Gwen ridică apoi privirea, şi ochii li se întâlniră. Ochii aceia ca spuma mării. Cum de se putuse naşte cineva cu astfel de ochi?

– E o prostie.

– Lasă-mă pe mine să judec asta.

– Voiam doar să spun... E destul de evident. Se uită într-o parte, apoi în jos şi iarăşi la faţa lui, deşi evită să-l privească direct în ochi. Ai spus-o dumneata deja.

Alec nu se abţinu să nu zâmbească.

– Ce-am spus?

– Oamenii cred că sunt rece, reluă fata, dar nu sunt. Numai că nu ştiu cum să vorbesc cu majoritatea oamenilor. Iar aglomeraţia... Mă îngrozeşte.

Lăsă ochii în jos, încruntându-se la iarba umedă, apoi se uită iarăşi în sus, cu o sprânceană încă ridicată. Arăta de parcă n-ar mai fi rostit niciodată cu voce tare vorbele alea.

– Sunt timidă.

Alec, care nu se retrăsese niciodată stresat într-un colţ şi nici nu simţise că i se face rău de la stomac înainte de a intra într-o încăpere, o linişti:

– Asta nu e un defect.

Gwen surâse cu tristeţe.

– La Londra este.

– Dar noi nu suntem la Londra.

– E ca şi cum am fi, continuă fata, privindu-l cu respect. Pe toţi cei aflaţi aici la conacul Finchley i-am mai întâlnit înainte. Mai puţin pe Lord Briarly, bineînţeles.

Alec se gândi la Hugh cel de neclintit şi înnebunit după cai. Îl iubea pe Hugh. Chiar îl iubea. Pentru prietenul lui, s-ar fi aruncat în faţa unei trăsuri, şi chiar o făcuse într-o situaţie de neuitat şi-i salvase viaţa. Era un miracol că Alec scăpase doar cu o coastă ruptă.

Dar Hugh nu se putea însura cu domnişoara Passmore. Lăsând la o parte modul în care avea să se simtă Hugh, căsătorit cu o femeie care nu-i împărtăşeşte pasiunile, Alec se gândea acum *la ea*. Avea să fie nefericită.

În timp ce-i privea faţa luminată de un zâmbet care-i trăda inteligenţa şi neastâmpărul, Alec îşi dădu seama că nu o putea lăsa să fie nefericită.

– Cred că o să te sărut, îi şopti.

Fata încremeni, uluită. Şi el, la rândul lui, se *simţea* uluit. Dar era cel mai evident lucru din lume. Dacă nu o săruta, *acum*, pe câmp, cât erau învăluiţi în ceaţă, în clipa asta...

Avea să fie tragic.

Îi atinse bărbia, îi ridică faţa spre el şi, pentru o clipă, pur şi simplu o sorbi din priviri. Părul ei reflecta lumina zorilor, şi fu nevoit să-şi reprime dorinţa de a-şi întinde mâna pentru a-i scoate agrafele. Voia să-l vadă curgându-i

pe spate, voia să-i simtă textura buclelor. Ar fi vrut să-i atingă pletele bogate, şuviţă cu şuviţă, să se convingă că un păr de o culoare aşa uimitoare, roşie-aurie, putea să existe cu adevărat.

Fu cât pe-aci să-i murmure că e frumoasă, dar probabil că ea ştia asta deja. În timp ce se uita în sus spre el, ochii ei reflectând aceeaşi uimire pe care o simţea şi inima lui, Alec îşi dădu seama că sentimentul ăsta care-l lăsa fără suflare nu avea nici o legătură cu frumuseţea ei.

Trebuia să afle şi *ea* că nu avea de-a face cu frumuseţea ei.

Aşa că nu mai zise nimic, doar îşi clătină capul de uimire, se aplecă şi o sărută.

Începu uşor, buzele lui abia atingându-le pe ale ei, şi aşa voia să continue, să fie blând, respectuos şi cum mai trebuia să se comporte un bărbat cu femeia pe care...

Femeia pe care...

Se trase înapoi şi o privi din nou, de parcă momentul era cu totul nou.

Buzele ei se mişcară, iar el ştiu exact ce avea să spună.

- Domnul meu.

- Nu, o întrerupse, punându-i un deget pe buze. Zi-mi pe nume.

Dădu să spună ceva profund, dar apoi şopti:

- Nu-ţi ştiu numele.

Tânărul îngheţă. Încetă să mai respire. Apoi izbucni în râs. Se îndrăgostea... La naiba, era foarte posibil să se fi îndrăgostit deja... Iar ea nu-i ştia numele de botez.

- Alec, zise, incapabil să-şi şteargă rânjetul ridicol care i se întindea pe toată faţa. Numele meu e Alec, şi nu vreau să te mai aud vreodată că îmi spui altfel.

- Alec, şopti fata. Ţi se potriveşte. Surâse, şi întrega faţă i se lumină. Eu sunt Gwendolyn.

- Ştiu, îi mărturisi. Până la urmă, el avea o soră care îi spusese multe despre ea, majoritatea numai neadevăruri, după cum bănuia. Dar numele... pe-ăsta îl ştia.

- Unii îmi spun Gwen.

Gwen. Îi plăcea. Era simplu. Elegant. Fermecător.

O reprezenta *pe ea*.

– Mama ar fi vrut să mă cheme Guinevere, îi spuse, dar tata a zis că e prea pretenţios.
– A avut dreptate, declară Alec hotărât.
Fata zâmbi, ba chiar râse un pic.
– De ce spui asta?
– Nu ştiu, recunoscu el. Pur şi simplu, ştiu că este adevărat. Tu eşti Gwen. Nu, tu eşti *unica* Gwen.
– Unica Gwen, repetă ea foarte amuzată.
– *Unica* Gwen. Iar, când ea ridică o sprânceană, Alec adăugă: E important să o spui cum trebuie.
– Şi tu eşti sigur că aşa se pronunţă corect?
– O, absolut, murmură. E evident ca lumina zilei.
– Ca lumina zilei, zici.
Bărbatul surâse uşor.
– Ca lumina zilei.
Gwen îi zâmbi şi ea, dar de data asta cu viclenie. Alec hotărî că îi plăcea când părea vicleană.
– Cred că ar trebui să mă săruţi din nou, îi spuse ea.
Hotărî că *îi plăcea la nebunie* când părea vicleană.
Îi luă mâna, îşi întrepătrunse degetele printre ale ei şi o trase spre el, uşor, jucăuş, până când ajunse la câţiva milimetri de faţa lui.
– Hmm, vrei să te sărut?
Fata încuviinţă din cap.
– Aici? şopti în timp ce o sărută pe nas.
Gwen mişcă dezaprobator din cap.
Buzele lui îi atinseră fruntea.
– Aici?
Ea clătină din nou din cap.
– Aici? şopti în timp ce-i atingea uşor buzele.
– Da, oftă ea.
Trecu de la un colţ al gurii la celălalt.
– Aici? Aici?
Gwen nu zise nimic, dar el îi putea auzi respiraţia accelerată, i-o putea simţi caldă şi umedă în timp ce-i atingea pielea. Bărbatul căpătă curaj şi îşi trecu limba de-a lungul pielii catifelate din interiorul buzei inferioare.
– Aici? o tachină uşor când încetă.
Nici de data asta ea nu spuse nimic, dar folosi limbajul trupului ca să aprobe. Mâinile ei îi atinseră spatele

şi se apleca spre el, sprijinindu-se de corpul lui. Atingerea îi făcu pulsul să o ia razna, şi, brusc, se trezi că se lupta să-şi înfrâneze dorinţa. Mâinile lui, braţele, sufletul... tot trupul lui tânjea să o atingă şi să o lipească de el. Voia să o sărute, să o atingă. Voia să o venereze.

Voia ca ea să afle cum era să fie venerată.

O sărută din nou şi din nou. Era sigur că ăsta era cel mai lung, mai adânc şi mai frumos sărut din istorie. Era ceva ce se întâlnea numai în legende, numai în cântece. De-acolo de unde erau, se gândi, poeţii probabil plângeau. Nici un vers nu avea să poată rivaliza cu acest sărut unic şi perfect.

Alec o sorbi, îi inhală parfumul. O ţinu strâns lipită de el. Până să sfârşească, o cunoştea în cele mai mici detalii, îi simţise însăşi esenţa sufletului.

Şi nici măcar n-o văzuse dezbrăcată.

Dumnezeule mare!

Alec se trase înapoi, tuşind nebuneşte. De unde-i venise ideea *asta*? Era un domn. Un romantic. Iar aceasta era Gwen. *Unica* Gwen. Era o floare delicată, o comoară nepreţuită. Nu trebuia să aibă fantezii cu ea dezbrăcată, chiar dacă, de obicei, îşi închipuia femeile fără haine pe ele.

Nu aşa făceau bărbaţii?

Dar nu cu *ea*, se mustră singur. Nu cu fetele pe care aveau să le ia de soţii. Nu că s-ar fi hotărât să o ia de nevastă, deşi, sincer, acum, că se gândea la asta, i se părea o idee teribil de bună. Şi totuşi, lăsând acest aspect la o parte, ea era genul de femeie pe care să o iei de nevastă, nu genul pe care să-ţi închipui cum o dezbraci.

Ea era mai bună de-atât.

Cu toate astea...

Doamne, Dumnezeule, ar arăta nemaipomenit în timp ce ar dezbrăca-o.

Alec începu să respire cu dificultate.

– Eşti bine? îl întrebă fata.

Părea îngrijorată, dar Alec nu îndrăzni să o privească. Dacă ar fi făcut-o, ar fi început din nou să se gândească la ea... în felul *ăla*. Ceea ce ar fi avut efecte evidente

şi, foarte posibil, dureroase, asupra anumitor părţi ale trupului lui.

Of, foarte bine, părţile în discuţie erau şi aşa destul de afectate, dar, dacă ar putea să înceteze să se mai gândească la ea şi la cum ar şimţi-o dacă şi-ar pune mâinile...

Asta trebuia să înceteze.

Acum.

– Cred că trebuie să ne întoarcem în casă, rosti el gâtuit.

– Acum?

Încuviinţă mişcându-şi capul fără să o privească. Îşi cunoştea limitele. Înghiţi în sec.

– Poate ar trebui să o iei înainte.

– Vrei să mă întorc singură?

– Nu, spuse, deşi în acelaşi timp dădea aprobator din cap.

– Nu... *nu* vrei să mă întorc singură.

El *voia* să se întindă şi să o tragă iarăşi aproape. El *voia* să-i scoată hainele şi să o sărute iar, de data asta în locuri de nemenţionat. El *voia* să o audă gemând de plăcere şi apoi *voia* să...

– Lord Charters? Vreau să spun, Alec? Eşti bine?

Părea îngrijorată. Mai rău, părea că voia să se întindă să-l atingă.

În mod cert, avea să se întoarcă singură. *El* avea să se arunce iarăşi în lac.

capitolul 6

În materie de prime săruturi, Gwen era foarte sigură că al ei fusese impresionant.

Bineînţeles că nu ştia cu ce să compare şi nici nu avea cine să îi împărtăşească din experienţă sau să-i povestească despre alte sărutări mai puţin spectaculoase. Nu avea surori, şi, din câte ştia ea, nici una dintre prietenele ei nu fusese sărutată sau, cel puţin, nu de cineva notabil. Dar ştia... o, Doamne, ştia... că sărutul ei fusese mai frumos decât orice alt prim sărut.

Era destul de sigură că Lord Charters... *Alec*, își aminti... fusese afectat în aceeași măsură. Dar apoi se depărtase de ea și îi întorsese spatele, iar acum, la modul cel mai sincer, părea bolnav.

Ceea ce însemna că până la căderea nopții probabil avea să se simtă și ea la fel.

Zâmbi, chiar dacă el era întors cu spatele și nu o putea vedea. Nu, probabil zâmbi tocmai *pentru că* el nu putea să o vadă. Era o cruzime să râzi în fața cuiva care se simte atât de rău. Dar nu se putea abține. Nu se putea gândi decât că...

Asta era cel mai *minunat* mod de a răci.

- Alec? rosti cu delicatețe. Mai devreme, când îl întrebase dacă se simțea bine, nu-i răspunsese. Alec, pot să te ajut cu ceva?

I se păru că îl aude gemând. Răsuflând agitat, se întoarse să o privească.

- Gwen, o întrebă destul de stânjenit în timp ce-și încrucișa brațele, ai idee ce se întâmplă între un bărbat și o femeie?

Fata făcu ochii mari și clătină din cap.

- Dacă nu te întorci acasă în clipa asta, grăi cu vocea răgușită, o să afli.

Pentru o fracțiune de secundă, Gwen nu putu decât să-l privească încremenită, dar apoi, într-o clipită, înțelese.

- O! scânci și făcu un pas în spate.

- Înțelegi ce vreau să spun, murmură el.

- Nu chiar, bâigui ea, deși... da?

Alec își desfăcu brațele, apoi le încrucișă la loc și imediat își împreună mâinile în față. Fata nu credea că-l mai văzuse vreodată atât de stânjenit.

- Nu suntem atât de departe de casă, zise Gwen.

- Nu.

Tânăra înghiți în sec.

- Ar trebui doar să-mi iau caietul de schițe.

Merse prin iarbă spre locul unde îi căzuse caietul, fără ca vreunul dintre ei să fi observat.

El nu se mișcă, și, la început, nici ea n-o făcu. În cele din urmă, conștientă că unul dintre ei trebuia să rupă

vraja apăsătoare, fata alergă înainte şi-l ridică. Făcu un pas înapoi, strângându-l la piept.

- Ne vedem mai târziu, rosti Alec, ţinându-şi în continuare mâinile înţepenite în faţă.

- Bineînţeles. Abia aştept.

El îi făcu un gest cu capul.

- Poate o să-mi arăţi una dintre schiţele tale.

Gwendolyn se gândi la veveriţele ei gigantice, la dinţii lor înspăimântători şi la bonetele festive. Pentru prima dată, nu mai găsi nici un motiv să se ruşineze.

- Poate o s-o fac, şopti. Poate o s-o fac.

Câteva ore mai târziu, Alec se simţea mult mai însufleţit şi mai înviorat. A doua cufundare în lac se dovedise chiar folositoare, iar până să ajungă înapoi la conacul Finchley se simţea iarăşi aproape uman.

Ud, dar uman.

O baie fierbinte şi o primenire a hainelor completaseră transformarea. Era gata să meargă la micul dejun, când auzi un ciocănit în uşă. Se pregătea să-i spună vizitatorului să intre, dar uşa începu să se deschidă înainte să apuce să termine cuvântul, ceea ce însemna, bineînţeles, că numai sora lui putea să fie.

- Alec! vorbi Octavia năvălind în încăpere. Unde ai fost?

Pentru o clipă, tânărul cugetă asupra răspunsului. Nu se putea să-l fi căutat. Îi cunoştea obiceiurile Octaviei când venea vorba despre somn şi era imposibil să se fi trezit suficient de devreme încât să îi observe lipsa.

- Toată lumea a coborât deja la micul dejun, adăugă ea.

A, deci asta voia să spună.

- Atunci tu de ce nu eşti acolo? întrebă el.

Fata îşi strânse buzele iritată.

- Am venit să te caut.

Alec îşi aranjă manşetele, îşi îndreptă haina şi-i făcu valetului semn din cap că putea pleca.

- De când nu poţi tu să mănânci ouă şi şuncă fără mine?

- *Alec.*

- Foarte bine, ce e?
- Este vorba despre domnişoara Passmore, îl lămuri fata.

Alec se alarmă imediat ce simţi veselia din vocea Octaviei.

- Ce e cu domnişoara Passmore? o întrebă cu grijă.

Octavia se aplecă în faţă. Ochii îi sticleau, pentru că era rost de bârfă.

- Se pare că azi-dimineaţă devreme a fost să se plimbe.
- Se pare?

Ura când auzea pe cineva zicând expresia asta.

- Eu nu am văzut-o, recunoscu Octavia. Dar alţii, da.
- Nu mi se pare deloc în neregulă să te plimbi de dimineaţă, replică fratele ei, încercând să înăbuşe discuţia în faşă. Dacă ai avea astfel de pasiuni, ţi-aş da şi ţie voie să te plimbi acasă.

Octavia nu lăsă să se vadă dacă-i observase sau nu dojana subtilă. În schimb, continuă să vorbească de parcă el n-ar fi zis nimic.

- Emily Mottram are motive să creadă că nu a fost singură.

Emily Mottram? Cine naiba era Emily Mottram? Şi ce credea că ştia? Alec era destul de sigur că el şi Gwen fuseseră singuri în dimineaţa aceea. Nu se poate să-i fi văzut nimeni. Nimeni.

- Emily a văzut-o când s-a întors, adăugă Octavia. Era foarte şifonată.
- Domnişoara Mottram? rosti Alec ţâfnos.
- *Nu*. Domnişoara Passmore. Emily a zis că arăta de parcă s-ar fi tăvălit în noroi.
- Păi, poate chiar a făcut-o, se răsti Alec. Azi-noapte a plouat şi e alunecos pe jos. Poate a căzut.
- O, te rog, zise Octavia dispreţuitoare. Asta nu are cum să se întâmple.

Alec aproape că-şi ridică braţele de exasperare.

- Despre ce vorbeşti?

Octavia râse iritată.

- Este atât de graţioasă. Nu are cum să cadă *pur şi simplu.*

- Chiar trebuie să încetezi cu invidia asta, rosti Alec cu asprime. E lipsită de decență.

Octavia se trase în spate, cu gura întredeschisă de indignare.

- Ce ursuz ai devenit.

- Am devenit ursuz pentru că ești tu o scorpie, replică la rândul lui.

Fata rămase cu gura căscată.

- Mă faci scorpie?

Alec nu găsi că mai avea rost să-i răspundă.

- De ce o aperi? îi ceru ea socoteală.

- N-o apăr, îi aruncă el, deși se gândea că ar trebui s-o apere. Vreau doar să subliniez că *tu* bârfești, și asta e extrem de neplăcut.

- Alec! exclamă fata.

Alec aproape că se aștepta să o vadă bătând din picior. Bărbatul nu făcu altceva decât să-și încrucișeze brațele.

- Nu înțelegi, insistă fata. Câtă vreme e ea prin preajmă, nu-mi voi găsi niciodată un soț. Niciodată.

Dacă așa se purta ea și în public, se gândi Alec, atunci probabil făcea o treabă bună alungându-și eventualii pretendenți și singură. Totuși, nu era atât de crud încât să spună asta cu voce tare, așa că încercă să-și mai domolească reacțiile. Nu se putu abține să nu-și dea ochii peste cap înainte de a-i spune:

- Nu poți da vina pe domnișoara Passmore pentru eșecurile tale.

- O, ba da, pot, ripostă Octavia. Și, înainte să-mi mai arunci cine știe ce alte insulte nedemne o să-ți mai treacă prin minte, vreau să te asigur că nu sunt singura fată care simte asta.

- Octavia, am vorbit cu domnișoara Passmore. Aseară, mai exact, când am luat-o din mijlocul grupului aceluia de cavaleri, ca să ai *tu* ocazia să le atragi atenția.

- Mulțumesc pentru asta, rosti Octavia fără tragere de inimă.

Alec clătină din cap. Sora lui avea să-l omoare.

- Am descoperit că e o domnișoară afabilă și blândă.

- Asta pentru că tu ești bărbat, replică furioasă Octavia.

– Pentru că sunt om. Doamne, surioară, ce s-a întâmplat cu tine? Când ai devenit atât de rea?

– Când te-ai îndrăgostit *tu* de Gwendolyn Passmore? ripostă ea.

– Nu m-am...

Tânărul se întrerupse, pentru că adevărul era că nu avea nici cea mai vagă idee dacă era sau nu îndrăgostit de Gwendolyn Passmore. În mod cert, era îndrăgostit de idee. De ideea de Gwen. De unica Gwen, cu ochii ei veseli şi cu surâsul suav.

Şi de sărut. Sărutul acela perfect, uimitor, care-i zdruncinase sufletul.

Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atât de repede legat de o altă fiinţă cum i se întâmplase alături de ea, cu doar câteva ore în urmă.

– Octavia, reluă Alec încercând să fie rezonabil, nu ai nici un motiv să crezi că domnişoara Passmore a făcut altceva decât să se plimbe azi-dimineaţă devreme. Bănuiesc doar că împrăştii zvonurile despre ea de ciudă. Şi nu pot să-ţi spun cât de ruşine îmi e cu tine.

– Nu pot să cred că zici asta, replică Octavia, rămasă cu gura căscată de uimire şi de disperare. Eşti fratele meu.

– Într-adevăr.

Alec îşi încrucişă braţele şi-o privi neîndurător.

– O să aflu cu cine a fost, şopti fata.

– Te avertizez, rosti el. Lasă lucrurile aşa cum sunt.

– Dar...

– Încetează, îi ordonă, incapabil să continue discuţia pe tema asta. Ţi-a trecut vreodată prin cap că poate domnişoara Passmore e timidă? Că stă deoparte pentru că speră să spargi *tu* gheaţa?

Octavia îl fixă cu privirea pentru o clipă, apoi rosti:

– Nimeni care arată aşa nu are cum să fie timid.

– Nu e o chestie pentru care optezi.

Dar Octavia îşi formase o părere şi nu avea de gând să şi-o schimbe. Clătină din cap şi adăugă:

– Nu contează dacă e timidă. Este crud din partea ei să nu ia în considerare sentimentele tinerelor care nu atrag la fel de mulţi pretendenţi ca ea.

– Doamne, Dumnezeule, Octavia, dar ce a făcut domnişoara Passmore să te rănească? Măcar e cineva aici, la Finchley, care ai vrea să te curteze?

Asta păru să o reducă la tăcere, cel puţin pentru câteva secunde. Octavia rânji câteva clipe, apoi mormăi:

– E Hugh.

O, Doamne, numai de *asta* nu avea nevoie acum.

– Hugh nu o să se însoare cu nici o femeie care nu se va arăta încântată să nască pe cal, se răsti Alec. Şi, în plus, nu e interesat. Crede că încă ai doişpe ani.

– Ai *vorbit* cu el despre mine? întrebă Octavia.

– Mi-a povestit că se gândeşte să se însoare. I-am adus vorba despre tine.

– *Ce*-ai făcut? ţipă ea. Cum ai putut *să faci* aşa ceva?

Alec îşi lăsă capul pe spate şi scoase un suspin. Trebuia să-i găsească un soţ. Nu mai putea rezista prea mult în ritmul ăsta.

– Cum o să mai pot da ochii cu el? murmură ea. O să creadă că mi-am pus în gând să-l cuceresc.

– Şi nu-i aşa?

– Nu!

– Bun. Zi-mi pe cine vrei. Pe Hammond-Betts? Pe celălalt? Să nu spui Bretton, că nici măcar eu nu pot să te mărit cu un duce.

– Celălalt este Glover, rosti ea pe un ton ruşinat şi bosumflat.

– Îţi place?

– Nu-mi displace.

Nu mai purtase o dată discuţia asta şi mai devreme? Despre un cal?

– O să văd ce pot face ca să staţi unul lângă altul în seara asta, zise Alec.

De preferat, departe, cât mai departe de locul lui la masă.

Octavia făcu ochii mari.

– Ce-o să faci?

– O, pentru numele lui Dumnezeu, nu o să desenez o săgeată. Am s-o rog pe Carolyn. Foarte discret. Va fi fericită să ne ajute. Îi place să facă pe peţitoarea.

Octavia își strânse buzele, cu siguranță gândindu-se dacă putea avea încredere în fratele ei să rezolve o chestiune atât de delicată. În cele din urmă, probabil trase concluzia că nu avea de ales, pentru că adăugă scurt:

– Mulțumesc.

Timp de câteva secunde, Alec nu mai zise nimic, pentru ca apoi să o întrebe:

– Acum pot coborî să iau micul dejun?

Fata încuviință scurt din cap, după care îl urmă spre ușă. Dar, înainte să apuce el să iasă, ea scoase un sunet surd și-și puse mâna pe brațul său.

– Încă un lucru, frățioare.

Alec se întoarse plictisit.

– Ce e?

– Astăzi vor avea loc niște jocuri. Tragere cu arcul, badminton și de-a v-ați ascunselea.

– Să nu tragi în domnișoara Passmore, o avertiză imediat.

– *Alec!* N-am s-o fac... Răsuflă afectată ca o doamnă și clătină din cap, în mod vădit hotărând că nu avea nici un rost să se apere. Voiam să te întreb dacă mi-ai putea face o favoare. Vrei să te joci și tu de-a v-ați ascunselea?

– Dar ce, am *trei* ani? o întrebă sarcastic.

– O să joace toată lumea, reluă fata, ignorându-i vorbele. Vrei să fii partenerul domnișoarei Passmore?

Tânărul se îndreptă de spate. Ei, *asta* suna chiar interesant. Doar că...

– De când se joacă de-a v-ați ascunselea pe perechi?

– Nu se joacă. Dar n-ai putea să-i acorzi puțină atenție? Octavia își mișcă rapid mâinile. Să o iei deoparte sau ceva. Să-i distragi atenția.

– Să o iau deoparte de restul grupului, vrei să spui.

– *Da!* exclamă Octavia de parcă tocmai terminase de explicat ceva unui elev foarte greu de cap. Dacă nu e ea acolo, poate cavalerii ne vor acorda atenție și nouă, celorlalte.

– Ce te face să crezi că va dori să-și petreacă timpul cu mine? întrebă Alec.

Octavia îl privi ca pe-un idiot.

– Pentru că tu eşti... O, pentru numele lui Dumnezeu, toate prietenele mele sunt îndrăgostite de tine. Chiar şi eu recunosc că eşti chipeş.

– Vai, îmi creşte inima să văd cum îţi manifeşti tu afecţiunea de soră.

– *Nu* fi aşa, îl avertiză ea.

– Cum?

– *Îmi creşte inima*, îl imită ea. Încetă repede parodia şi îi zise cu asprime: Femeilor nu le place să fie ţinta atacurilor sarcastice.

– Lor le place doar să le iniţieze, replică el răspicat.

Octavia nici măcar nu se mai prefăcu insultată.

– Te rog încearcă să o ţii pe domnişoara Passmore departe de noi ceilalţi în după-amiaza asta. Poţi să faci asta pentru mine?

Alec se gândi că putea.

capitolul 7

– Toată lumea, atenţie la reguli, strigă Lady Finchley. Există reguli.

Gwen aştepta răbdătoare în vreme ce gazda încerca să atragă atenţia grupului mic de oaspeţi. Toţi păreau să fi format bisericuţe. Gwen bănuia că se afla în grupul format din Lady Finchley, Lord Briarly şi ducele de Bretton, fără nici un motiv, pur şi simplu, acolo se întâmplase să se aşeze.

– Nimeni nu mă ascultă, se plânse Lady Finchley fratelui său, care stătea exact lângă ea, arătând de parcă şi-ar fi dorit să fie în cu totul altă parte.

Gwen îi urmărea cu interes. Îi plăcea să-i analizeze pe oameni. În plus, asta o ajuta să-şi ferească privirea de Alec, care era la doar câţiva metri de ea şi-şi însoţea supus sora, care părea hotărâtă să-l cucerească pe Allen Glover.

Octavia se dădea de gol destul de uşor, dar Allen nu părea deranjat. De fapt, se înroşise, ameţit de atâta atenţie. Gwen se bucura pentru el; la fel ca ea, Allen

era timid, iar Gwen era fericită să-l vadă simţindu-se aşa bine.

– Atenţie, toată lumea! strigă Lady Finchley din nou. Atenţie, vă rog!

Dar Octavia Darlington continua să stea de vorbă cu Emily Mottram, care îi făcea ochi dulci lui George Hammond-Betts. Mama lui Gwen se împrietenise cu o doamnă mai în vârstă despre care Gwen credea că era strămătuşa lui Alec, iar amândouă păreau să poarte o discuţie aprinsă despre păsările de apă.

Gwen spera ca domnişoara Darlington să nu fie o mare iubitoare de animale; mama ei credea că raţele stau cel mai bine în tocana cu sos.

Mai în dreapta, ducele de Bretton vorbea cu Lady Sorrell, probabil despre un cal pe care el încerca din răsputeri să îl cumpere de la Lord Briarly. Lady Sorrell dădea aprobator din cap şi chiar părea că îşi exprima o părere, lucru care lui Gwen i se păru foarte interesant. Ea însăşi nu era prea interesată de animale, dar descoperise că majoritatea bărbaţilor nu preţuiau prea mult părerea unei femei despre acest subiect.

– Vrea cineva să ştie regulile? mai întrebă Lady Finchley.

Nu părea nimeni interesat.

– Hugh, oftă Lady Finchley.

Lord Briarly îşi puse două degete în gură şi scoase un fluierat teribil.

Discuţiile încetară.

– Bună treabă Hugh, murmură Alec.

Şi Gwen, la rândul ei, era impresionată.

Lady Finchley îi mulţumi zâmbindu-i frumos.

– Fratele meu este un bărbat cu talente unice.

– Din când în când, mă fac şi eu util, zise Lord Briarly pe un ton caraghios.

– Acum, că mă bucur de atenţia dumneavoastră – mulţumesc, Hugh–, rosti Lady Finchley făcând semn din cap înspre fratele ei, poate reuşesc să stabilesc, în sfârşit, regulile.

– De-a v-aţi ascunselea are reguli? se auzi o voce.

– În casa *mea* are, replică Lady Finchley cu impertinență. Mai întâi de toate, nimeni nu părăsește proprietatea. Vecinul nostru din nord este foarte nesuferit și are o vedere îngrozitor de proastă. E posibil să vă confunde pe vreunul dintre voi cu vreo potârniche.

Câteva doamne rămaseră cu răsuflarea întretăiată.

– Glumește, le liniști Alec.

– Ba nu glumesc, reluă Lady Finchley fără să respire. Dacă plouă, jocul se întrerupe, și ne vom aduna în salon, unde avem coniac și biscuiți.

– Și de ce nu putem anula totul acum și să trecem direct la coniac? murmură ducele de Bretton.

– Mi se parte că văd un nor, se auzi o altă voce optimistă.

– Liniște, amândoi, continuă Lady Finchley. Vor număra două persoane, dar vor căuta separat. Ceilalți vă veți ascunde și...

– *Noi* ceilalți? o întrerupse fratele ei. Se întoarse să o privească suspicios. Dar tu?

– A, eu o să vă supraveghez, continuă Lady Finchley. Făcu semn cu mâna în aer, ca și cum ar fi pictat o pânză imensă. Cineva trebuie să se ocupe de toate detaliile.

– Aș putea fi eu acea persoană, sublinie el.

– Când veți fi descoperiți, se adresă ea în continuare grupului, fără să-și privească fratele, vă puteți întoarce în casă, să-mi spuneți cine v-a găsit. Va câștiga ultima persoană care va fi găsită, iar premiul de consolare îl va primi căutătorul care a găsit cele mai multe persoane. Se așternu liniștea. Câștigați dacă nu vă găsește nimeni, adăugă repede, și ieșiți pe locul doi dacă găsiți mai multe persoane decât celălalt căutător.

Indicația asta păru mai eficientă, mai ales după ce domnul Hammond-Betts întrebă:

– Există premii?

– *Bineînțeles* că există premii! exclamă Lady Finchley. La ce sunt bune jocurile fără premii?

Femeia le zâmbi larg oaspeților ei.

– Am să vă povestesc totul despre premii de îndată ce mă voi hotărî care sunt.

– Carolyn! se văită cineva.

- Ei, să zicem că m-aţi luat pe nepregătite, rosti ea fluturându-şi mâna. Fac şi eu tot ce pot.

- Eu votez în continuare pentru coniac, rosti tărăgănat ducele de Bretton.

- Pentru asta, i se adresă Lady Finchley, *dumneata* vei fi unul dintre căutători.

Se întoarse apoi spre Gwen, probabil pentru că era femeia aflată cel mai aproape de ea.

- Asta înseamnă că nu poate scăpa repede de joc alegându-şi cea mai evidentă ascunzătoare, ca să fie găsit în primele cinci minute.

- Foarte bine gândit, murmură Gwen.

- Da, aşa m-am gândit şi eu. Te-aş face şi pe tine căutător, rosti ea întorcându-se către fratele ei, dar cred că ar trebui să aleg o femeie.

Carolyn cercetă mulţimea şi-şi fixă privirea asupra lui Gwen, care o imploră din priviri să nu o aleagă pe ea. Probabil că Lady Finchley îi înţelese panica din ochi, pentru că, după ce-şi flutură braţul în aer ca un raportor, se opri asupra surorii mai mici a lui Alec şi declară:

- Domnişoară Darlington! Dumneata vei fi celălalt căutor!

Octavia aplaudă de fericire şi-i gânguri ceva domnului Glover, dar Gwen nu reuşi să înţeleagă ce anume. Gwendolyn nu-şi putea închipui cum era posibil să-ţi doreşti să fii căutător într-un astfel de joc. Să trebuiască să umbli de colo-colo în *căutarea* celorlalţi... Îngrozitor! Gwen planuise deja cum să-şi ia caietul de schiţe înainte să meargă să se ascundă. Dacă găsea un loc bun, putea să câştige şi să se bucure, în acelaşi timp, de câteva ore de siguratate binecuvântată.

Deşi...

Trase repede cu ochiul la Alec, dar îşi feri privirea când văzu că şi el se uita la ea. Nu se putu însă abţine să nu zâmbească. Poate că nu singurătatea binecuvântată şi-o dorea ea acum. Era atât de obişnuită ca la petreceri să încerce să scape, încât nu-i trecuse prin cap că poate de data asta există cineva de care nu dorea să fugă.

De data asta, poate că era o persoană *cu* care dorea să fugă.

Își simți fața luându-i foc și rămase cu ochii-n pământ, temându-se să privească în sus cu obrajii îmbujorați atât de evident. Orice speranță că nu avea să o observe nimeni îi fu brusc spulberată când auzi o voce caldă șoptindu-i în ureche:

- Te-ai înroșit.

- Ba nu, minți ea, știind însă că obrajii i se îmbujoraseră și mai tare doar la auzul vocii lui Alec.

- Mincinoaso, murmură el. Oare la ce te-ai putea gândi?

Gwen își înălță capul ca să răspundă, dar, înainte să apuce să spună ceva, Octavia Darlington li se alătură.

- Frățioare, dă-ți silința, zise ea și rânji către Alec. Am să te găsesc.

- Chiar te rog, îi replică el. Abia aștept să-mi savurez coniacul în vreme ce Bretton se poticnește prin noroi.

- Nu e chiar așa noroi, interveni Gwen.

- Cu pantofii ăștia va fi, răspunse Alec arătând spre saboții surorii lui.

- A, vechiturile astea? se apără Octavia. Sunt destul de purtați. Era cât pe-aci să-i arunc.

- E oare de mirare de ce am cheltuieli așa mari? murmură Alec.

Gwen izbucni în râs, dar imediat făcu o față serioasă când Octavia îi aruncă o privire furioasă.

- Sora ta nu mă place, îi mărturisi ea lui Alec de îndată ce Octavia se îndepărtă.

- În clipa asta, nici eu nu prea îmi plac sora, replică el încordat.

Gwen nu știu cum să-i răspundă. Probabil ar fi trebuit să fie toată numai lapte și miere și să strige ceva de genul: „O, nu spune asta!“ Dar, în ultimele patru luni, Octavia Darlington îi tot aruncase priviri răutăcioase, iar Gwen, sincer, se cam săturase.

- E doar invidioasă, îi zise Alec oftând obosit. Clătină din cap parcă pentru a-și alunga repede supărarea. Se întoarse spre ea zâmbind și rosti: Dintotdeauna și-a dorit să aibă un păr tițian.

Gwen dădu ochii peste cap.

- Asta-i adevărul, insistă el. Și ochii verzi.

– Nu te cred.

– Bine, am mințit în privința ochilor, dar am auzit-o cum se plângea din cauza părului ei.

– Poate și l-ar dori mai ondulat.

Toată conversația asta părea să-l fi amețit.

– Orice ar vrea, e clar că nu are.

– Sora ta e drăguță, îl contrazise Gwen.

Era adevărat. Octavia avea un păr des superb și ochii cenușii foarte frumoși. Cam ca ochii lui Alec, de care, de curând, se cam îndrăgostise ea.

– Nu la fel de drăguță ca tine, șopti el, și mă tem că știe și ea asta.

Li se întâlniră privirile, iar Gwen fu cât pe-aci să se încline spre el. Momentul era numai bun pentru un sărut, și, în timp ce privea spre el...

– Încetează, se auzi glasul lui gâtuit.

– Ce să încetez?

– Să te mai uiți așa la mine.

Gwen înghiți emoționată în sec și făcu un pas în spate, uitându-se repede în jur, să vadă dacă nu cumva o observase cineva cum îl privea ca o vacă bolnavă de dragoste. Lady Finchley se uita înspre ei, dar Gwen nu era sigură dacă îi privea pe ei sau pe ducele de Bretton, care stătea sprijinit de un copac și număra cu voce tare cu o răbdare ostentativă.

– Treizeci și patru... treizeci și cinci... O sută zici?

– O mie, rosti Lady Finchley, rânjind cu răutate.

– Mergem să ne ascundem? îi șopti Alec.

Gwen îl privi uimită.

– Împreună?

– Nu e nici o regulă care să ne interzică.

– Îmi amintesc că la Eton am picat la matematică, se auzi vocea ducelui. Era ceva cu numerele din trei cifre.

– E un concept dificil, îl încurajă Lady Finchley, dar sunt sigură că o să te descurci.

Gwen izbucni în râs văzându-l pe cel mai dorit burlac al Angliei sprijinit de un copac, numărând ca un școlar.

– Nu ştiu ce şi-a imaginat, rosti Alec clătinând din cap. Ar fi trebuit să ştie că nu se poate pune cu Carolyn Finchley.

– Să înţeleg că ai încercat şi tu? îl întrebă Gwen.

– O, de foarte multe ori, mărturisi Alec în vreme ce treceau prin spatele casei. O ştiu de când purta şorţuleţ. Fratele ei e unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

– Pare un om de treabă, îşi dădu ea cu părerea.

Alec îi aruncă o privire tăioasă.

– *Nu* te măriţi cu el.

Gwen era să se înece cu propria limbă.

– Poftim?

– Îşi caută o soţie. Nu ştiu sigur ce l-a făcut să se grăbească aşa, dar... Alec făcu o pauză, apoi reluă: Poţi să păstrezi un secret?

– Pot, îi confirmă Gwen.

– Şi-a făcut o listă. Sau, mai degrabă, surorile lui i-au făcut o listă. Cu posibile soţii.

Brusc, multe dintre cele petrecute în ziua precedentă începură să capete sens.

– Sunt şi eu pe listă? întrebă Gwen încruntându-se.

– Bineînţeles, replică Alec.

O zise de parcă pentru el era ceva evident, ceea ce pe ea o puse în dificultate.

– Credeai că nu eşti?

– Nu... nu ştiu.

– Nu contează. Dacă te cere, sub nici o formă nu trebuie să accepţi.

Gwen nu se abţinu să nu se întrebe dacă nu cumva are el în minte o altă propunere, dar, înainte să apuce să se vaite pentru lipsa ei de curaj (n-ar fi putut niciodată să întrebe, niciodată), Alec clătină din cap şi rosti:

– Ai fi foarte nefericită.

– Aş fi? zise, după care ceva diabolic dinăuntrul ei o făcu să adauge: De ce?

Bărbatul o privi serios.

– Hugh trăieşte şi respiră numai pentru cai. Nu va avea timp pentru nici o soţie care nu-i va împărtăşi pasiunile.

- Unele femei ar fi foarte încântate de un asemenea aranjament.

Alec o fixă cu privirea.

- Tu ai fi?

Gwen înghiţi în sec.

- Bănuiesc că ar depinde de soţul meu.

Ajunseseră la marginea luminişului, iar acum pătrundeau în pădure. Când o învălui umbra, fata tremură.

Dar nu era sigură că din cauza frigului. Alec se oprise din mers şi-i luase o mână într-a lui. Degetele li se împletiră, şi o trase spre el. Se uită în sus spre el şi simţi că i se taie răsuflarea. O privea cu o asemenea intensitate; cu siguranţă, se gândi ea, îi putea vedea până-n străfundul sufletului.

- Şi dac-aş fi eu soţul tău? o întrebă cu blândeţe. Ţi-ar conveni un asemenea aranjament?

Fără să spună nimic, dădu dezaprobator din cap.

- Nici mie, murmură el, mângâindu-i buzele cu degetul. Eu cred că un soţ şi o soţie trebuie să aibă pasiuni comune.

Gwen surâse. Se simţea şi curajoasă.

- Acum nu mai vorbim despre cai, nu?

- Cu siguranţă nu.

- Cărţile? Tata e înnebunit după biblioteca lui.

- Unele cărţi, mărturisi Alec, pe un ton atât de seducător, încât Gwen se întrebă la ce gen de cărţi se gândea oare.

- Broderiile? îl tachină fata. Mama e înnebunită după broderii.

- Sunt înnebunit după broderii doar dacă fac parte din hainele pe care le porţi tu.

Gwen simţi că îi iau obrajii foc, în vreme ce restul trupului îi ardea de nerăbdare. Nerăbdare şi plăcere.

Bărbatul se aplecă şi o sărută în colţul gurii.

- Sau, mai degrabă, sunt înnebunit după broderii doar dacă fac parte din hainele pe care ţi le pot scoate.

- O, Doamne, şopti fata. Nu cred că ne-am afundat destul de mult în pădure.

Bărbatul izbucni în râs, apoi îi apucă mâna şi o trase. Gwen alergă în urma lui, nevoită mai degrabă să sară

ca să poată ţine pasul cu ritmul lui. Tot timpul ăsta, râse fericită, fără suflare, sărind peste rădăcinile copacilor, aplecându-se pe sub crengi.

– Opreşte-te, îl rugă, abia mai evitând un mur crescut pe cărare. Nu pot... au!

Alec se oprise.

Gwen se lovi de el, iar trupurile li se întâlniră brusc şi violent, iar apoi... Nu mai aveau cum să se oprească. El nu zise nimic, iar ea nici nu-şi dorea s-o facă. O cuprinse cu braţele, îşi trecu mâinile prin părul ei, iar ceea ce făcea acum nu se compara, *nici pe departe*, cu ceea ce făcuseră de dimineaţă.

Gwen nu-şi dădea seama ce o apucase, nici nu-i trecuse vreodată prin cap că ar putea fi cuprinsă de o asemenea dorinţă. Dar, când se lovi de el şi-şi simţi trupul zdrobit de duritatea corpului lui, ceva înlăuntrul ei se eliberă. Voia... nu, avea nevoie... să-l simtă, să-l sărute, să-i arate că nu era doar mica şi timida Gwendolyn Passmore. Era o femeie, o femeie cu dorinţe. Şi îl dorea *pe el*.

Îi strigă numele şi-l trase şi mai aproape de ea. Se simţea puternică. Se simţea sălbatică. Voia să deţină controlul asupra vieţii ei. Asupra acestui moment.

Asupra lumii!

Începu să râdă. Îşi dădu capul pe spate şi râse.

– Ce e? o întrebă gâfâind.

– Nu ştiu, recunoscu ea cu răsuflarea tăiată. Sunt doar extrem de fericită. Mă simt... mă simt...

Alec o trase iarăşi spre el, dar nu o sărută. O ţinu doar aproape de el şi-o privi direct în ochi.

– Mă simt liberă, îi şopti.

capitolul 8

Alec nu avusese de gând să o sărute.

Ei bine, asta nu prea era adevărat. *Voise* să o sărute. Doar că nu avusese de gând să o sărute *aşa*. Dar acum...

Nu s-ar fi putut opri nici măcar dacă regele însuşi ar fi apărut acolo şi i-ar fi ordonat. Pentru pentru prima dată în viaţă, acţiona dincolo de dorinţă, chiar şi dincolo de nevoie. Era a lui. Trebuia s-o facă a lui. Trebuia să-i *arate*...

La naiba, nu ştia ce trebuia să-i arate. Ştia doar că era musai...

Asta era. De fapt, nu mai avea habar de nimic. Nu mai ştia decât că, în momentul ăla, existau ei doi, sărutul, vântul, frunzele, mirosul de pământ ud şi...

– Eşti atât de frumoasă, îi şopti Alec.

Trebuia să i-o spună. Pur şi simplu, trebuia.

– Mă simt frumoasă, murmură la rândul ei. Tu mă faci să mă simt frumoasă.

Alec îi atinse părul, simţind şuviţele roşii-aurii alunecându-i printre degete. Şi-l prinsese în creştet, dar, din cauza alergatului prin păduse, îi căzuse pe umeri.

– Cum ştie să facă asta? o întrebă în şoaptă.

– Ce să facă?

Bărbatul îi ridică o şuviţă şi o flutură uşor în aer, apoi îşi strecură mâna prin părul des.

– Cum ştiu toate şuviţele cum să se adune şi să formeze o buclă?

Lui Gwen îi venea să râdă.

– Am un păr foarte inteligent.

– Doar părul?

– Şi degetele mele de la picioare sunt destul de isteţe.

Alec simţi brusc dorinţa de a-i vedea picioarele.

– Devine interesant.

– Dar tu?

– Eu? Se prefăcu a sta pe gânduri. Am nişte mâini foarte cunoscătoare.

Tânăra îi apucă o mână şi i-o duse la gură. Alec abia dacă mai respira, aproape că uită şi cum îl cheamă când ea începu să-i sărute fiecare deget în parte.

– Sunt mâini blânde, continuă ea să şoptească. Şi foarte abile.

– O, Doamne, suspină bărbatul. Gwen.

Dar fata nu se opri. Îi întoarse mâna şi-i privi palma.

– Vezi asta, continuă, atingându-i cuta sensibilă de la baza degetelor. Bătături. Cum se face că un conte răsfăţat are bătături?

– Îmi place să muncesc cu mâinile, îi răspunse răguşit.

Fata încuviinţă din cap.

– Şi mie.

– Îmi place să fac plimbări lungi.

Gwen îi sărută palma.

– Şi mie.

Şi apoi, pentru că i se păru că se potriveşte în context, Alec adăugă:

– Îmi place verdele.

Tânăra îl privi cu ochii aceia uimitor de verzi. Nici măcar nu se gândise la ochii ei când spusese asta. Sau poate da?

– Asta e culoarea ta preferată? îl întrebă Gwen.

Alec aprobă din cap.

Fata îi surâse.

– Şi a mea.

Bărbatul o privi întrebându-se când devenise aşa fascinant să observi cum clipeşte cineva. Dar la Gwen păreau nişte unduiri de balet. Ar fi putut rămâne acolo toată săptămâna, urmărindu-i genele fluturând în sus şi-n jos. Contrastul dintre culoarea ochilor şi a obrazului, felul în care părea să surâdă de fiecare dată când îşi închidea ochii...

Începea să devină visător.

Începea să se poarte prosteşte.

Nu-i păsa.

– A doua mea culoare preferată e violetul, adăugă Gwen zâmbindu-i.

Alec fu cât pe-aci să zică „şi a mea", numai că nu era adevărat. În schimb, rânji şi zise:

– Mie îmi place portocaliul.

– Mie portocalele.

Bărbatul îşi lăsă fruntea să se odihnească sprijinită de a ei.

– Mie îmi plac prunele.

O sărută fugitiv.

- Mie căpşunele, rosti ea.

Alec se opri.

- Asta ce legătură are?

Gwen ridică din umeri neputincioasă şi râse scurt.

- Nu ştiu.

Tânărul îi atinse bărbia, apoi îşi lăsă degetele să alunece pe linia dintre obraz şi gât.

- Ai idee cât de mult îmi doresc să te sărut acum?

- Un pic, şopti fata.

- Nu m-am mai simţit aşa niciodată, îi mărturisi Alec.

Trebuia să-i mărturisească. Simţea nevoia ca ea să ştie că nu era lipsit de experienţă. Că fusese şi cu alte femei. De fapt, rareori stătuse fără o femeie. Dar avea nevoie ca ea să ştie că acum, cu **ea**, era ceva cu totul nou.

- Nici eu, zise ea, apoi recunoscu. Nu prea înţeleg.

Alec o sărută din nou, muşcându-i uşor buza de jos.

- Nu cred că trebuie să înţelegi.

Începu să-i sărute gâtul, gâfâind de dorinţă când o văzu plecându-şi capul, permiţându-i accesul nestingherit la pielea ei caldă şi catifelată.

O dădu înapoi până când ajunse cu spatele la un copac, apoi o sprijini de trunchi. Gura lui găsi încă o dată baza gâtului ei şi începu să coboare spre scobitura de deasupra claviculei, în jos spre sâni şi se opri să arunce un ochi pe după marginea jerseului.

- Alec, suspină ea. În glasul ei nu era însă nici un semn care să-i dea de înţeles că voia ca el să se oprească, aşa că merse şi mai jos, şi mai îndrăzneţ, trecându-şi limba pe sub marginea din volănaşe dantelate. Avea mâinile pe umerii ei, însă, înainte să-şi dea seama, începu să-i coboare o parte a corsajului.

Îi sărută umărul, apoi pielea catifelată a braţului, sânul, iar mai apoi îi apucă încetişor, chinuitor, sfârcul în gură şi începu să-l muşte uşor, gâfâind de plăcere când o auzi gemând uimită.

Undeva în străfundul minţii lui ştia că trebuia să se oprească. Pentru numele lui Dumnezeu, Gwen era neprihănită, iar el făcea dragoste cu ea lângă un copac.

în mijlocul unui joc de-a v-aţi ascunselea. Dar nu reuşea să se adune şi să se retragă. Nu încă, nu când o simţea atât de suavă şi de pasională în braţele lui. Nu atât cât scotea sunetele acelea gâtuite, indescriptibile şi incredibil de seducătoare.

– Ce am spus mai devreme, gâfâi, lipindu-se aţâţat de ea, deşi ştia prea bine că asta nu avea decât să-l facă să se simtă şi mai frustrat, dacă aş fi soţul tău...

Fata scoase un şuierat. Alec se gândi că ar fi putut fi un „Da?" gâtuit.

– Era, de fapt, o cerere în căsătorie. Se dădu un pas în spate, cât să poată trage în sfârşit aer în piept. Stângace, ştiu, dar... Încercă să se lase într-un genunchi, însă îşi dădu seama că nu-şi putea menţine echilibrul, aşa că, în schimb, reuşi doar să se încline într-un mod foarte caraghios. Vrei să te măriţi cu mine?

Gwen nu răspunse imediat, ceea ce l-ar fi putut îngrijora dacă nu ar fi văzut-o cum se străduia să ia o gură de aer. În cele din urmă, îşi ridică privirea şi-l întrebă:

– Serios?

Alec încuviinţă din cap şi, imediat, la fel făcu şi ea.

Şi astfel se logodiră Alec Darlington, conte de Charters, şi domnişoara Gwendolyn Passmore, fiica lordului şi a lui Lady Stillworth.

Evident, nu aşa urma să fie povestea pe care aveau să le-o spună copiilor. Versiunea aceea conţinea petale de trandafir, un inel de logodnă cu diamant şi (asta era o adăugire de ultim moment la naraţiune) o catapultă.

Şi chiar ar fi scăpat cu asta dacă mătuşa Octavia (după cum avea să fie cunoscută, în cele din urmă) nu s-ar fi hotărât să spună şi versiunea ei asupra întâmplării.

„O, Doamne!"

Asta gândea Gwen. „O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!" Sincer, la ce altceva s-ar fi putut gândi? Tocmai (era destul de sigură) se logodise cu contele de Charters, care (de asta era foarte sigură) făcea nişte chestii nu

tocmai cuvenite cu sânul ei, lucru care (de asta era absolut sigură) îi plăcea foarte tare.

„O, Doamne!"

Totuşi, gândurile lui Gwen rareori luau forma unui ţipăt.

- ALEC!

Gwen îngheţă. Sau, mai degrabă, Alec încremeni, mâna lui mare încă acoperind-o. Părea îngrozit.

- Alec Darlington, nu îndrăzni să mă ignori!

Gwen îl auzi înjurând, dar totuşi rămase neclintit. Tremurând îngrozitor, fata aruncă o privire de după el.

- Ce faci? strigă Octavia Darlington agitându-şi furioasă braţele în aer.

Gwen se gândi că ar trebui să fie destul de evident ce făceau. Ruşinată, îşi trase capul înapoi, ascunzându-se în spatele lui Alec.

- Alec, ţipă iarăşi Octavia, de data asta lovindu-şi fratele în spate.

- Ce faci? Dumnezeule, Alec, când ţi-am zis să scapi de domnişoara Passmore, nu la asta m-am referit!

- Octavia, răcni el, taci.

Dar, odată ce începuse să-şi dea aere, Octavia Darlington refuză să înceteze.

- Nu mai spune...

- Taci, se răsti Alec, răsucindu-se într-o poziţie ce părea destul de incomodă.

Dar continuă să o acopere pe Gwen chiar şi când se întoarse să-şi înfrunte sora, lucru pentru care ea îi fu recunoscătoare.

- Dumnezeule mare, Octavia, parcă eşti o ţaţă.

- Cum ai putut să-mi faci asta? ţipă ea.

- Te asigur, i-o reteză scurt, că nu are nici o legătură cu tine.

Dar atunci Gwen începu să se gândească.

- Ce-a vrut să spună..., începu ea.

- O sărutai! răcni Octavia. O sărutai!

- Pentru numele...

- Ce-a vrut să spună, întrebă Gwen ceva mai tare, când a zis să scapi de mine?

– Nimic, replică Alec repede, apoi adăugă: Octavia, întoarce-te cu spatele.

– Nu voi face așa ceva.

– Întoarce-te cu spatele sau, Dumnezeu îmi e martor, te las fără zestre.

Octaviei i se tăie respirația de indignare, dar se întoarse. Gwen ieși din spatele lui Alec și-și îndreptă rochia.

– Ce-a vrut să *spună*, rosti cu fermitate, când a zis să scapi de mine?

– E o idioată, mârâi Alec.

– Te-am auzit! mârâi și Octavia la rândul ei.

– Așa și trebuia!

– O! suspină, proptind-și mâinile pe șolduri. Pot să mă întorc?

– Ăăă, da, răspunse Gwen, de vreme ce Alec era prea ocupat să se încrunte.

Octavia se întoarse, iar Gwen abia se abținu să nu se dea în spate. Părea furioasă. Era roșie la față, buclele (despre care Gwen nu credea că sunt naturale) îi fluturau, iar ochii aruncau săgeți otrăvitoare.

– Ești cel mai rău frate din lume, îi strigă lui Alec.

– Nu! o întrerupse Gwen furioasă. Nu spune asta. N-ai voie să spui asta.

– Nu-ți permit să-mi vorbești așa.

Gwen făcu un pas în față cu degetul ridicat în direcția Octaviei.

– Să nu mai spui asta despre el niciodată. Ai idee ce-aș da eu să-mi mai pot petrece chiar și un minut cu fratele meu? Să am o șansă să-i spun cât de mult îl iubesc?

Octavia rămase cu gura închisă. Gwen nu-și dădea seama dacă era furioasă sau jenată, iar în clipa aia nici nu-i păsa.

– Fratele meu a fost cel mai bun prieten al meu și avea grijă de mine, și, dacă ar mai fi în viață, s-ar afla cu mine la petrecerea asta, la fel cum e și fratele tău cu tine, așa că nu *îndrăzni* să spui că fratele tău e...

– Gwen, o întrerupse Alec, punându-i o mână pe braț.

Dar fata nu-i dădu voie să o liniştească. Se scutură şi mai făcu un pas în direcţia Octaviei.

– De ce mă urăşti? o întrebă.

– Nu vorbesc cu ea, replică Octavia, întorcându-se sugestiv spre fratele ei.

– Nu, răbufni Gwen. Nu îndrăzni să mă ignori.

– Alec, rosti Octavia, vreau să mă conduci înapoi în casă.

– Nu poţi să mă ignori, repetă Gwen.

Pe toată durata sezonului, Octavia Darlington se purtase îngrozitor. Niciodată nu o invitase pe Gwen nicăieri. Grupuleţele ei de prieteni păreau mereu să-şi strângă rândurile de fiecare dată când se apropia Gwen. Iar când ele două erau obligate să interacţioneze, Olivia era posacă şi tăioasă.

Asta dacă nu cumva mai era şi altcineva de faţă.

Iar Gwen, pur şi simplu, se săturase.

– De ce mă urăşti?

– Nu te urăsc, pufni Octavia.

– O, ba da, rosti Gwen în timp ce se întorcea spre Alec cu mâinile la gură. Mă urăşte.

– Ştiu, zise el şi oftă.

Octavia suspină, apoi îşi îndreptă furioasă un deget spre Gwen.

– *Ea* este cea nepoliticoasă şi distantă. *Ea* este cea care ne fură tuturor domnii disponibili. Ea este mereu înconjurată, dar crezi că face vreodată vreun gest să mai trimită câţiva şi la noi? Nu!

Gwen nu putu decât să rămână cu gura căscată. Dacă ar şti Octavia cât de tare detesta ea sezonul monden... I-ar fi trimis bucuroasă pe toţi domnii, dacă ar fi ştiut cum să o facă.

– Ei bine, nu trebuie să-ţi mai faci griji din cauza asta, o informă Alec pe Octavia. Am cerut-o pe domnişoara Passmore în căsătorie, iar ea a acceptat. Se întoarse apoi brusc spre Gwen. Ai acceptat, nu-i aşa?

Gwen se pregătea să spună da, însă, în loc de asta, îi aruncă o privire serioasă.

– Nu mi-ai spus ce-a vrut să însemne „să scapi de mine“.

– Nimic, mormăi Alec. M-a rugat să-ți distrag atenția, ca să nu te mai caute ceilalți domni. A fost o rugăminte pe care am îndeplinit-o cu plăcere.

– Nu mi-ai spus că ești atât de interesat de ea, bâigui Octavia.

– Ar fi avut vreo importanță? Octavia, pentru numele lui Dumnezeu, să nu spui că da!

Alec ridică o mână parcă pentru a para orice ar fi avut de gând să zică sora lui.

– Dacă spui că da, n-o să te pot ierta. Îți promit.

– Dar...

– N-o face, i-o tăie Alec. Dacă spui că da înseamnă că te interesează mai tare să-i faci rău domnișoarei Passmore decât propria ta fericire, iar dacă asta e adevărat, nu pot suporta gândul că eu am avut un oarecare rol în educarea ta.

În cele din urmă, Octavia fu redusă la tăcere.

Alec se întoarse cu fața la Gwen și-i luă mâinile într-ale lui.

– Gwen, îi șopti. *Unica* Gwen.

Fata zâmbi. Nu se putu abține să n-o facă.

– Te iubesc. Habar nu am cum de se poate întâmpla așa ceva într-un timp atât de scurt, dar mă cunosc și știu că e adevărat.

Gwen înghiți în sec, încercând să-și rețină lacrimile. Nici ea nu știa, nu ar fi crezut că așa ceva era posibil, doar că...

Și ea simțea exact la fel.

– Te ador.

Fata încuviință din cap, sperând că el va interpreta corect, va înțelege că și ea îl iubește.

– Vreau să-mi petrec viața cu tine.

– Desenez iepurași, rosti ea fără să vrea.

Alec clipi.

– Ce? întrebă Octavia.

– În caietul meu de schițe, reluă Gwen. Habar nu avea de ce spunea asta și, de fapt, începuse deja să regrete, dar acum, că îi scăpase, nu se mai putea opri. M-ai rugat să te las să-mi vezi desenele. Desenez iepurași. Și veverițe.

- Nu-i...
- Cu colţi.
- Colţi?

Octavia părea serioasă şi poate şi un pic amuzată.

Gwen o ignoră, concentrându-se asupra lui Alec.

- Ştiu că unii dintre ei seamănă cu oamenii.

Alec începu să zâmbească.

- Seamănă vreunul cu mine?

Gwen aproape că minţi. Aproape.

- E o veveriţă, recunoscu, de azi-dimineaţă.

Alec rânji şi mai tare.

- Arată bine?
- Nu chiar bine, nu.

Bărbatul izbucni în râs.

- Dar l-am desenat înainte să te vad în lac. Dacă ar fi s-o desenez acum...
- Dacă ar fi s-o desenezi acum..., o îmboldi.
- Nu ştiu, rosti Gwen, încruntându-se în vreme ce cântărea întrebarea. Presupun că ar putea să semene un pic cu Lord Briarly.

Alec începu să râdă în hohote.

- Ce ţi-a făcut Hugh?
- Nimic, răspunse ea, dar nu mai am pe cine să iau în calcul. Şi a mai făcut şi lista aia îngrozitoare.
- Ce listă? interveni Octavia.
- Poate ar trebui să-i faci dinţi de cal în loc de colţi, îi sugeră Alec, trăgând-o mai aproape.
- Aş putea face asta.
- Ce listă? repetă Octavia.

Gwen îi zâmbi noului ei logodnic, lăsându-se legănată în braţele lui.

- Aş putea să-l desenez ca pe un cal, rosti fără să se mai poată concentra asupra discuţiei.

Alec o privea iarăşi în felul acela şi...

- Nu o săruta iarăşi! strigă Octavia. Nu o săruta în faţa mea.

Prea târziu.

Alec o sărută.

Iar ei îi plăcu la nebunie.

Aproape la fel de mult cum îl plăcea pe el.

capitolul 9

Carolyn nu credea că ar putea fi considerată lăudăroasă dacă ar afirma că planurile ei funcţionaseră exact cum le gândise. Nu puteai conduce cele trei gospodării diferite ale familiei marchizului de Finchley fără să devii expert în organizarea evenimentelor. Dar acum se simţea cuprinsă de un sentiment nou şi destul de frustrant.

Ducele de Bretton era în continuare sprijinit de copac şi număra încercând să ajungă la o mie, sperând ca ea să nu bage de seamă când sărea peste numere. Sute de numere, mai degrabă.

– Ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, duce, i se adresă ea. Încearcă să te concentrezi la numerele alea.

Bretton oftă adânc şi continuă să numere.

– Dragule, îşi întrebă ea soţul care tocmai se apropiase agale, ai văzut cu cine s-a îndepărtat Gwendolyn Passmore?

Soţul ei aruncă o privire scurtă şi neinteresată de jur împrejur, de-a dreptul plictisit de practicile de curtare din înalta societate.

– Ultima dată, am văzut că-l prinsese pe Charters în mreje.

– Nu cu Charters ar trebui să fie, şuieră Carolyn. Am ales-o pentru Hugh. Şi, dacă nu-l vrea pe Hugh, motivul se presupunea a fi *el* – făcu semn cu mâna înspre duce –, dar acum, că se dovedeşte că el nici să numere ca lumea nu ştie, va trebui s-o iert pentru pasiunea ei.

– Nu-i nimic în neregulă cu Charters, replică soţul ei. Face parte dintr-o familie cu tradiţie, e conte şi e un tip de treabă.

– O alesesem pentru Hugh, repetă Carolyn, abţinându-se să nu plângă. Acum s-ar putea ca fratele meu să nu se însoare niciodată. Nu sunt sigură că domnişoara Peyton e potrivită.

– De ce nu? Ieri am purtat o discuţie interesantă cu ea despre canalele colectoare.

- Tocmai asta e, afirmă Carolyn. Îmi place Kate, chiar îmi place. Dar nu sunt sigură că Hugh îi va aprecia toate cunoştinţele. Şi e atât de directă!

- Bărbaţilor le place asta, îi spuse soţul ei pe şleau. În plus, are o gură mică şi drăgălaşă. Deşi nu la fel de dulce ca a ta, rosti aplecându-se să-i sărute buzele.

Ducele îşi îndreptă spatele şi se îndepărtă de copac.

- O mie, zise triumfător. Hei, dar unde este toată lumea?

- Asta dumneata trebuie să descoperi, îl informă Carolyn aproape ironică, numai că ea nu era niciodată ironică. Ei bine, aproape niciodată. De vreme ce se joacă de-a v-aţi ascunselea, se *ascund*. Domnişoara Darlington a terminat de numărat până la o mie de cel puţin două minute şi a fugit deja să găsească oameni.

Soţul ei o apucă de mână.

- Trebuie să ne ascundem, îi şopti.

- Să mă ascund? Nu pot să mă ascund. Eu trebuie să iau decizii. Trebuie să stau...

Bărbatul o trase după el.

- Mergi şi caută-i pe toţi cei care se ascund, îi strigă ducelui peste umăr. Şi apoi, pentru că domnia sa arăta de parcă ar fi fost gata să tragă un pui de somn sau să plece în căutarea paharului aceluia de coniac despre care tot vorbise, adăugă: Haide, mergi şi găseşte-i!

Soţul ei o trase în casă, sus pe scări, direct în dormitorul lor. Noroc că servitoarea ei nu era nicăieri primprejur.

- Ce naiba faci, Finchley? îl întrebă gâfâind.

Bărbatul împinse uşa în urmă lor.

- Suntem singuri.

- Şi?

- Atunci nu mai sunt *Finchley*, nu?

Carolyn zâmbi fără să vrea, în coltul gurii.

- Bănuiesc că nu.

Bărbatul o lipi cu spatele de uşă, strivind-o de lemn cu trupul lui mare şi cald.

- Atunci cum mă cheamă?

Îşi coborî capul şi începu să-i facă nişte lucruri extrem de plăcute la gât.

- Hugh îţi spune Finchbird, îl tachină ea.

Femeia se trezi desfăcându-i cravata fără să ştie exact cum se întâmplase asta.

- Numele meu, mârâi soţul ei, este Piers.

- Da, dar nu-ţi place să ţi se spună Piers în public, şopti ea.

Fu nevoită să şoptească, pentru că el reuşise să-i coboare corsajul rochiei şi... Gâfâia.

- Nu suntem în public, îi zise el legănând-o în braţele lui.

Carolyn îi puse mâna pe curba obrazului.

- N-ar trebui să fac asta. Ar trebui să organizez jocuri pentru oaspeţii mei. O să se întrebe unde sunt.

- Jocuri, zise el cu dispreţ. Lasă-i în pace, Carolyn. În doar câteva zile, am văzut mai multe jocuri decât am jucat la grădiniţă. Sunt bărbaţi şi femei în toată firea.

O aruncă pe pat.

Femeia stătea întinsă pe spate, întrebându-se dacă trebuia sau nu să-l lase să continue.

- Jocurile sunt utile, îl contrazise ea, admirând micile riduri din jurul ochilor lui Piers şi felul în care îi desfăcea rochia, mult mai repede decât o putea face servitoarea ei într-o zi bună.

- Prostii, o întrerupse el, scoţându-i rochia peste braţe şi continuând cu corsetul.

- Îi obligă pe oameni să stea împreună, îi explică în timp ce-şi arunca pantofii. Asta face parte din planul meu măreţ prin care să mă asigur că Hugh găseşte pe cineva potrivit cu care să se însoare.

- Poate Hugh nu vrea încă să se însoare, îşi dădu cu părerea Piers.

- Ba vrea! El mi-a cerut *mie* să întocmesc lista. Dar mă tem că Charters i-a furat-o pe Gwendolyn Passmore. Acum va trebui să mă concentrez doar asupra lui Kate.

- Nu are importanţă! zise Hugh, în timp ce se lupta cu o fundă de la corset. Vai, pe asta am rupt-o. Gwendolyn nu l-ar fi ţinut ca pe jar pe Hugh.

- Eu te ţin pe tine ca pe jar?

Carolyn îl fixa neliniştită cu privirea.

Bărbatul îi trase corsetul. Carolyn se uită în jos. Cumva, reuşise să o dezbrace până la lenjerie, dar el era încă îmbrăcat. Femeia se întinse şi începu să-i desfacă nasturii vestei.

– Piers, reluă. Eu o fac?

Soţul ei era profund absorbit să-i mângâie linia sânului; deşi îi plăcea ce îi făcea, Carolyn insistă:

– Eu te ţin ca pe jar?

– Nu, răspunse însetat, scoţându-şi haina şi aruncând-o într-o parte.

– Nu? îl întrebă clipind.

Cămaşa lui zbură prin cameră, iar ghetele îi căzură cu zgomot pe podea.

– N-o fac?

Se simţea absurd de dezamăgită. Bineînţeles că Piers o iubea. El...

Corpul lui mare de bărbat se lăsă peste al ei.

– Tu nu mă *vrei* pe jar, îi mârâi în ureche, apăsând-o într-un fel care... ei bine... o făcu pe Carolyn să se simtă brusc cuprinsă de un val de căldură.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

– Sunt o companie mult mai plăcută când sunt eu însumi, continuă soţul ei. Îi scoase furoul şi-şi coborî gura spre sânii ei.

– Nu ştiu... ar trebui să fim afară să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, îi şopti femeia, muşcându-i urechea.

Carolyn îl simţi cum se cutremură din tot corpul.

– Eu o să mă joc acum de-a v-aţi ascunselea, îi zise el, rânjind în jos spre ea.

Dar între timp ea uitase deja de discuţia asta. Se întinse spre el.

– Te rog, vreau...

– Mai întâi ne *ascundem*, îi şopti aruncându-i o privire cu o licărire maliţioasă, apoi ne vom ocupa cu *găsitul*.

Marchiza gâfâi, după care... ei bine, gâfâi din nou.

Când marchizul şi marchiza lui coborâră din nou, jocul de-a v-aţi ascunselea se terminase. Cu părere de rău, Carolyn îşi trase mâna din cea a soţului ei. În jurul domnişoarei Octavia Darlington se adunase un grup

de tinere, iar în ochii ei de cunoscător, fetele păreau tare agitate dintr-un motiv anume.

Piers o trase înapoi pentru o secundă şi-i şopti la ureche:

– Cât mai e până la culcare?

Femeia îi aruncă o privire, simţind cum se înroşeşte. Clătină din cap.

– Taci! Se depărtă apoi de el, simţind însă că nu-şi dorea nimic mai mult decât să urce înapoi şi să se cufunde într-un somn lung. Bună, dragelor, le zise, amestecându-se cu agilitate în cercul lor. Te rog, povesteşte-mi şi mie, Octavia.

Octavia avea mâna dusă la faţă şi se văita:

– Ochii mei! Ochii mei!

Când auzi glasul lui Carolyn, lăsă mâna jos.

– Nu e nimic, Lady Finchley.

Două dintre celelalte fete aprobară.

– Nu e absolut nimic.

Carolyn oftă. Ştia ce însemna *nimicul* ăla.

– Acum, insist, zise ea cu blândeţe. Ce ţi s-a întâmplat la ochi, Octavia? Îţi apare un urcior? Sau conjunctivită?

– Nu! exclamă Octavia. Doar că fratele meu...

Carolyn continuă să surâdă cu căldură. Ar fi pariat o sută de lire că Gwendolyn Passmore nu avea să se alăture familiei ei. Săracul Hugh!

– Lasă-mă să ghicesc, o întrerupse. Fratele tău s-a îndrăgostit.

– Ei bine, am *putea* spune şi aşa, zise Octavia pe un ton dezaprobator.

Carolyn o apucă pe tânără de braţ.

– Am putea spune aşa pentru că ăsta este adevărul, nu-i aşa?

Octavia tăcu o clipă, ceea ce o determină pe Carolyn să o ciupească uşor.

– Pentru că eu doar îmi dau cu presupusul, dar am observat că fratele tău părea îndrăgostit de Gwendolyn Passmore.

– El... în pădure...

– A cerut-o pe Gwendolyn de soţie în pădure, continuă Carolyn, întrerupând cu abilitate orice remarcă

indiscretă era gata să scape Octavia. Nu că-i romantic? Le privi amenințător pe celelalte fete, și toate încuviințară ascultătoare. Cred că putem recunoaște cu toții că Gwendolyn a fost cea mai frumoasă fată a sezonului și, de asemenea, că e foarte drăguț să o vedem atât de fericită că și-a găsit perechea potrivită.

Toate fetele aprobară ca niște marionete.

- În plus, adăugă, toți pretendenții ei sunt acum liberi să caute în altă parte.

Fețele tinerelor se luminară. Carolyn nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de nătângă, dar trebuia să admită că fix așa fusese de data asta. Coborî tonul.

- L-a cunoscut vreuna dintre voi până acum pe căpitanul Neill Oakes?

Toate clătinară din cap.

- Un erou de război, le mărturisi ea. Am fost de față când a fost prezentat reginei.

Fetele zâmbiră politicoase. Nu, nu mai fusese niciodată atât de prostuță.

- Bineînțeles, avea o reputație îngrozitoare înainte să plece pe continent, adăugă. Un adevărat crai! Un bărbat așa chipeș este periculos pentru tinerele domnișoare. Mamele voastre ar trebui să fie foarte precaute, asta dacă nu cumva și-o fi schimbat năravul.

Dezinteresul politicos al fetelor dispăru, iar ochii începură să le strălucească.

Carolyn trase brațul Octaviei mai aproape de ea.

- Draga mea, hai să ne plimbăm puțin. Aș vrea să-ți arăt priveliștea de la fereastra de vest.

Dar, când ajunse acolo, nici măcar nu băgă în seamă priveliștea.

- Gwendolyn va fi cumnata ta, îi zise Octaviei. Și, dacă nu mă înșel, erai gata să spui ceva foarte indiscret despre un viitor membru al familiei tale.

Octavia scrâșni din dinți.

- Ar fi trebuit să vezi...

- Fratele tău e *îndrăgostit*, o întrerupse Carolyn, părându-i un pic rău de domnișoara Darlington. În mod cert, era așa invidioasă, încât nu putea să vadă mai departe de propriul nas.

Octavia aprobă.

– Știu.

– Iar Gwendolyn ca membru al familiei s-ar putea să fie diferită de Gwendolyn ca rivală, accentuă Carolyn. Este o persoană încântătoare, și mi-ar fi plăcut să o am ca soră. Speram să se îndrăgostească de fratele meu, Hugh.

– Presupun că sunt norocoasă, murmură Octavia. Spre suprinderea lui Carolyn, avea ochii plini de lacrimi. O s-o am în preajma mea pentru tot restul vieții, și toată lumea îmi va compara figura cu a ei și va comenta cât de drăguță și de dulce e ea și vor putea râde cu toții de cât de neplăcută sunt eu.

– Octavia, strigă Carolyn. Nu va fi așa!

Octavia își șterse pe furiș o lacrimă care-i curgea pe obraz.

– A susținut în fața fratelui meu că sunt îngrozitoare, adăugă înghițindu-și lacrimile. A... a zis că ar da orice să-și mai poată petrece doar un minut cu fratele ei decedat, de parcă... de parcă eu nu *mi*-aș iubi fratele, și îl iubesc.

– Sunt sigură că nu asta a vrut să spună, afirmă Carolyn, înconjurându-i umerii cu brațul. Bănuiesc că i-ai zis ceva lui Alec, nu-i așa? Ceva ce lui Gwendolyn nu i-a plăcut?

Octavia încuviință din cap.

– Iar ea l-a apărat. Știi ceva, Octavia? De acum încolo, fratele tău va avea pe cineva care îl va iubi atât de mult, încât îl va apăra *mereu*. A găsit pe cineva care va fi cu el și alături de el, pentru toată viața. Care va sta împreună cu el și-i va dărui copii și care, în general, îl va iubi foarte mult.

Octavia zâmbi confuză.

– Asta sună atât de... drăguț. Dumneata... dumneata îl iubești pe marchiz așa mult?

Carolyn privi peste umăr și simți un junghi în inimă imediat ce întâlni privirea lui Piers.

– Da, răspunse fără să ezite. Da, îl iubesc. Și tu vei găsi pe cineva așa, Octavia. Dar, între timp, trebuie doar să te bucuri pentru fratele tău – și pentru Gwendolyn.

– Aşa voi face, aprobă Octavia trăgând aer în piept. M-am cam comportat ca o bestie şi... şi aşa voi face.

Piers atinse umărul lui Carolyn.

– M-am gândit că ai nevoie de mine, zise el. Aveai privirea *aia*.

Octavia făcu o plecăciune.

– Merg să-mi caut fratele, le spuse. Cred că am uitat să-l felicit pentru logodnă.

Piers îşi petrecu braţul în jurul soţiei lui.

– Iar îţi băgai nasul, nu-i aşa?

Femeia îl privi rânjind.

– Numai un pic.

capitolul 10

Cu patru ani în urmă...

Domnişoara Katherine Peyton privea cum tânărul cu umeri laţi se îndepărta pe aleea din faţa casei familiei ei şi văzu în asta ocazia mult aşteptată de a avea o întâlnire cu el, între patru ochi.

Dacă domnişoara Peyton ar fi fost mai mare, mai înţeleaptă sau mai puţin absorbită de propriile intenţii, poate ar fi observat mersul rigid al tânărului Neill Oakes şi furia cu care păşea sau poate ar fi remarcat că, deşi îşi uitase pălăria – lăsându-şi părul de culoarea abanosului în bătaia vântului – şi avea faţa roşie din cauza frigului năprasnic de noiembrie, el părea să nu simtă nimic din toate astea. Şi poate s-ar fi întrebat de ce.

Dar, pentru că nu era nici mai mare, nici mai înţeleaptă şi, în plus, era mult prea cufundată în propriile emoţii confuze şi tumultuoase, nu se întrebă de ce. Avea doar şaisprezece ani şi abia devenise conştientă de feminitatea ei incipientă, ale cărei efecte era dornică să le încerce... în special pe tânărul care se îndepărta pe alee. Nici nu-i trecuse prin cap să se întrebe, în primul rând, ce căuta el la Bing Hall. Neill Oakes se comporta la Bing Hall ca la el acasă, şi aşa făcuse dintotdeauna,

lucru pe care nici mama ei – în timpul vieţii –, nici tatăl ei, până în ziua de azi, nu încercaseră să-l descurajeze.

Poate domnului Peyton îi era milă de Neill pentru că nu avea rude, iar mama lui murise cu doar câţiva ani în urmă, şi, la *foarte* scurt timp după aceea, fusese nevoit să accepte o mamă vitregă şi, imediat după, venirea pe lume a doi fraţi gemeni vitregi, despre care toată lumea din Burnewhinney County îşi dădea cu părerea că erau interesant de bine dezvoltaţi pentru nişte copii născuţi atât de prematur.

Sau poate domnul Peyton îl aprecia pe Neill pentru că intervenise la Eton pentru Tom, moştenitorul domnului Peyton, scăpându-l de constrângerile pe care majoritatea bobocilor erau nevoiţi să le îndure acolo. Sau poate domnului Peyton îi plăcea, pur şi simplu, băiatul, pentru că Neill avea o fire foarte aprigă şi era foarte cuceritor, nu numai cu fetele localnicilor. Era genul de băiat pentru care conta totul sau nimic, exact aşa cum le plăcea domnilor mai în vârstă de la ţară să spună că erau şi ei la vârsta aceea.

Dar nici unul dintre lucrurile astea nu-i trecu prin minte domnişoarei Peyton în timp ce-şi luă boneta de pe măsuţa de toaletă şi năvăli pe scări, prin holul din spate, în bucătărie, unde înşfăcă şalul menajerei agăţat într-un cârlig de pe uşă şi fugi să-l prindă pe Neill.

Pentru că avea de gând să-l sărute.

Nori suri ca de plumb pluteau foarte jos deasupra aleii mărginite de plopii ale căror frunze aurii-roşcate foşneau în bătaia vântului tăios care prevestea furtuna şi care-i pişcă nasul şi flutură panglicile de satin ale bonetei lui Kate, zburându-le în urma ei ca nişte flamuri. Până să ajungă ea pe alee, Neill avea deja un avans cam de o sută de metri. Fata îl strigă, dar sunetul vocii ei fu acoperit de foşnetul frunzelor, aşa că îşi ridică fustele uşoare de muselină şi alergă fără să-i mai pese de etichetă.

Îl iubea pe Neill Oakes de când se ştia şi, deşi nu-şi confundase niciodată trăirile cu iubirea de soră, nu-i trecuse prin minte decât mai târziu că sentimentele ei nu izvorau din simplă prietenie. În ultimul an, descoperise

că aştepta cu nerăbdare vizitele lui, tânjind după schimburile verbale tăioase cu el, rămânând, într-un fel foarte ciudat, fără suflare de fiecare dată când îi vedea mânecile suflecate peste antebraţele extrem de masculine. Se surprinsese studiindu-i forma buzelor, întrebându-se ce textură aveau, şi-şi dăduse seama că, în ultimele luni, fusese captivată de insinuările unui proverb irlandez pe care-l învăţase de la mama ei. Se simţea dornică să intervină în orice conversaţie care-l privea pe el – şi, de vreme ce era un tip al naibii de hotărât, asta însemna că era pomenit în majoritatea discuţiilor.

Reputaţia lui de berbant în devenire nu o îngrijora; îl cunoştea prea bine. Mai bine decât oricine altcineva.

Fusese cu el când fiul grăjdarului căzuse în râu, iar el plonjase imediat să-l salveze, fără să scoată vreodată o vorbă despre asta, de teamă că băiatul ar putea fi după aceea pedepsit pentru nesăbuinţa lui. Şi observase blândeţea cu care-şi ţinea în braţe frăţiorii vitregi şi amabilitatea cu care răspundea criticilor neîncetate ale mamei lui vitrege. Şi, de asemenea, ştia cât de onorabil era omul ăsta, al cărui nume era asociat cu desfrâul.

Odată ce-şi dădea cuvântul, nimic nu-l putea face să şi-l încalce. Fratele ei, Tom, îi povestise cum muncise Neill pe domeniul lui Bucky Buckstone, vreme de cinci zile la rând, cărând pietre de mărimea pepenilor, când tatăl lui, furios din cauza unei neregularităţi închipuite la o factură, refuzase să-i plătească omului o datorie considerabilă. Neill îşi asumase el datoria, oferindu-se să plătească muncind cu braţele.

O, dar nici nu-şi închipuia că Neill era vreun sfânt. Departe de ea gândul ăsta. Paria adesea, nechibzuinţa lui punându-i pe alţii – inclusiv pe fraţii ei – în pericol, laolaltă cu el. Şi, deşi asculta politicos plângerile mamei lui vitrege, asta nu însemna că acestea îi influenţau în vreun fel comportamentul. Câtuşi de puţin. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o încăierare pe cinste – el şi Tom îşi învineţiseră ochii de numărate ori –, şi bea prea mult şi prea des.

Iar Kate era *pe deplin* conştientă de reputaţia lui cu fetele localnicilor. Ar fi trebuit să fie surdă să nu audă,

pentru că frații ei - care-l considerau pe Neill întruchiparea masculinității - povesteau adesea despre cuceririle lui și nu făceau nici cel mai mic efort să se ferească de ea. Într-adevăr, uneori îl auzea pe Neill însuși preamărind - ei bine, poate nu ăsta ar fi termenul cel mai potrivit - virtuțile unei fete.

Dar, în ultima vreme, viața amoroasă a lui Neill, care odinioară o făcea să se strâmbe dezgustată, îi provoca... ei bine, gelozie. La Black Lion închina adesea în cinstea vreunei frumuseți locale, dar niciodată în cinstea ei. La balurile și sărbătorile locale, niciodată nu dansa cu ea decât dansuri prostești de la țară, la care până și copiii erau invitați să se alăture.

Ar fi trebuit s-o facă. Era foarte drăguță. Trebuia doar să se uite în oglindă să vadă că avea pielea fină și albă ca zăpada, părul de culoarea și strălucirea pufului florilor de alior, iar ochii nu aveau nuanța aia pală ce este adesea asociată tipului ei de ten, ci erau de un albastru-închis, aproape spre negru, deci cu adevărat deosebiți. Bineînțeles, nu avea cum să aibă o siluetă deosebită. Era prea scundă și slabă. Dar Harry Fentmorgan, viconte și nepot de paroh, îi spusese, anul acesta la sărbatoarea recoltei, că era delicată ca o prințesă din basme.

Când îi povestise lui Neill despre asta, tânărul izbucnise în râs.

Dar, în urmă cu trei nopți, la Black Lion, Billy Eggs, ucenicul fierarului, închinase o halbă în cinstea ei. Așa îi zisese Nell, servitoarea ei, verișoară de gradul al doilea cu Nance Hightower, una dintre slujnicele de la han. Ea îi povestise lui Nell, care-i spusese ei, că Billy Eggs își ridicase halba în cinstea ei la zece și un sfert seara, vinerea trecută, și declarase în gura mare: „În cinstea domnișoarei Peyton“ într-un mod foarte demn, iar Neill Oakes sărise de pe scaun „ca un taur împuns în fund“ și-i aruncase halba din mâna lui Billy zicând: „Nu-ți permit să închini pentru domnișoara Peyton ca și cum ar fi o fetișcană oarecare. Cel puțin, nu în prezența mea“. Toată lumea rămăsese cu gura căscată, pentru că Neill Oakes era ultimul bărbat din ținut care să se formalizeze,

și tuturor li se păruse extraordinar să-l audă ocărându-l atât de brutal pe Billy Eggs, cu care împărtășise multe scandaluri.

Și atunci Billy îl lovise pe Neill, și toți bețivii din local săriseră la bătaie...

Dar nu asta o interesa pe Kate – se întâmpla foarte des ca serile la hanuri să se termine cu bătăi între bețivi. Ea voia să afle de ce considerase Neill Oakes că numele ei nu trebuia pomenit într-un han. Oare, se întreba ea, era interesat ca reputația ei să rămână neîntinată? Și, dacă era așa, în calitate de... ce? De prieten de familie *sau* de ceva mai mult...?

Odată năzărită, întrebarea căpătase, pe oră ce trecea, noi semnificații, chinuind-o la fel de tare precum urticaria pe care o făcuse primăvara trecută după ce mâncase midii. Și la fel de acut. Pentru că, dacă până acum fusese mereu primprejur, acum Neill dispăruse brusc și inexplicabil din casa lor, privând-o de oportunitatea de a descoperi, dacă într-adevăr exista, privirea blândă ascunsă în ochii lui negri ca smoala.

Și dacă nu avea să descopere nimic? Ei bine, atunci nu-i mai rămânea decât să-l întrebe direct de ce-l lovise pe Billy Eggs și, dacă gesturile lui nu fuseseră determinate de sentimente romantice, ci de câteva halbe de bere, atunci era timpul – *chiar era timpul* – ca Neill Oakes să înceapă să o vadă ca pe o femeie.

În orice caz, în după-amiaza asta, înainte să se despartă de Neill, intenționa să afle ce textură aveau buzele lui.

Îl ajunse din urmă pe malul râului care le brăzda proprietatea, exact înainte de a traversa pasarela care ducea spre domeniul familiei lui.

– Neill! strigă fata, lipindu-și boneta de cap, să nu i-o zboare vântul amenințător, în vreme ce șuvițele lungi de păr îi biciuiau obrajii îmbujorați.

Bărbatul se întoarse, domolindu-și expresia furioasă când văzu că era ea, fără să afișeze însă un zâmbet binevoitor care s-o încurajeze să se apropie. Dar Kate nu avusese niciodată nevoie de invitație ca să facă orice-și dorea, așa că se grăbi să ajungă lângă el. Se sperie însă

când îl văzu făcând o plecăciune de parcă el era un cavaler, iar ea o doamnă şi se întâlneau pe străzile Londrei, nu pe malul noroios al unui râu. Manierele lui ţinură exact cât dură plecăciunea, pentru că, de îndată ce ridică privirea, se încruntă din nou.

– Ce faci aici, Kate?

– Te urmăresc, răspunse ea, cercetându-i privirea în căutarea unui semn care să-i dea de gol dorinţa. Singura emoţie pe care o văzu însă fu exasperarea, aceeaşi pe care o observase pe chipul lui când ea vopsise în roz iapa de prăsilă a tatălui lui, la târgul din ţinut, pe când avea zece ani. Kate îşi înfăşură şalul strâns în jurul ei, în vreme ce cu o mână îşi ţinea boneta să nu i-o ia vântul.

Neill îşi pieptănă buclele negre şi dese pe spate cu degetele.

– Ei bine, ce vrei?

– Unde ai fost? A trecut aproape o săptămână de când nu te-am mai văzut, şi tocmai ai fost la noi, dar ai plecat fără să te întâlneşti cu Tom, deşi era acasă. E tare ciudat. Pot doar să presupun că ţi s-a interzis să mai calci pe domeniul nostru, rosti în glumă, fără să observe tresărirea uşoară pe care i-o provocaseră vorbele ei. În sfârşit, ai făcut ceva ce pune la încercare chiar şi capacitatea aparent nelimitată a tatei de a-ţi găsi scuze?

– Nu te-a învăţat nimeni că e nepoliticos să te bagi unde nu-ţi fierbe oala? ripostă el.

– Au încercat, replică fata, dar cum să aflu ce mă interesează dacă nu se oferă nimeni să-mi spună? Ai prefera să mă furişez ca să aflu? Bineînţeles că nu. Ar fi foarte neplăcut. Una peste alta, prefer să fiu considerată nepoliticoasă, decât prefăcută.

Bărbatul clătină din cap, încruntarea prefăcându-i-se mai întâi într-un zâmbet mâhnit, apoi în râs.

– În gura copiilor..., grăi Neill.

– Neill, nu mai sunt un copil, îl întrerupse fata exact în clipa în care începură să cadă primele picături reci de ploaie, lovindu-i uşor faţa întoarsă în sus. O luă tremuratul. Am şaişpe ani.

Bărbatul zâmbi din nou.

– Da, îmi amintesc că acum câteva săptămâni m-ai bătut la cap cu cadoul, îi zise el, scoțându-și mantoul larg și atârnându-i-l peste umeri. Haina mare o înghiți în faldurile ei, cu tivul atingând pământul, și-i acoperi degetele de la picioare. Imediat, parfumul lui o înconjură, iar căldura rămasă în lână o încălzi. Dar ea tânjea să-i cunoască aroma și căldura într-un fel mai intim, din brațele lui, nu din haină.

– Multe domnișoare de vârsta mea și-au făcut deja ieșirea în societate și sunt chiar logodite.

Neill îi apucase reverele de ambele părți ale gâtului și era ocupat să-i închidă nasturii, dar, la auzul vorbelor ei, mâinile îi încremeniră, iar expresia feței îi deveni serioasă.

– Da.

– Îndrăznesc să spun că voi avea și eu pretendenții mei.

– Nu mă îndoiesc că așa va fi.

Nu mergea deloc așa cum își închipuise Kate. Prin urmare, încetă să mai încerce să-l tachineze subtil, ca să-l facă gelos, și reveni la felul ei obișnuit de a fi – scurt și la obiect.

– Cu siguranță, voi fi și sărutată, îi zise.

– Să dea naiba dacă nu vei fi!

Rosti vorbele astea cu o forță neașteptată, care o făcu să clipească. Bărbatul se înroși de furie.

– Kate, ce vrea să însemne asta? De ce mă bați pe mine la cap cu planurile tale nerespectabile de viitor?

Fata făcu ochii mari.

– Neresp... Neill Oakes, cred că trebuie să te declari mulțumit cu lista ta de păcate fără să mai adaugi și fățărnicia la ele. Dacă un sărut o face pe o fată... pe o *femeie* nerespectabilă, atunci nici o fată de peste șaptesprezece ani din Burnewhinney nu poate avea pretenția de a fi respectată, cu excepția Nigellei Lumley, iar statutul ei de fată nesărutată nu se datorează lipsei de strădanii în sensul ăsta.

– Sunt sigur că exagerezi.

– Nu exagerez, îi spuse cu sinceritate, punându-și foarte serioasă ambele mâini mici pe pieptul lui. Îi simțea

bătăile foarte puternice ale inimii. Şi cred că, dintre toţi oamenii, tu ar trebui să-ţi dai seama de asta, fiindcă, după toate probabilităţile, tu eşti responsabil pentru prihănirea a multe dintre aceste buze.

- Kate, nu se cuvine să spui aşa ceva. Nu ar trebui să ştii aşa ceva, zise cu ardoare, înroşindu-se chiar mai tare decât până atunci.

- De ce nu? îl întrebă de-a dreptul buimacă.

- Pentru că nu e... Nu e frumos, de-aia, replică el.

Copila izbucni în râs văzând transformarea asta a lui Neill Oakes, cel mai mare ticălos al ţinutului.

- Mary Grant sau Beatrice Lumley au spus cu totul altceva.

- Doamne, ajută-mă! exclamă Neill gâtuit.

Kate ridică o sprânceană.

- De ce anume să te salveze bunul Dumnezeu?

- De tine.

- De mine? întrebă fata, mirarea din ochii mari transformându-se rapid în fascinaţie De ce de mine?

Bărbatul îi privi lung chipul ridicat în sus, apoi îşi înălţă cu amărăciune mâna şi-i desprinse o şuviţă de păr din colţul gurii.

- Tu eşti o pacoste pentru mine, Kate Peyton.

- Sigur că sunt. Sau, cel puţin, aşa zici de ani buni. Şi ce-i cu asta? Neill, te comporţi tare ciudat.

Pentru că, în cele din urmă, îşi dădu seama că, într-adevăr, se purta straniu. Gesturile îi trădau agitaţia şi furia, iar ochii aruncau priviri acuzatoare, aprige şi... nefericite. Fata se dădu mai aproape, analizându-i chipul întunecat, în căutarea vreunui indiciu legat de ceea ce îi pricinuia suferinţă.

- Ce e, Neill? *Chiar* ai făcut ceva îngrozitor de data asta? îl iscodi îngrijorată.

- Da. Nu! replică bărbatul. La dracu'! Ce vrei de la mine, Kate?

Clipi cu faţa întoarsă spre el.

- Păi, un sărut.

În timp ce se uita în jos spre ea, Kate observă absentă felul în care ploaia îngheţată se prinsese ca nişte cristale în buclele lui negre, şi cum umerii jachetei lui

se înnegreau pe măsură ce se umpleau de apă, şi cât de fermă îi era gura, şi cât de dese genele.

- Am crezut că este foarte limpede, îi spuse ea cu blândeţe.

- Nu, îi şopti el precum un om condamnat şi fără nici o scăpare, ceea ce o făcu să se simtă îmbătător de feminină, o femeie aşa cum nu se mai simţise niciodată, o femeie care era, în acelaşi timp, seducătoare şi puternică.

Iar asta îi dădu curajul şi inspiraţia să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată cu Neill Oakes: să flirteze.

- Nu, nu era evident sau nu, nu o să mă săruţi? îl întrebă cu sfială şi cu şiretenie feminină.

Drept răspuns, el mârâi gâtuit, într-un fel tare ciudat, iar ea văzu în asta un semn foarte încurajator.

- Ei bine, eu cred că ar trebui, îndrăzni ea, zâmbindu-i prin ploaia ceţoasă.

În loc să-i răspundă, Neill se întinse în spaţiul dintre ei şi-i apucă reverele mantoului larg, trăgând-o în mod necugetat mai aproape.

- Eşti absurdă, mârâi el.

Dar fata nu se temea. Îl pironea cu privirea. Îl iubea, atât cât putea iubi cineva la şaisprezece ani, şi avea încredere în el. Şi îl dorea într-un fel necunoscut, dar totuşi îndârjit.

- Ba nu. Sunt foarte realistă. Am prevăzut că voi fi, inevitabil, sărutată şi, după ce m-am gândit o vreme, am hotărât că vreau ca prima mea experienţă să fie una *foarte* plăcută, şi, pentru că toată lumea ştie că tu ai ceva experienţă în domeniu, e de înţeles să vreau ca primul meu sărut să fie de la tine.

Fata îi surâse, ridicând o sprânceană, anticipând că el se va apleca şi o va săruta. Însă n-o făcu. Era încruntat. Dar, cum nici nu dădu drumul materialului din jurul gâtului ei şi nici nu se îndepărtă, Kate se ridică în vârfurile degetelor cât de sus putu şi... şi...

Îl sărută.

Buzele lui erau reci şi ude de ploaie şi destul de necooperante. Până la urmă, părea că într-adevăr nu voia

să o sărute. Poate şi-ar fi pierdut cumpătul, s-ar fi lăsat din nou pe toată talpa şi ar fi fugit ruşinată, numai că, pe când buzele ei începeau să se retragă, capul lui se plecă, şi buzele i se lipiră de ale ei, mulându-se pe forma lor. Buzele lui zăboviră, deschizându-se uşor, făcând-o să-i simtă respiraţia fierbinte, în vreme ce limba îi alunecă printre buze, curentând-o din cap până-n picioare. Se înfioră pe măsură ce sărutul lui devenea mai insistent şi mai istovitor, gura lui tânjind după a ei, tăgăduind paralizia care părea să-i fi cuprins restul trupului. Nu o atinse în nici un alt fel şi, deşi nu-i dădu drumul paltonului, nu se mai apropie cu nici măcar un centimetru.

Fără să vrea, fata se lipi de el, cu mâinile sprijinite pe pieptul lui lat, ancorându-se cu putere de el, pe măsură ce bătăile inimii lui se înteţeau, iar trupul i se încorda. Abia când îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se lipi cu totul de el, se dezmetici. Mârâind şi gemând în acelaşi timp, îi prinse partea de sus a braţelor şi o ridică pur şi simplu, îndepărtând-o de el.

– Nu voi risca să pierd ceea ce preţuiesc pentru un moment de plăcere, şopti atât de încet, încât ea abia reuşi să perceapă ce zicea.

Fata îl pironi cu privirea, tremurând năpădită de gânduri şi copleşită de dorinţa chinuitoare rămasă nesatisfăcută.

– Ce vrei să spui? îl întrebă.

– Îmi cumpăr un brevet de cavalerie, răspunse el respirând cu dificultate. Plec.

– Ce? izbucni Kate uluită.

Nu menţionase niciodată faptul că ar vrea să se înroleze în cavalerie, nu-şi exprimase niciodată dorinţa de a îmbrăca uniforma. Niciodată. Şi totuşi, asta era ce îşi dorea el cel mai mult în viaţă? Şi se temea că un sărut i-ar periclita...? Dumnezeule mare, doar nu se gândea că ea avea să-l acuze că o compromisese?! Nu putea să aibă o părere atât de proastă despre ea! Şi totuşi... Începu să plângă în hohote.

– Kate, te rog. Nu pot rămâne aici.

– Bine. Pleacă! zise, gâtuită de umilinţă şi de durere.

- Kate, nu poţi obţine întotdeauna ce îţi doreşti. Nu de data asta. În câţiva ani, când o să mai creşti...
- Nu sunt un copil! îi strigă în vreme ce lacrimile-i şiroiau pe obraji, amestecându-se cu picăturile de ploaie.
Se eliberă din strânsoarea lui, îşi smulse mantoul greu şi i-l azvârli. Tânărul îl prinse cu o mână, pe cealaltă întinzând-o în faţă în vreme ce făcu un pas spre ea. Era palid.
- Kate...
- Să te ia naiba, Neill Oakes, îi zise.
Apoi se întoarse brusc şi o luă la fugă.

capitolul 11

Patru ani mai târziu

- Eşti adorabilă, domnişoară Peyton, îi şopti Hugh, conte de Briarly, oprindu-se în faţa unei tufe de trandafir tomnatic, din grădina surorii lui, marchiza de Finchley.
Era după-amiaza târziu, iar ceilalţi oaspeţi se odihneau înaintea cinei. Lord Briarly îi propusese lui Kate să viziteze grădina, iar fata acceptase, întrucât asta se potrivise de minune cu planurile ei - Kate fiind, după părerea ei, o uneltitoare de excepţie.
Lord Briarly prinse uşor bărbia lui Kate între degetul mare şi arătător, înclinându-i capul cu o delicateţe neaşteptată. Kate nu mai era o debutantă neştiutoare. Îi înţelese perfect intenţiile. Într-adevăr, le anticipă. Îşi ţinu răsuflarea, pregătindu-se să fie sărutată şi să îi şi placă.
Hugh era foarte chipeş şi extrem de viril. Într-adevăr, semăna foarte tare cu grăjdarul-şef al tatălui ei, un tip vânjos şi musculos cu părul cafeniu-roşcat şi cu ochii ciocolatii. Bineînţeles, ar fi fost drăguţ dacă şi-ar fi tuns părul. I-ar fi dat exact aerul acela de eleganţă care îi lipsea întru câtva. Adevărul e că era şi un pic demodat, iar Kate, având în vedere că de două sezoane se ocupa cu mână de fier de registrul contabil al familiei ei, era

sigură că avea dreptate să creadă că un conte nu se cuvenea să fie demodat.

Cu toate astea, *era* un conte, care avea niște animale uimitoare și care se și îmbăia. Ceea ce, până de curând, era mai mult decât putea spune despre cei patru frați ai ei... Se mustră. Ar fi trebuit să fie mai atentă la intențiile lui Briarly, pentru că, în vreme ce ea-i analizase lipsa de splendoare vestimentară, capul lui se plecase ușor spre al ei, dar acum se oprise, fața lui afișând o expresie ciudată, ezitantă.

Știa ce însemna asta. După moartea mamei ei, în urmă cu șase ani, ea fusese cea care îi preluase sarcinile și se pricepea prea bine să citească expresiile de pe fețele bărbaților. Contele avea nevoie de încurajări. Bărbații – tineri, bătrâni, servitori sau conți – aveau *întotdeauna* nevoie de încurajări.

Așa că, atunci când el îi zâmbi privind-o în ochi, Kate îi surâse înapoi, ridicându-și bărbia și mai mult, să se asigure că avea să înțeleagă că sărutul lui era bine-venit. Pentru că ar fi foarte plăcut să fie curtată de un conte, îndeosebi acum. Tânăra închise ochii și așteptă. Și, cum nimic nu se întâmplă, se simți cuprinsă de tristețe și de frustrare. Chiar trebuia să facă ea totul? Își țuguie buzele, ademenindu-l. Briarly înjură.

Speriată, Kate deschise ochii la timp să-l vadă pe Briarly răsucindu-se în loc în clipa când, de nicăieri, apăru o mânecă neagră din care ieșea o mână mare, care îi atinse umărul și-l trase cu putere de lângă ea. Contele se dădu înapoi împleticindu-se, cu brațele musculoase încordate, pregătite de bătaie. Dar, între timp, Kate, care era obișnuită să oprească încăierările dintre bărbați, se repezise între Briarly și atacatorul său. Fata se întoarse să-l privească pe intrus și...

„Neill."

Știa că fusese și el invitat; îl așteptase, și totuși... Trecuseră patru ani.

Îl privi, simțind că-i sare inima în gât, răsuflând precipitat printre buzele întredeschise în timp ce făcu un pas involuntar spre el. Își ridică din instinct mâinile pentru a-l întâmpina, în vreme ce cu privirea cerceta fiecare

detaliu al chipului lui, fiecare schimbare şi transformare: o cicatrice roşiatică în formă de seceră pe bărbie, riduri adânci brăzdându-i obrajii lipsiţi acum de orice urmă de puf adolescentin, sprâncene negre înclinate peste nasul mare, cu specific roman. Părea mai înalt, mai bronzat, mai vânjos. Totul la el îi era familiar şi, în acelaşi timp, străin.

Se zicea că perioada petrecută în armată îl maturizase şi că nu mai era tipul sălbatic, puşlamaua, al cărui nume fusese, prin părţile acestea, întruchiparea ştrengăriei. Dar, de vreme ce tocmai se purtase grosolan cu Briarly, un gest ce părea în concordanţă cu trecutul lui, fata se întrebă cât de adevărate puteau fi acele zvonuri. Şi zvonurile fuseseră singura sursă de informare. De când se întorsese din războaie, stătuse la Londra, unde fusese prezentat reginei.

– Kate, dă-te la o parte, îi ceru Neill cu o voce mai profundă şi mai răguşită decât îşi amintea, care o sperie.

„Kate, dă-te la o parte?" După ce fusese plecat la război pentru aproape patru ani, acum, când o vedea pentru prima dată de când se întorsese, tot ce putea spune era: „Kate, dă-te la o parte"?

– Nu voi face aşa ceva, Neill Oakes, replică fata, punându-şi mâinile în şold.

„Căpitanul Oakes", îşi reaminti fata, deşi, în fapt, nu avea nevoie să-şi reamintească. Fraţii ei – unul mai mare şi trei mai mici – se făleau, de fiecare dată când aveau ocazia, cu avansarea rapidă a lui Neill în cavalerie. Având în vedere asta, precum şi numărul impresionant de scrisori schimbate între Neill şi familia ei, ai fi putut crede că *el* era fiul familiei ei, nu fiul vecinului. Şi de ce nu? De când se ştia, avusese acces nelimitat în Bing Hall.

– L-ai *lovit* pe domnia sa, îi reproşă bătând nervos din picior.

– Nu l-am lovit. L-am dat la o parte. Era cât pe-aci să te compromită, îi replică Neill, fixând-o cu ochii lui negri.

– Să mă compromită? îi aruncă ea. Vai, pentru numele lui Dumnezeu, Neill. Numai o bătrânică ar mai putea gândi atât de învechit... Întâlni privirea uluită a lui Briarly și se înroși. Mai făcu o încercare: Nimic din ceea ce s-a întâmplat sau s-ar fi putut întâmpla nu poate fi considerat compromițător. Și aș putea adăuga, continuă uitându-se urât la Neill, că, dacă fiecare sărut ar duce la altar, atunci tu ai avea acum un veritabil harem!

Neill își plecă fața bronzată, fără să-l slăbească însă din ochi pe Briarly.

– Ca supraveghetor al tău, sunt obligat să am grijă de bunăstarea ta, atât socială, cât și fizică.

– Supraveghetorul meu? repetă Kate, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Pe naiba ești supraveghetorul domnișoarei Peyton! interveni Briarly pentru prima dată.

Kate se dădu într-o parte ca să-l poată privi, simțindu-se vinovată că aproape uitase de el. Până la urmă, fusese pe punctul de a o săruta. Oricine ar putea crede că așa ceva e demn de a fi remarcat.

– Ia mai du-te naibii, domnia ta, replică Neill de la egal la egal. Pentru că eu sunt însoțitorul și supraveghetorul domnișoarei Peyton. Protectorul ei. Indiferent de nume, rolul meu este să mă asigur că virtutea ei e în siguranță în mâinile celui căruia i-o voi încredința.

Fata îl privi îndreaproape.

– Căpitane, ai căpătat apucături dubioase?

Luat prin surprindere, bărbatul o privi cu blândețe.

– Nu... Aș... Eu... Ce naiba vrei să spui?

– Am auzit că unii ofițeri trimiși în zone exotice capătă obiceiul de a fuma o iarbă, despre care se spune că dă halucinații, și doar așa îmi pot explica afirmația ta absurdă. Se pare că e posibil să fi adăugat un viciu nou în repertoriul tău și așa vast.

Briarly scoase un sunet ce părea un soi de râset înăbușit.

– Nu, Kate, scrâșni Neill. Nu am halucinații. Dacă te îndoiești de spusele mele, n-ai decât s-o întrebi pe sora domniei sale. Ea te va informa că, în după-amiaza asta, la scurt timp după sosirea mea, fratele tău cel idiot,

Tom, a dat bir cu fugiţii, *nu înainte* de a-mi cere mie să îi ţin locul.

Din păcate, nu credea că Neill minţea. Tom nu fusese deloc încântat să primească rolul de paznic şi acceptase doar la insistenţele tatălui lor. Din momentul în care sosiseră la conacul Finchley, grupul de fete drăguţe, pretendente la titlul de mireasă, care aşteptau să-l cunoască pe fratele ei puternic, vânjos şi chipeş (nu-şi făcea iluzii că era vreuna dornică s-o cunoască pe ea), îl exasperaseră pe Tom, iar asta se putuse observa prea bine pe faţa lui. În ultimele câteva zile, disperarea de pe chipul său devenise tot mai evidentă, pe măsură ce începuse să suspecteze faptul că era posibil ca nu numai „sărmanul Briarly", după cum îi spunea el contelui, să fie pe lista oamenilor buni de însurătoare, ci şi el însuşi. Din clipa aia, o tot bătuse la cap să plece de îndată ce reuşeau să facă asta fără să pară nepoliticoşi.

Era în firea lui Tom s-o şteargă pur şi simplu. Nu era genul de om responsabil, iar ăsta era un defect cauzat, în mare, de exemplul nefericit reprezentat de modelul lui, acelaşi irlandez brunet care stătea acum în faţa ei şi o privea cu o încredere de sine imposibil de descifrat... Când naiba căpătase Neill încredere în sine? Asta era o chestiune care o neliniştea foarte tare.

Totuşi, bănuia că putea să guste un pic ironia situaţiei create de faptul că acelaşi desfrânat care îi târâse fraţii în nenumărate situaţii dezonorante fusese acum desemnat să joace rolul de dădacă blândă pentru sora mai mică a prietenilor lui. Numai că acum nu se simţea în stare să aprecieze ironia. Dezertarea lui Tom îi strica planurile, aşa că se vedea nevoită să reexamineze situaţia, să se regrupeze şi să pună iarăşi lucrurile în balanţă. Oricum, să-l ia naiba pe Tom!

Venise la conacul Finchley cu scopul precis de a-şi găsi un soţ, şi asta intenţiona să facă. În timpul celor două sezoane pe care le petrecuse ea la Londra, gospodăria familiei Peyton se dusese pe apa sâmbetei. Aparent, servitorii îşi luaseră vacanţă de îndată ce ieşise ea pe uşa din faţă, celebra brânză care se producea în lăptăria lor nu mai reuşise să câştige marele premiu la târgul din ţinut

în cei doi ani cât lipsise ea, iar livada fusese năpădită de păduchi de plante, în primul an, şi de păianjeni, în al doilea. Şi mai erau şi încăierările în care intraseră cei doi fraţi mai mici ai ei, prea tineri să o poată însoţi în oraş... Fata se cutremură.

- Kate, să nu crezi că mie îmi convine asta mai mult decât ţie. Te asigur că nu e aşa, zise Neill, întrerupându-i şirul gândurilor.

Nu se îndoia că ăsta era adevărul. Faţa lui îi trăda enervarea. Unde dispăruseră râsul de altădată, bravada, atitudinea nepăsătoare de odinioară?

- Nu am venit aici aşteptându-mă să joc rolul de dădacă pentru tine, adăugă el. Dar alternativa ca tu să rămâi aici neînsoţită şi neocrotită este intolerabilă, continuă, aruncând o privire în direcţia lui Briarly.

- Neill, nu sunt deloc neocrotită. Lady Finchley...

- Este foarte drăguţ din partea ei să-ţi dea asigurări că îţi va purta cu încântare de grijă, izbucni Neill. Dar nu pe ea a lăsat-o Tom în locul lui, iar ea are şi aşa destule pe cap.

A, deci îşi făcea datoria. Îi venea să bată din picior de nervi. Nu avea nevoie de atenţia lui supusă.

- Auzi..., începuse Briarly, dar apoi se întrerupse brusc. Cine naiba *eşti* dumneata până la urmă?

- Neill Oakes, răspunse Kate. Fiul vecinului nostru. Căpitanul Oakes.

Neill îşi duse mâna la cap.

- La dispoziţia dumitale... ăăă...

- Contele de Briarly, făcu Kate prezentările în silă. Se întoarse cu faţa spre Neill. Acum cere-ţi scuze, îi şopti, încercând să pară autoritară.

Se temu însă că păruse disperată.

Avea nevoie să rămână aici. Iar dacă Neill reuşea să fie dat afară din casă, toate planurile ei aveau să se ducă pe apa sâmbetei.

Neill o analiză o clipă înainte de a se întoarce spre Briarly.

- Iertaţi-mă, domnule. În dorinţa de a-mi face datoria care mi-a fost încredinţată, am întrecut măsura.

Tulburată, Kate răsuflă fără să-şi dea seama că până atunci îşi ţinuse respiraţia. Vechiul Neill nu şi-ar fi cerut niciodată iertare pentru ceva ce nu ar fi regretat, iar el nu regreta nimic, aşa că nu îşi cerea niciodată iertare. Mai mult decât orice, scuzele lui îi dădură de înţeles că nu mai era tânărul neobrăzat şi nesăbuit din copilăria ei. Şi-atunci de ce-l *împinsese* pe conte? Vechiul Neill l-ar fi lovit. Lovise mulţi oameni. Pe majoritatea în încăierări.

– Înţeleg, replică Briarly încercând să-şi păstreze cumpătul, mai iritat decât cu câteva clipe în urmă. Cred că am auzit despre faptele dumitale din război, căpitane Oakes. Sora mea este exuberantă. Scuzele îţi sunt acceptate. Cred că şi eu îţi datorez nişte scuze, domnişoară Peyton. Sper că nu vei avea o părere proastă despre mine.

– Nu, îl asigură fata. Nu am. Nu voi avea.

Nu ştia ce altceva să spună, nu cu Neill la doi paşi de ea, privind neîndurător când la ea, când la Briarly. Preţ de o clipă stânjenitoare, cei trei evitară să se privească în ochi.

– Şi cum se face că eşti aici? îl întrebă Kate pe Neill în cele din urmă. De vreme ce zici că nu ai venit să faci pe dădaca?

– Pentru că, bănuiesc, Lady Finchley a simţit nevoia să facă un gest patriotic, îi replică el.

– Patriotic? repetă Kate.

– Da. După ce a văzut cum m-am comportat în ultima vreme în război. Calmul lui se dispersă puţin. Unde credeai că am fost, Kate? Ce credeai că am făcut?

Bineînţeles că ştia că fusese în război. Gândul că era posibil să fie rănit îi tulburase somnul în multe nopţi şi chiar şi acum obişnuia să-i tulbure liniştea sufletească.

– Nu ştiu, îi răspunse înăbuşindu-şi emoţiile. *Mie* nu mi-ai scris niciodată. Am crezut că îţi iroseşti viaţa în colţurile urât mirositoare ale... vreunui loc care are colţuri urât mirositoare, minţi fata în dorinţa ei de a nu-l lăsa să ghicească de câte ori şi cât de mult se gândise la el. Întotdeauna am avut senzaţia că eşti sortit să duci o viaţă modestă.

Bărbatul refuză să-şi reprime trăirile.

- Ba ţi-am scris. Tu nu mi-ai răspuns niciodată.

Asta era adevărul, dar, de vreme ce Kate nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i da vreo explicaţie, rămase tăcută.

- Cu siguranţă, vreunul dintre escrocii ăia de fraţi ai tăi trebuie să-ţi fi povestit ce făceam, continuă Neill. Ne-am trimis multe scrisori.

- Bineînţeles că au făcut-o, i-o reteză Kate. După spusele lor, ai câştigat de unul singur vreo duzină de bătălii, l-ai repus în drepturi pe regele Spaniei, te-ai infiltrat printre apropiaţii lui Napoleon, după care ai călărit un elefant, te-ai luptat cu un crocodil şi ai traversat înot strâmtoarea Gibraltar.

Pentru prima dată de la apariţia lui nefericită, Neill îi zâmbi, iar Kate îşi aduse aminte cât de devastator, de dezinvolt şi de irezistibil putea fi zâmbetul lui. Şi, odată cu amintirea asta, îi reveni şi o alta: Aşa escroc şi ticălos cum fusese - şi poate încă mai era -, iubirea pe care o nutrise odinioară pentru el nu se estompase câtuşi de puţin, ba chiar crescuse şi se maturizase. Încă îl mai iubea. Îl iubise mereu.

- Ei bine, chiar am înotat în strâmtoarea Gibraltar, afirmă cu viclenie. Dar asta doar pentru că am căzut de pe un stâlp în timp ce mă bronzam.

Fata izbucni în râs, nu se putu abţine. Ochii lui scânteiară.

- Ţi-a fost dor de mine, Kate? o întrebă el privind-o cu capul uşor plecat, afişând o expresie imposibil de descifrat.

Cum îi putea răspunde dacă nu ştia ce voia să spună? Şi ea, la rândul ei, se schimbase în ultimii patru ani. Ajunsese subtilă şi sofisticată. Nu mai era un copil, devenise femeie.

- Sigur că mi-a fost. Eram obişnuită cu tine prin preajmă. Mi-a lipsit mie până şi calul ăla nesuferit al lui Tom când l-am vândut.

Tânărul se încruntă.

- Foarte interesant, îi întrerupse Briarly. Căpitane Oakes, poate dumneata şi domnişoara Peyton vă veţi

putea reaminti toate astea cu altă ocazie, mai potrivită. Chiar dacă eşti oaspetele surorii mele, aici eşti categoric în plus.

- Sunt? întrebă Neill. Atunci, permiteţi-mi să îndrept lucrurile. Se întoarse spre Kate. Cred că tocmai te-am văzut şchiopătând.

Tânăra clipi năucă. Nu şchiopăta...

Înainte să apuce ea să-şi dea seama ce punea la cale, Neill o prinsese deja de mână, o trase spre el şi o luă în braţe cu o uşurinţă şi cu o nepăsare demne de o spălătoareasă care adună aşternutul de pat. Briarly se întunecă la faţă, iar Kate îşi dădu seama că era suficient să spună o vorbă, că în secunda următoare el avea să intervină. Dar nu era sigură că noul Neill nu s-ar angaja într-o luptă cu pumnii împotriva contelui.

Aşa că, în loc să obiecteze, Kate zise:

- Ce perspicace eşti, căpitane.

Neill rânji.

- Domnule.

Îşi înclină capul spre Briarly şi, fără să mai aştepte răspunsul, se îndepărtă cu ea.

capitolul 12

- Domnişoară Peyton! exclamă Lady Finchley când îl văzu pe căpitanul Oakes ivindu-se de după casă, purtându-şi în braţe vecina.

Carolyn lăsă uşa din faţă deschisă şi coborî în grabă treptele din faţa conacului, de unde îi condusese la plecare pe cei din familia Singleworth. În timpul prânzului, fiica lor bună de măritat anunţase că era însărcinată şi că avea de gând să se mărite cu tatăl copilului. În consecinţă, continuarea şederii lor aici devenise inutilă.

Oare ce se întâmpla? Domnişoara Peyton era rănită? Şi de ce o purta pe braţe căpitanul Oakes, nu Hugh? Mai devreme, îl văzuse pe Hugh dispărând în noapte în grădina parfumată, împreună cu domnişoara Peyton, şi sperase că avea să o cunoască mai bine pe făptura asta delicată, cu o zestre impresionantă. Dar se pare

că nu se întâmplase aşa, de vreme ce un alt bărbat o aducea acum în braţe.

Îl întâlnise pe căpitan doar de câteva ori, când mersese la conac prima dată, ca mireasă a lui Finchley. Pe atunci nu era căpitan, bineînţeles, ci fiul sălbatic al unei irlandeze foarte frumoase şi al unui baron extrem de bogat, al cărui nume era aproape la fel de vechi precum ţinutul, iar proprietatea – aproape la fel de întinsă.

Îşi aminti cum îi surprinsese Neill Oakes pe nobilii din zonă când anunţase că îşi cumpărase un brevet şi pleca la război. Toată lumea se îndoise că un tânăr atât de nedisciplinat putea să respecte autorităţile. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, la sfârşitul sezonului, Carolyn fusese la curte, unde el şi alţi câţiva soldaţi eroi fuseseră prezentaţi reginei. Atunci i se păruse obosit, cu privirea bântuită şi serioasă, dar îşi ţinuse trupul înalt, cu umeri laţi, cu o demnitate pe care i-o admirase. După aceea vorbise cu ea şi cu Finchley cu smerenie şi înţelepciune. Cu siguranţă, băiatul nesocotit devenise un bărbat cumpătat.

Era genul de bărbat pe care îl putea iubi Georgina, era sigură de asta. Partea deranjantă era că, de îndată ce sosise căpitanul, fratele nemernic al domnişoarei Peyton dăduse bir cu fugiţii, nu înainte de a-şi încredinţa sora în grija nefericitului, supusului şi serviabilului căpitan Oakes.

Deşi, se gândi în timp ce-l privea nesigură pe căpitanul Oakes, nu reuşea să detecteze nici urmă de nefericire în atitudinea lui actuală. Părea destul de mulţumit să o ţină pe Kate în braţe. Era genul acela de bărbat care arată fermecător cu o femeie în braţe. „Prea fermecător?" se întrebă Carolyn, reconsiderându-şi decizia de a invita pe cineva atât de bogat şi de chipeş la o întrunire al cărui scop unic era acela de a găsi o soţie pentru Hugh. Deşi îşi dorea ca draga ei Georgina să se îndrăgostească, mult mai important era să-i găsească fratelui ei o soaţă.

Dar tot era bine că domnişoara Peyton părea imună la farmecul căpitanului Oakes. Era rezervată doar atât cât îi permitea frumuseţea făpturii ei blonde şi delicate,

ceea ce însemna că era de-a dreptul glacială. Spre deosebire de frații ei, care erau mari și vânjoși, domnișoara Peyton era scundă și delicată.

Chiar așa, se gândi Carolyn, Dumnezeu trebuie să fi chicotit în timp ce a creat-o pe Kate Peyton, pentru că, în viziunea ei, altă explicație nu exista pentru modul extrem de nesatisfăcător în care ambalajul se potrivea cu conținutul. În realitate, Kate nu era deloc delicată și fragilă, și orice astfel de impresie, datorată aerului diafan dat de silueta ei minionă și de structura osoasă ca de porțelan, se împrăștia odată ce se angaja într-o conversație.

Nu că ar fi fost îndrăzneață sau băgăreață, ci era, pur și simplu, nemaipomenit de directă. Carolyn, pe care cei câțiva ani de căsnicie o învățaseră că orice formă subtilă de comunicare e irelevantă în mintea unui bărbat, bănuia că asta se datora faptului că domnișoara Peyton fusese singura fată din familie. Carolyn o întânise pe Kate Peyton de câteva ori la Londra, sezonul trecut, iar frumusețea ei simplă i se păruse reconfortantă, chiar dacă o și speriase un pic. Nu părea deloc nerăbdătoare să-și încurajeze pretendenții și, chiar dacă avea propriul cerc de admiratori fideli, majoritatea domnilor considerau neplăcut acest fel al ei de a fi.

– E totul în regulă? strigă Carolyn de îndată ce se apropiară suficient de mult încât să o poată auzi.

– Totul e bine, îi răspunse căpitanul Oakes în timp ce urca treptele terasei din fața casei.

– Ești rănită, domnișoară Peyton? întrebă Carolyn.

Pe domnișoara Peyton nu părea să o doară nimic, deși avea pupilele de un albastru-închis dilatate ca niște puțuri întunecate, iar pe fața ei nu se putea citi decât încordarea.

– Glezna mea, răspunse fata. Mi-am sucit-o și Ne... căpitanul Oakes a insitat să mă aducă. Privi în sus spre salvatorul ei. Îți mulțumesc pentru ajutor, căpitane Oakes, acum poți să mă lași jos. Sunt sigură că glezna îmi poate susține greutatea. N-a fost nimic serios.

– Nu trebuie să riști o accidentare mai serioasă, o contrazise căpitanul Oakes, ridicând-o și mai sus în brațe.

O șuviță brunetă îi alunecă în ochi, iar Kate o privi de parcă aceasta ar fi jignit-o apoi o trase de pe fruntea bărbatului. Căpitanul Oakes se opri și, deși pe față nu i se clinti nici măcar un mușchi, expresia-i deveni mai ageră.

Carolyn îi fixă cu privirea, încremenită, confuză și complet nehotărâtă cum să continue. În primul rând, pentru că nu știa sigur ce se *întâmpla*.

– Doamnă Finchley, vă rog să nu considerați exagerată atitudinea mea familiară, se scuză căpitanul Oakes. Cât am crescut, eu și copiii familiei Peyton am fost obișnuiți să ne considerăm casele bunuri comune. Cel puțin până a murit mama. Aș putea adăuga chiar că domnișoara Peyton ne cam distrugea liniștea familiei, continuă el. Întotdeauna se atârna de candelabre, aluneca pe stâlpii balustradei și ne teroriza muncitorii de la grajduri. Să nu mai vorbim despre bietele animale.

– Domnișoara Peyton îți teroriza caii?

Lui Carolyn îi îngheță zâmbetul pe buze. O, *Doamne!* Lui Hugh nu i-ar plăcea asta. Deloc chiar.

– La unul dintre târgurile din ținut, a pictat cu roz iapa de prăsilă, premiată, a tatălui meu, îi încredință el secretul în șoaptă.

– Aveam doar zece ani, izbucni doamnișoara Peyton. Și nu cred că pentru un singur cal se poate spune că „am terorizat animalele".

Carolyn se liniști. Hugh putea trece cu vederea o năzdrăvănie din copilărie.

– Nu, ai făcut asta când ți-ai învățat câinele ciobănesc să călărească fără șa, iar el a început să facă ture pe pășunea noastră, sărind în cârca bieților cai.

Nesigură, domnișoara Peyton îi aruncă o privire de drăcușor, incapabilă să-și reprime un zâmbet. Căpitanul Oakes îi răspunse cu o privire jucăușă. Doamne, dar chiar era un bărbat chipeș.

Domnișoara Peyton făcu un efort și reveni la supărarea de mai devreme.

– Căpitane, *te rog*, pune-mă jos, rosti fata fără să-i dea de ales.

Cu grijă, Neill o lăsă pe picioarele ei.

– Mulţumesc.

Fustele îi foşniră când începu să se îndepărteze de el. În spatele ei, fără să-l vadă, căpitanul Oakes rânji cu gura până la urechi.

– Dintotdeauna domnişoara Peyton a reuşit să se vindece foarte repede, continuă bărbatul.

Brusc, Kate începu să şchioapete cu piciorul stâng.

– A, exact cum bănuiam, îi mărturisi căpitanul în şoaptă lui Carolyn. Pentru că s-a temut că o să ne facem griji pentru rana ei, a încercat să ne facă să credem că nu o doare. Dar, oricât de curajoasă ar fi, nu are cum să ascundă mult timp o asemenea agonie.

Din vecinătatea domnişoarei Peyton se auzi un sunet ciudat. *Râdea?* Sau pufnea...?

– Foarte curajoasă, aprobă Carolyn. Ridică vocea, să se asigure că domnişoara Peyton îi auzea lauda. Foarte grijuliu din partea dumitale, domnişoară Peyton.

– Exact, afirmă căpitanul Oakes. Este grija personificată. E întruchiparea unei adevărate doamne.

Domnişoara Peyton se întoarse iarăşi cu faţa spre ei. *Chiar* râdea. Pielea ei ca de porţelan căpătă o nuanţă rozalie, iar ochii îi sclipiră.

– Te-ai depăşit pe tine însuţi, Neill, grăi fata înainte să privească dincolo de el, la Carolyn. E sângele lui irlandez; nu se poate abţine să nu inventeze poveşti. Nu sunt curajoasă. Şi sunt departe de a fi o doamnă desăvârşită, asemenea lui Gwendolyn Passmore. Dar vă asigur că Lord Briarly nu trebuie să-şi închidă porţile grajdului de teamă că mi-ar trece prin cap să călăresc vreunul dintre caii lui prea preţioşi.

– Bineînţeles că nu, o asigură Carolyn. Nici nu m-am gândit la asta, şi sunt sigură că eşti la fel de doamnă ca...

– Te rog, Lady Finchley, o întrerupse Kate, afişând un surâs fără urmă de reproş. Mă cunosc bine şi îţi mărturisesc că sunt dezolant de mulţumită de felul meu de-a fi, continuă şi îl săgetă pe căpitanul Oakes cu o privire atât de fugară, încât Carolyn nu fu sigură că văzuse bine. La fel cum, din fericire, sunt şi alţii. *Alţii* a căror părere bună este determinată de propria ta părere.

„O...? O!“ se gândi Carolyn. Probabil se referea la Hugh. Domnişoara Peyton era îngrijorată că poate ea nu o plăcea, iar asta l-ar fi putut influenţa pe Hugh. Ei bine, nu ar fi trebuit să-şi facă deloc griji în privinţa asta. O plăcea foarte tare pe domnişoara Peyton, dar asta nu avea nici o importanţă, de vreme ce Hugh nu putea fi influenţat de nimeni.

– Sunt şi *eu* aici, Kate, interveni căpitanul Oakes, iar tonul lui liniştit o făcu pe Carolyn să tremure. Eşti sigură că vrei să porţi discuţia asta cu domnia sa acum, în prezenţa mea?

– Căpitane, nu aş putea să uit că eşti aici, având în vedere că mă priveşti atât de ameninţător. Aşa că, da. Sunt foarte sigură, răspunse Kate.

Carolyn nu înţelegea cum putea căpitanul Oakes să privească ameninţător pe cineva, dar el părea să considere acuzaţia întru câtva încântătoare, pentru că zâmbi din nou.

– Iartă-mă, se scuză el făcând o plecăciune şi un pas în spate, ajungând astfel la o distanţă de mai bine de trei metri de fată, care îşi dădu probabil seama de nedreptatea acuzaţiei, pentru că roşi foarte tare – era pentru prima dată când Carolyn o vedea căzând pradă unei reacţii atât de feminine. Kate observă privirea surprinsă a lui Carolyn şi se îmbujoră şi mai tare.

– Eu... eu, ăăă, mai bine mă duc să îmi odihnesc glezna.

– Bineînţeles, aprobă Carolyn.

– Dă-mi voie să te însoţesc, se oferi căpitanul Oakes întinzându-i mâna.

Kate se feri însă precum unul dintre mânjii neîmblânziţi ai lui Hugh.

– Nu! Nu, eu... Cred că îmi va face bine să o relaxez un pic, îi explică fata grăbindu-se să-şi pună repede vorbele în practică în timp ce intră şchiopătând pe uşa deschisă.

– Credeam că domnişoara Peyton s-a lovit la cealaltă gleznă, şopti Carolyn privind în sus spre căpitanul Oakes.

Însă, când îi zări faţa, toate gândurile despre piciorul accidentat al domnişoarei Peyton dispărură imediat

de pe chipul lui. Era ca şi cum domnişoara Peyton ar fi luat cu ea toată înflăcărarea şi pasiunea care-l animau. Lumina din ochii negri se stinse, iar faţa îi fu umbrită de gânduri, ceea ce-i strica frumuseţea răpitoare şi-l făcea să pară obosit şi serios.

Oare regreta că acceptase să-i ţină locul lui Tom, fratele domnişoarei Peyton? În mod evident, nu era o sarcină obişnuită sau uşoară pentru un tânăr – în ciuda faptului că dăduse asigurări că nu era nimeni mai potrivit decât el să o supravegheze pe Kate Peyton şi că, într-adevăr, credea că asta era... Oare ce cuvânt folosise? Nu obligaţie sau datorie... Carolyn găsise un pic ciudat termenul folosit la momentul respectiv... Ispăşire. Aşa spusese; considera că aşa îşi putea răscumpăra el păcatele.

Spera însă că nu avea să-şi ia rolul prea în serios. Trebuia să ştie că şi ea avea să vegheze asupra lui Kate. Trebuia să-i reamintească asta, ca să se poată relaxa şi el şi să se distreze.

– Chiar nu trebuie să-ţi iei rolul atât de în serios, îi vorbi cu blândeţe.

Neill se întoarse către ea, ridicându-şi întrebător sprâncenele negre şi dese.

– Doamnă?

– Aş accepta bucuroasă să fiu eu însoţitoarea domnişoarei Peyton. Tânărul domn Peyton mai mult se prefăcea, de fapt. Sinceră să fiu, nu prea se purta ca un adevărat domn, recunoscu femeia. Aşa că nu trebuie să te împotmoleşti de oferta dumitale amabilă de a te îngriji de binele domnişoarei Peyton.

– Nu sunt sigur că domnişoara Peyton e de acord că propunerea mea e amabilă.

– A, dar e atât de tânără...

– Doar ca vârstă, zise el uşor distrat. Moartea mamei ei a lăsat-o cu mult prea multe responsabilităţi. După asta, nu au mai fost cai vopsiţi.

Carolyn încuviinţă înţelegătoare.

– O fată trebuie să aibă parte de distracţie.

– Şi la fel ar trebui să ai şi dumneata, murmură Carolyn.

Bărbatul tresări.

– Cred că multă lume ar putea spune că am avut partea mea de distracţie cât am fost tânăr. Mă tem că am căpătat o reputaţie destul de greu de acceptat. Ştii, ea a considerat întotdeauna că am o influenţă nefastă asupra fraţilor ei. Că mereu am încercat să-i aduc pe căile mele condamnabile.

Iarăşi vorbea despre domnişoara Peyton. Sărmana Georgie.

– Sunt sigură că îţi vei putea răscumpăra orice păcat comis vreodată dacă te vei comporta exemplar faţă de domnişoara Peyton.

– Chiar aşa? rosti pe un ton ironic, în vreme ce ochii de abanos sclipiră încă o dată. Buzele i se schimonosiră în semn de tristeţe. Bineînţeles că ai dreptate. Merită numai ce e mai bun.

Neill îşi înclină capul şi o salută de noapte bună.

Când fratele ei îşi făcu apariţia, Carolyn încă privea după silueta înaltă şi elegantă a căpitanului Oakes. Deci fusese *într-adevăr* în grădină cu domnişoara Peyton. Ei bine, la ce-i folosise?

În ciuda faptului că domnişoara Peyton le dăduse asigurări că ea credea că se potrivea cu Hugh – în primul rând, prin lipsa de interes faţă de înalta societate, ceea ce, dacă se gândea mai bine, nu prea părea un punct de pornire pentru o căsătorie –, era evident că Neill Oakes nu dădea doi bani pe ele. Carolyn îi văzuse expresia hotărâtă, aceeaşi pe care o afişase probabil în vreme ce analizase o bucată de pământ pe care primise ordin să o cucerească în luptă. Se îndoia că exista cineva, cu atât mai puţin domnişoara Peyton, care să aibă vreo şansă în faţa acestei hotărâri. Nici măcar Hugh.

Acum nu-i mai rămânea decât să găsească o modalitate prin care să-i spună fratelui ei că lista lui era decimată şi să decidă care era următoarea domnişoară pe care i-o putea supune atenţiei.

– Ai văzut o brută cu părul negru venind pe aici cu domnişoara Peyton în braţe? o întrebă Hugh când ajunse lângă ea. Zi-mi că da, altfel voi fi nevoit să trimit un grup de căutare. Nu am deloc încredere în irlandezul

ăla netrebnic, chiar dacă pretinde că este supraveghetorul fetei. Nu e, nu?

– Păi, într-un fel, este. E adevărat că, înainte să dea bir cu fugiţii, Tom Peyton l-a bătut pe umăr şi i-a zis că trebuie să aibă grijă de sora lui... *De ce* s-or împotrivi unii bărbaţi să stea în compania unei tinere?

– Pentru că ştiu că, dacă stau în compania ei o noapte, ajung mult prea adesea să-i ţină companie pe viaţă. Acum, să revenim la domnişoara Peyton...

– A, da. Păi, căpitanul Oakes a urcat-o treptele în braţe, apoi a lăsat-o jos, iar ea a intrat şchiopătând. Dar, Hugh, chiar şi-a scrântit glezna? Doar n-ai...

– Alergat-o? întrebă el sarcastic. Caro, pentru numele lui Dumnezeu, e o fătucă drăguţă, dar nu într-atât încât să uit de mine. Şi, după cum stau lucrurile, ar trebui să-mi mulţumeşti că m-am abţinut să nu-l las lat pe nemernicul ăla.

Carolyn îl privi îngrozită pe Hugh.

– Ce ai făcut?

– A, ce soră iubitoare am, replică Hugh. Unul dintre oaspeţii ei mă tratează rău, iar ea mă întreabă pe mine ce am făcut? Nu am făcut nimic nelalocul lui sau măcar neaşteptat. Mi-ai zis să curtez o posibilă soţie, nu-i aşa? Păi, am curtat-o pe domnişoara Peyton. Sau, poate, mai degrabă ar trebui să spun că *eram gata* s-o... ăăă, curtez când a apărut irlandezul ăla şi m-a tras într-o parte.

Căpitanul Oakes îl trăsese pe Hugh? O, Doamne! Din fericire, Hugh nu părea furios, poate doar un pic iritat. Chiar ar trebui să-i mulţumească fiindcă se abţinuse să se ia la bătaie, căci asta i-ar fi stricat petrecerea. Aşa că îi spuse cu frumuşelul:

– Hugh, a fost foarte bine că nu ai recurs la represalii.

Hugh pufni.

– Nu avea nici un rost. Fătuca e îndrăgostită lulea de tip, iar el de ea. Ar fi fost pierdere de vreme să încerc să intervin între ei.

Carolyn clipi. Deşi ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie, o uimi faptul că o făcuse şi Hugh. Nu ar fi crezut niciodată că era genul care poate sesiza asemenea subtilităţi.

– De ce spui asta? Tu nu ştii nimic despre femei.

- Nu ştiu, recunoscu el. Dar domnişoara Peyton îmi aminteşte un pic de iapa arabă pe care am vrut să o împerechez primăvara trecută cu Richelieu: se fâstâcea, dansa şi se dădea la...

- Hugh! exclamă Carolyn, dându-i tare o palmă peste umăr, ca să-i reamintească să nu o confunde cu unul dintre grăjdarii lui.

Cum i se reaminti de bună-cuviinţă, Hugh avu eleganţa să se prefacă un pic jenat.

- Scuză-mă, Caro, zise el. Ideea e că domnişoara Peyton era tăiată de pe listă chiar şi fără apariţia căpitanului şi cred că aşa e cel mai bine. Adevărul este că mi se pare deranjant de calculată.

Auzind concluzia asta, atât de asemănătoare cu a ei, Carolyn nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Păi, asta ar cam fi o problemă, se gândi, după care adăugă: Hugh, îmi pare rău că nu o placi.

- Dimpotrivă, chiar îmi place mult, o contrazise Hugh. Doar că mai degrabă aş angaja-o să-mi administreze averea decât să mă însor cu ea şi s-o bag în patul meu.

- Hugh!

Bărbatul ridică din umeri.

- M-aş teme în permanenţă că poate nu-mi îndeplinesc suficient obligaţiile de soţ şi aş avea nevoie de instrucţiuni, înţelegi? Ar fi prea demoralizant.

Carolyn izbucni în râs.

- Eşti incorigibil. Am casa plină de fete frumoase, aşa că nu-mi fac griji pentru viitorul tău. Dar speram ca atenţia căpitanului Oakes să se îndrepte către Georgie. Întotdeauna i-au plăcut bărbaţii în uniformă.

- Către Georgie? întrebă Hugh, mult mai deranjat decât atunci când îi relatase încăierarea cu Oakes.

- Da. Nu pot să fiu de acord cu decizia ei de a nu se mai căsători niciodată.

- Te gândeai să o împerechezi cu *Oakes?* Eşti nebună? Omul are o reputaţie de diavol adevărat. Şi probabil războiul l-a făcut şi mai dornic să se arunce în braţele demonilor care îl împingeau la rele înainte să îşi cumpere brevetul.

- Reputaţia aia o avea pe când era flăcău, Hugh. Şi tu aveai o reputaţie asemănătoare, ţin să subliniez. Şi îndrăznesc să spun că, asemenea ţie, şi-a înfrânt demonii.

Hugh nu părea prea convins.

- Asta e altceva. Nu, nu permit aşa ceva. În plus, Georgie nu e de nasul lui.

- Nu te-aş fi crezut snob! exclamă Carolyn. Căpitanul Oakes e bogat, provine dintr-o familie foarte veche şi respectabilă şi e considerat un adevărat erou de război de către toţi cei care l-au cunoscut şi au luptat alături de el.

- Totuşi, nu e suficient de bun pentru Georgie, insistă Hugh. Oricum, nu contează. Acest erou de război e înnebunit după domnişoara Peyton, aşa că, şi dacă l-ar vrea, Georgie nu l-ar putea avea.

Rosti asta cu un soi de satisfacţie în glas.

- Păi, nu am spus că îl vrea, reveni Carolyn, încercând să nu pară prea curioasă. Deşi e posibil. Hugh, ştii, Georgie nu a vrut să se afle pe lista ta.

Fratele ei ridică privirea către ea, iar femeia-i putu zări umbra de îndoială din privire.

- N-a zis asta, afirmă Hugh.

- Ba da, a zis.

- A spus, şi citez, că ar prefera să nu se recăsătorească.

- Dumnezeule, rosti Carolyn extrem de amuzată. Hugh, dar tu chiar ai ascultat cu atenţie discuţia aia.

Bărbatul o privi.

- Da, am asculat.

Carolyn nu se putu abţine să nu zâmbească larg.

- Şi nu sunt snob, adăugă el brusc. Am vrut doar să spun că Neill Oakes este înnebunit după domnişoara Peyton. El şi Georgie nu s-ar potrivi niciodată. Absolut niciodată.

Şi, pentru că părea să nu mai aibă nimic de adăugat pe tema asta, bărbatul se îndepărtă.

capitolul 13

În seara aceea, la cină, Neill aşteptă ca domnişoara Emily Mottram şi strămătuşa şi însoţitoarea ei, Lady

Diane Nibbleherd, să se aşeze înainte să-şi ocupe şi el locul dintre ele. Kate, care-l evitase pe Neill înainte de masă, în timp ce oaspeţii se adunaseră în salon, nu-şi făcuse deocamdată intrarea. Probabil încă îi mai povestea sărmanului Finchley despre sistemele de canalizare.

Prima întâlnire cu ea nu decursese cum plănuise. Cu siguranţă nu se aşteptase să o surprindă în braţele altui bărbat, cu capul plecat în aşteptarea unui sărut. Dacă s-ar fi împotrivit câtuşi de puţin să stea în braţele nemernicului, atunci lucrurile nu s-ar fi derulat deloc la fel de civilizat. Dar nu se împotrivea, aşa că fusese nevoit doar să-l îndepărteze pe tip, perfect conştient de sarcina pe care i-o încredinţase blestematul de Peyton, dar şi mai conştient de gelozia care-l străfulgerase.

Şi, după ce se ocupase de individ – care se dovedise a fi fratele gazdei –, îi privise faţa şi, preţ de o clipă minunată, ochii ei se măriseră, iar gura avusese o tentativă de zâmbet, ceea ce-l făcuse să simtă că, în sfârşit, acum, după patru ani de război, se întorsese acasă. Fusese nevoit să se abţină să nu o îmbrăţişeze şi să o sărute.

Dar, chiar în timp ce îi privea însetat chipul fermecător şi magic, o văzuse cum îşi reamintea contextul care dusese la înstrăinarea lor, iar expresia de pe faţa ei devenise indescifrabilă şi impenetrabilă. Era deconcertant. Kate pe care o părăsise el nu-şi ascunsese niciodată trăirile în spatele unei măşti rafinate; ea nici măcar nu avea pe atunci aşa ceva. Dar acum situaţia se schimbase. Copila fragilă se transformase într-o femeie remarcabilă. Pomeţii îi păreau mai înalţi, nasul mai delicat, ochii mai mari, mai profunzi şi mai misterioşi.

Când, în cele din urmă, veni la masă, trebui să se aşeze între Albert Hunt şi Louis DuPreye. Asta îi convenea lui Neill de minune, de vreme ce aventura dintre Albert Hunt şi Lady Fourveire, care stătea ceva mai departe, era un secret ştiut de toată lumea, iar Louis DuPreye era un domn însurat. Nu ar fi reacţionat prea bine dacă ar fi fost nevoit să o privească pe Kate a lui în timp ce nişte burlaci îi făceau ochi dulci.

Iar ea era, şi fusese întotdeauna, Kate *a lui*... oricât de îngrozitor de tare distrusese el lucrurile în ultimii

patru ani. Nu-i venea să creadă cât de prost putuse să fie. Şi totuşi, privind în urmă, poate că înţelegea. Fusese un tânăr arogant şi neruşinat. Presupusese dintotdeauna că avea să se însoare cu Kate – deşi ei nu-i spusese asta niciodată şi o aşteptase să crească –, dar, după ce fata împlinise şaisprezece ani, el începuse să observe cum o priveau ceilalţi flăcăi şi socotise că venise vremea să o revendice.

Se felicitase pentru respectul deosebit pe care i-l arătase. Nici măcar nu o sărutase, darămite să-i mai şi mărturisească. Fusese un adevărat exemplu de bună-cuviinţă. Nu-i zisese şi nu-i făcuse nimic din ce ar fi putut să-l supere pe tatăl ei. Într-adevăr, în ziua în care mersese la domnul Peyton să-i ceară permisiunea de-a o curta, fusese într-o dispoziţie de zile mari. Cu siguranţă, nu anticipase că Marcus Peyton avea să-l refuze. De ce ar fi făcut-o? Neill era inteligent, bine făcut, sănătos şi provenea dintr-o familie nobilă şi foarte bogată.

Greşise amarnic.

Marcus Peyton îi spusese totul pe şleau. Îl considera pe Neill un „derbedeu", „plin de vicii", „iresponsabil şi nesăbuit" şi, chiar dacă „trăgea speranţa"că timpul avea „să-l transforme într-un bărbat adevărat", credea că mai era mult până acolo. Dar acuzaţia care îl lovise cel mai tare fusese aceea că el, Neill avea, în cel mai bun caz, „doar o vagă idee despre conceptul de onoare". Neill avea multe păcate. Nu negase niciodată asta. Dar onoarea era, probabil, singurul lucru cu care nu se jucase niciodată.

Lipsa de onoare a tatălui său, demonstrată de suferinţa afişată cu mare pompă în public, în timpul perioadei de doliu după mama lui Neill, în acelaşi timp în care se pregătea să-şi instaleze amanta în locul ei, îl făcuse pe acesta să deteste din tot sufletul asemenea purtări necinstite.

Faptul că Peyton îl considera lipsit de onoare îi dădea de înţeles că toată lumea bună din Burnewhinney credea acelaşi lucru despre el. Iar această conştientizare reuşi să-i deschidă efectiv ochii. Mai mult, Peyton nu era de părere că draga lui Kate văzuse lumea suficient

pentru a alege „un derbedeu cu atât de puţine perspective, când ar putea să se mărite cu un conte sau chiar cu un marchiz".

În continuare, domnul Peyton îi explicase, pe un ton chiar amabil, că fiica lui merita tot ce mama ei - dacă ar mai fi trăit - şi-ar fi dorit pentru ea, printre care se numărau veselia specifică adolescenţei, frivolităţile, un debut în societate aşa cum se cuvine, câteva sezoane petrecute la Londra şi o gamă largă de pretendenţi dintre care să aleagă. Iar el, în calitate de părinte, intenţiona să-i ofere toate acestea.

Oricât de surprins şi de stânjenit se simţise, Neill îşi susţinuse totuşi cauza, oferind cu înflăcărare mai multe argumente. Într-un final, câştigase un mic privilegiu: Peyton n-avea să spună un „nu" hotărât la întrebarea lui dacă Neill promitea să nu o curteze pe Kate şi să nu încerce în vreun fel să îi influenţeze sentimentele - pe care el le considera la fel de nestatornice ca ale unui copil - până când ea nu îşi va fi făcut debutul în societate şi nu va fi împlinit optsprezece ani. Avea să-i ofere lui Neill şansa de a dovedi că era, într-adevăr, un om onorabil. Şi dacă acesta refuza? Domnul Peyton jura că avea să îi interzică acestuia cu desăvârşire accesul în casa lui.

Furios şi umilit, Neill părăsise Bing Hall şi se dusese degrabă să se ameţească straşnic. Numai că fata îi tot răsărise în cale. Îi putea vedea chipul în faţa ochilor, jucăuş, aţâţător şi mult prea atrăgător. Şi, în vreme ce o privise îndelung, îşi dăduse seama că nu voia să se însoare cu ea doar pentru că trăise mereu cu impresia că avea să o facă, ci pentru că o iubea cu adevărat.

Nu avusese habar ce să spună, cum să facă acest lucru sau chiar ce ar mai fi putut să îi împărtăşească acum, după ce îşi dăduse cuvântul în faţa tatălui ei. Onoarea lui, singurul lucru pe care nu pusese rămăşag în scurta, dar epatanta sa carieră de berbant, îl îmboldea să respecte regulile impuse de Peyton. Aşa că nu făcuse absolut nimic.

Asta până când ea îl sărutase.

Avusese nevoie de toată voinţa lui, până la ultimul dram, pentru a nu o lua pe sus şi a nu o duce în grajdul

tatălui ei. Dar... Aşa era Kate. Dacă ar fi luat-o în braţe, dacă i-ar fi vorbit despre dragostea lui, o, Doamne, chiar dacă i-ar fi cerut să se mărite cu el, ar fi pierdut-o. Şi n-o voia doar pentru un sărut, sau pentru o oră de săruturi furate într-o după-amiază oarecare, sau pentru o noapte, o săptămână ori un an. O voia pentru totdeauna.

Conflictul dintre adolescentul impetuos, obişnuit să obţină tot ce dorea, şi bărbatul care începea să fie, dispus să-şi sacrifice dorinţele de moment pentru atingerea unui obiectiv viitor, nu se purtase nicicând cu atâta sălbăticie şi la un nivel atât de profund. Se cutremurase simţind sărutul ei inocent şi adolescentin, asudase brusc sub apăsarea palmelor ei lipite cu atâta dezinvoltură de pieptul lui; îşi scrâşnise dinţii de frustrare şi, pentru prima oară în scurta lui viaţă, îşi dăduse seama că reputaţia sa pătată îl putea costa scump. Nu putea permite să se întâmple una ca asta.

Dar nu putea nici să stea aici doi ani, tânjind în permanenţă, dar incapabil să obţină ceea ce dorea ori să spună ceva, în timp ce în jurul ei aveau să roiască tot felul de băietani, apoi bărbaţi în toată regula, întrebându-se mereu dacă nu cumva ea săruta pe altcineva. Nu exista decât o soluţie: trebuia să intre în armată. Şi tocmai această intenţie şi-o exprimase, dintr-odată, după care stricase lucrurile chiar mai rău, nefiind capabil să explice că trebuia să plece pentru că o iubea şi încă nu îi era permis să o curteze. Iar când încercase să facă aluzie la această motivaţie, nu reuşise decât să îi spună că încă era o copilă.

Iar ea îi zisese să se ducă naibii.

Şi, într-un fel, chiar aşa şi făcuse: îşi cumpărase un brevet de cavalerie şi plecase la război, în Franţa.

Nu intenţionase să lipsească atât de mult, dar, ca şi cum ar fi compensat timpul îndelungat de care avusese nevoie pentru a ieşi la iveală în fiinţa lui, simţul datoriei nu-i permisese să se întoarcă mai devreme. Îşi dorise să îl vadă pe Napoleon înfrânt. Era izbăvirea lui. Era obligaţia lui. Era noua sa identitate. Dar fiecare epistolă primită de la unul dintre fraţii lui Kate îi făcuse mâna

să tremure, pentru că se temea că avea să fie anunțat de logodna fetei.

Acum, în sfârșit, micul corsican fusese bătut zdravăn, iar el scăpase de obligațiile și de responsabilitățile războiului, își respectase cuvântul dat tatălui ei și putea, *în sfârșit*, să vorbească, numai că... numai că destinul și blestematul de Tom Peyton îi impuseseră rolul de însoțitor și supraveghetor al lui Kate, iar onoarea – ticăloasa aceasta, mereu atât de exigentă! – îi impunea să nu o deranjeze în nici un fel cât se afla sub protecția sa. Și Dumnezeu îi era martor că avea să se poarte cu adevărat onorabil. N-avea să-i ofere tatălui ei vreun pretext pentru a-i refuza dreptul de a o cere de soție.

– Vă gândiți la război, căpitane Oakes? îl întrebă tânăra brunetă și drăguță care stătea lângă el.

– Puteți să repetați, vă rog, domnișoară Mottram?

– Pentru câteva clipe, ați avut un aer destul de posomorât, și m-am gândit că poate vă aminteați vreo experiență tulburătoare de pe câmpul de bătălie.

– Ah, răspunse el. Domnișoarelor de condiție bună le plăcea să asculte povești cu fapte de eroism și pățanii aventuroase. El chiar și-ar fi dorit ca războiul să se rezume numai la așa ceva. Într-adevăr, mă gândeam la o bătălie, îi confirmă apoi.

– Și s-a terminat cu o victorie? întrebă ea, cu ochii mari și plini de admirație pentru eroii patriei.

– Nu, spuse el.

– Oh, suspină domnișoara Mottram, cu o expresie dezamăgită.

– Am primit ordin să părăsesc câmpul de bătălie.

– Oh, repetă ea, tocmai când Kate își făcu apariția în salon, la brațul domnului DuPreye.

Avea obrajii îmbujorați, iar gesturile ei trădau o ușoară neliniște, pe care cei mai mulți oameni nu ar fi detectat-o. Însă el era extrem de atent la purtarea ei și la vocabularul mut al privirii și al mișcărilor ei. Nu se putea gândi decât că el era cauza stânjenelii ei și se simți vinovat pentru faptul că o împiedica să se bucure de petrecere.

– ... nefericit. Şi totuşi, presupun că în armată trebuie să te supui ordinelor.

– Poftim? Se concentrase într-atât asupra lui Kate, că uitase de etichetă şi nu auzise decât ultimele cuvinte rostite de Lady Nibbleherd, strămătuşa domnişoarei Mottram.

– Am spus că nu păreaţi deloc fericit că vi s-a ordonat să vă retrageţi de pe câmpul de bătaie, reluă bătrâna.

– La vremea respectivă, am fost devastat, rosti el lent, perfect conştient de faptul că domnişoara Kate îl asculta, deşi avea capul întors către însoţitorul ei. Dar acum îmi dau seama că nu eram pregătit. Eram prea tânăr şi prea năvalnic, ba chiar şi oarecum trufaş. Într-adevăr, dacă m-aş fi lansat în bătălie, aş fi putut pierde tot.

– Vă referiţi la viaţa dumneavoastră şi a oamenilor dumneavoastră, bineînţeles, spuse domnişoara Mottram, dând din cap cu înţelepciune.

Nu îi răspunse, însă observă câteva cute de încruntare brăzdând fruntea palidă a lui Kate.

Kate arătase mereu ca o creatură plăsmuită de visele unui cofetar, o păpuşă subţire făcută din pastă de zahăr, uşoară ca borangicul, cu pielea albă şi strălucitoare, atât de fragilă că ar fi putut să se destrame uşor şi să dispară odată cu roua dimineţii. Anii o făcuseră să pară şi mai nepământeană. Şi totuşi, părea mai matură, mai coaptă, nemaifiind un spiriduş, ci o regină a zânelor. Maiestuoasă, independentă, o femeie care ştia ce voia. Părul ei blond-deschis avea o strălucire plină de vitalitate care împrumuta o nuanţă trandafirie pomeţilor delicaţi şi buzelor ei pline. Era, în toate privinţele, mai strălucitoare, mai senină, mai eterică. Cu excepţia ochilor. Aceştia se întunecaseră şi deveniseră mai complicaţi, mai profunzi, mai arzători şi mai fascinanţi: panseluţe mângâiate de umbre, marea cretană în miez de noapte.

Kate aruncă o privire rapidă şi iritată către DuPreye. Acesta stătea prea lipit de ea, şi, când ochii ei se mutară de la el, cei ai bărbatului coborâră imediat către decolteul ei. DuPreye observă privirea lui Neill, dar se mulţumi să ridice din umeri, deloc stânjenit. Maxilarul lui Neill

se încleştă, iar DuPreye îşi îndreptă atenţia asupra celeilalte doamne care se afla în vecinătatea sa.

- Cred că o cunoaşteţi pe domnişoara Peyton, spuse Lady Nibbleherd, observând interesul lui Neill.

- Da, familiile noastre au proprietăţi învecinate.

- Tatăl dumneavoastră e Sir John Oakes, nu-i aşa? întrebă domnişoara Mottram. Am auzit că are ceva probleme de sănătate. Îmi pare foarte rău.

De fapt, tatăl lui Neill o ducea cât se poate de bine, însă invocase problemele de sănătate ca pretext să se mute împreună cu tânăra sa soţie şi cu fiii lor adolescenţi în clima mult mai plăcută a Italiei, lăsând ferma familiei pe mâna lui Neill.

- Mulţumesc, domnişoară, răspunse el. În situaţia dată, este destul de bine.

- Şi o cunoaşteţi pe domnişoara Peyton de când s-a născut? reluă Lady Diane.

- Da.

„Şi am iubit-o cam jumătate din timpul acesta", completă el în gând.

- Spuneţi-mi, continuă domnişoara Mottram, mereu a fost aşa... raţională? Apoi se grăbi să adauge: Nu că nu ar fi absolut fermecătoare, dar mă face să mă simt *une jeune fille*[1], şi cred că sunt mai mare decât ea ca vârstă.

- Numai cu câteva luni, se grăbi să adauge Lady Nibbleherd, şi, după privirea surprinsă pe care i-o aruncă domnişoara Mottram, Neill îşi dădu seama că aceste „câteva luni" erau, mai degrabă, câţiva ani.

- Chiar aşa? Îşi înclină uşor capul. Şi cum face asta?

- Ei bine, nu vorbeşte despre modă, răspunse domnişoara Mottram, cu o plăcere evidentă. Oricum, nu mult. Nu e în relaţii apropiate cu nici unul dintre *dandy* în vogă sau cu vreo doamnă la modă. Nu şi-a făcut apariţia la teatru sau la operă, deşi şi-a făcut debutul în societate de două sezoane întregi. Şi totuşi, e atât de sigură pe ea şi atât de... raţională. Discută cu domnii ca şi cum ar fi... un domn. Aproape că te face să uiţi că este o domnişoară din lumea bună.

---

[1] O fetişcană necoaptă (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

Auzind una ca asta, Neill abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Se îndoia că ar fi putut uita cineva vreo clipă că draga lui Kate era femeie. Şi cu atât mai puţin dacă ar fi văzut-o vreodată cu ochii scăpărând şi cu părul unduindu-i-se în vânt, râzând cu poftă, ca în după-amiaza aceea, pe treptele din faţa conacului.

– Este foarte tânără, spuse Lady Nibbleherd, strângându-şi buzele cu un aer cunoscător. De multe ori, cei foarte tineri îşi iau un aer de siguranţă pentru a masca tocmai lipsa acesteia. Dar, dacă speră să-şi găsească un soţ, i-ar fi mai bine să-şi recunoască vulnerabilitatea. Domnilor nu le plac femeile exuberante şi cu un caracter puternic.

– Nu le plac? întrebă Neill, încercând din răsputeri să nu zâmbească. O iubea pe Kate tocmai pentru că era încăpăţânată şi... expansivă.

– Nu, răspunse Lady Nibbleherd. Eu am fost măritată de patru ori şi ştiu bine ce le place domnilor şi ce nu.

– Sunt convins că ştiţi cât se poate de bine.

– Da, aşa e, pufăi ea, îmbunată. Pot să spun însă că domnişoara Peyton are o purtare mai rafinată acum decât atunci când şi-a făcut ieşirea în societate. Ba chiar îndrăznesc să afirm că, dacă n-ar fi fost în joc averea tatălui ei, nici n-ar fi primit vreo cerere în căsătorie în acel prim an.

Aceste vorbe îi stârniră interesul lui Neill.

– A primit propuneri de căsătorie?

– Nu ştiaţi? întrebă Lady Diane.

– Bineînţeles că nu, mătuşică, interveni domnişoara Mottram. Era în Franţa, se lupta cu broscarii.

– Hmm, spuse Lady Diane. Ei bine, domnişoara Peyton a primit câteva cereri. Şi altele sezonul trecut, ceea ce mă face să cred că, în sfârşit, a început să dezvolte un comportament mai feminin. Dacă speră să înhaţe un... ăăă, să devină contesă, va fi nevoită să o facă. Briarly n-o fi foarte exigent, însă are parte de sfaturile surorii sale – sau, cel puţin, aşa am auzit eu –, iar ea este.

Neill se încruntă. Kate insistase ca el să-i ceară scuze lui Briarly şi, mai târziu, se arătase foarte dornică să intre

în graţiile doamnei Finchley. Şi, cu ajutorul ei, într-ale contelui? Oare Kate *a lui* s-ar fi preocupat într-atât de aparenţe? Nu credea că ar fi făcut-o. Poate se schimbase. Poate – inima îi bătea cu putere în piept când se gândea la una ca asta – ea nu mai era Kate *a lui*.

– Ei bine, eu cred că domnişoara Peyton e extraordinară, declară domnişoara Mottram, aducându-i gândurile înapoi la grupul în care se afla. Da. Aşa cred eu. E o domnişoară de-a dreptul *formidabilă*, iar eu o admir teribil, chiar dacă mă sperie un pic, adăugă ea, aruncând o privire fugară către Kate, care urmărea discret schimbul lor de replici.

N-avea cum să ştie ce se vorbea – masa era prea lată, iar conversaţia care se purta de-o parte şi de alta prea animată –, însă interesul ei era bătător la ochi. DuPreye se aplecă şi mai mult către ea şi-i murmură ceva la ureche. Deodată, obrajii tinerei se înflăcărară, iar Neill zări pentru o fracţiune de secundă mâneca lui trecând razant peste rochia ei.

Ticălosul acela o atinsese.

Clocotea de furie. Voia să se năpustească peste masă, dând cât colo paharele de cristal şi farfuriile de porţelan, să-l înşface pe DuPreye de gât şi să-l zgâlţâie până avea să leşine. Dar nu se clinti. În urmă cu patru ani, probabil ar fi cedat în faţa unui asemenea impuls, dar toată această chestiune nu era legată de el sau de DuPreye, ci de Kate. Iar ea ar fi fost extrem de stânjenită să se trezească implicată într-o astfel de scenă.

Astfel că, în loc să-şi atace rivalul, îşi împături cu atenţie şervetul şi îl aşeză lângă farfurie, apoi se întoarse către vecinele sale pentru a se scuza, după care se ridică. Porni cu paşi măsuraţi de-a lungul mesei, coti în capăt şi o luă pe partea opusă. Încă nu se începuse servirea, şi unele persoane rămăseseră în picioare, prinse în discuţii, astfel că manevra sa nu era deloc bătătoare la ochi. Se apropie de Kate, care-şi întoarse obrajii viu coloraţi în partea cealaltă, temându-se, fără nici o îndoială, că avea să-l ridice pe DuPreye de pe scaun şi să-l arunce de cealaltă parte a încăperii. I-ar fi plăcut să facă una ca asta.

Dar el se mulţumi să schiţeze un zâmbet şi să-şi pună mâna pe spătarul scaunului ocupat de DuPreye. Apoi se apleca şi, modulându-şi glasul în aşa fel încât să nu-l poată auzi decât acesta, îi spuse, păstrându-şi zâmbetul pe buze:

– Dacă îi mai pricinuieşti domnişoarei Peyton chiar şi cea mai vagă urmă de neplăcere, dacă culoarea obrajilor ei se mai schimbă chiar şi cu o singură nuanţă, dacă te atingi de ea, dacă orice parte a corpului dumitale intră în contact cu orice parte a corpului dumneaei, îţi promit că o să-ţi rup fiecare oscior al mâinii. M-am exprimat suficient de clar?

Nu aşteptă răspunsul lui DuPreye. În loc de asta, se îndreptă, îl bătu uşurel pe spate într-un gest banal de prietenie, după care se întoarse la locul său.

Pe tot parcursul cinei, puritatea palidă a tenului lui Kate rămase netulburată.

Iar pielea lui DuPreye îşi păstră nuanţa lividă.

Pe când mesenii îşi terminau desertul, în aşteptarea momentului în care gazda avea să le conducă pe doamne în salon, Kate privi pentru a suta oară în direcţia lui Neill. Era mult prea conştientă de prezenţa lui pentru liniştea ei sufletească, prea conştientă de schimbările pe care timpul le modelase în fiinţa lui. Chipul său, cândva uşor de descifrat, era acum protejat de o expresie rafinată şi severă. Energia care îi caracteriza fiecare gest dispăruse cu desăvârşire, lăsându-l inert. Era schimbat. Prea schimbat?

Toată seara încercase să nu se uite la el – anumite persoane ar fi observat dacă o făcea. Dar venise momentul în care el se lansase într-o conversaţie concentrată cu domnişoara Mottram, şi ea se trezise că privea lung în direcţia lor şi, dintr-odată, mintea i se umpluse de toate amintirile ultimei lor întâlniri, de gustul buzelor lui, de duritatea ca de piatră a pieptului său, de expresia sălbatică din ochii lui. După sărutul acela furat, fugise înapoi acasă şi îşi petrecuse următoarele două zile suspinând pe ascuns în pernă, preferând să se declare bolnavă decât să dea explicaţii celor din familia ei.

Neill îi scrisese; ea rupsese acele mesaje în sute de bucăţi, fără să le deschidă. Venise la uşa ei, cerând să fie primit; ea îl alungase, ştiind că nici măcar el n-avea să năvălească în casa ei fără să fie invitat. Deşi o parte din ea îşi dorea să o fi făcut. De ce să fi trecut peste orice obstacol pentru a o vedea? Numai un om îndrăgostit nebuneşte ar fi făcut una ca asta. Şi, dacă ar fi fost îndrăgostit nebuneşte, Neill sigur ar fi dovedit-o. Ar fi luat castelul cu asalt şi ar fi intrat în bârlogul balaurului. Dar Neill nu fusese îndrăgostit la nebunie.

Dar avea să fie.

După ce se săturase să tot plângă şi să-l insulte în gând, când renunţase la a mai încerca să nu-l iubească, atunci când îşi dăduse seama că inima îi era profund credincioasă şi că, odată dăruită, nu mai putea fi luată înapoi, îşi recăpătase stăpânirea de sine şi jurase că, atunci când Neill Oakes avea să se întoarcă, urma să o găsească femeie în toată puterea cuvântului. Nu o *copilă*. O femeie cu experienţă – ceea ce şi dobândise în timpul celor două sezoane petrecute la Londra – şi o femeie care fusese sărutată – ceea ce se întâmplase. Cu alte cuvinte, o femeie pe măsura lui.

Când aflase că fusese invitat la petrecerea de la reşedinţa familiei Finchley, acceptase şi ea invitaţia primită. Odată ajunsă aici, începuse să cocheteze cu Briarly suficient cât să stârnească simţul de competiţie al lui Neill. Din moment ce el considera că trebuia să câştige mereu, avea să se prezinte pe sine ca premiu. Însă, când îşi făcuse apariţia, în loc să intre pe câmpul de bătălie ca pretendent la mâna ei, o făcuse preluând rolul de supraveghetor. Ah! Cât de ruşinos! Şi, vai, cât de mult se schimbase! Era cum nu se poate mai distant şi mai disciplinat. Şi atât de reţinut...

DuPreye îi mormăise ceva la ureche, şi, tresărind, descoperise că privirea lui Neill era fixată asupra ei. Instantaneu, sângele îi năvălise în obraji, trădând-o. O secundă mai târziu, Neill se ridicase de pe scaun şi venise către ea. Îl aşteptase, tremurând de nerăbdare, însă el nu-i adresase nici un cuvânt. Pur şi simplu zâmbise,

îi spusese lui DuPreye ceva ce ea nu reuşise să audă şi apoi îl bătuse pe spate.

De ce nu vorbise cu ea? E drept că nici ea nu îi vorbise, dar asta dintr-un motiv cât se poate de întemeiat. Încercase să-l provoace. *El* nu avea un motiv temeinic. Asta dacă nu cumva era precaut. Neill? Precaut? Se încruntă şi mai tare.

– Haideţi, dragii mei, spuse Lady Finchley, întrerupându-i şirul gândurilor, în timp ce se ridica de pe scaunul de lângă soţul ei. În seara aceasta domnii nu vor primi vin de Porto. În loc de asta, avem programate nişte jocuri, şi promit că n-o să fie vorba despre nimic *prea* scandalos.

Kate îi urmă pe ceilalţi oaspeţi în salon, observând la intrare că Charters tocmai îi oferea tulburătoarei Lady Gwendolyn Passmore un pahar cu punci cu gheaţă, iar Briarly stătea în spatele frumoasei Lady Georgina, văduva care era o foarte bună prietenă a lui Lady Finchley. Îl zări pe Neill stând rezemat de peretele opus, cu braţele încrucişate, separat de restul. Nu că doamnele ar fi fost dispuse să-l lase să se complacă în izolarea sa. În câteva minute, fusese deja înconjurat de un cârd de fetişcane care chicoteau fără să aibă nevoie de prea multe încurajări. Expresia hăituită de pe chipul lui aproape c-o făcu să izbucnească în râs, iar tensiunea care se tot acumulase în fiinţa ei reuşi să se mai risipească. S-o fi schimbat el, dar nu într-atât încât să fi devenit un necunoscut pentru ea.

– Pe rând, doamnele se vor aşeza aici şi vor fi legate la ochi, le explică Lady Finchley, arătând către un scaun care fusese aşezat în centrul încăperii. Imediat ce vor lua loc, domnii se vor alinia la coadă să le sărute mâna. Dacă doreşte, doamna aflată pe scaun poate încerca să ghicească, pe loc, identitatea domnului sau poate opta să atingă *fugitiv* chipul acestuia, pentru a-l identifica după fizionomie. Dacă reuşeşte să-l identifice doar pe baza sărutării de mână, va primi două puncte. Dacă o să-l recunoască după ce i-a atins faţa, primeşte un singur punct. Dar, dacă nu poate ghici numele admiratorului ei sau se înşală, este eliminată. O să rămână pe scaunul

din centru atâta timp cât își poate identifica admiratorii. Doamna care acumulează cele mai multe puncte câștigă. O să încerc eu prima, spuse Lady Finchley, luând loc și prinzându-și o eșarfă moale din satin peste ochi. Cu zâmbete largi, domnii îl împinseră pe Finchley în capul rândului care se mărea văzând cu ochii. Acesta se apropie de soția sa și îi prinse mâna cu un gest delicat, după care, cu o pasiune evidentă, își lăsă capul în jos și depuse un sărut pe degetele ei.

Zâmbetul ei strălucitor își făcu apariția imediat, pe sub eșarfă.

– N-am nevoie să-ți ating chipul, domnule. Doar ți-l sărut în fiecare dimineață...

Finchley își îndreptă spatele, zâmbind triumfător către ceilalți bărbați.

– ... bunicule, încheie Lady Finchley.

Toți cei prezenți izbucniră în râs, iar Finchley se întoarse, își luă în brațe soția, care chicotea în culmea veseliei, și o ridică de pe scaun, în timp ce-i trăgea eșarfa de pe ochi.

– Ștrengărițo! o apostrofă, cu afecțiune în glas. Vezi ce pățești dacă tachinezi? Ai și pierdut.

– Dimpotrivă, domnule, răspunse ea jucăuș, privindu-l în ochi. Eu cred că am câștigat.

Auzind-o, Finchley o sărută pasional, în aplauzele prietenilor lor.

Ea se zbătu, încercând să-l îndepărteze, și se îmbujoră la fel de încântător ca o fecioară, în timp ce se uita în jur, cu răsuflarea tăiată, căutând-o pe Kate.

– Poftim, domnișoară Peyton. Sunt convinsă că te vei descurca mai bine decât mine. Îi întinse eșarfa.

– Ah, eu... eu...

– Haideți, domnișoară Peyton, interveni DuPreye, cu o urmă de batjocură în glas. E un joc destul de nevinovat. Chiar și pentru standardele de la țară. Și pentru cele ale domnișoarelor foarte tinere.

Nu putea să refuze. Trebuia să se comporte ca o femeie perfect stăpână pe sine în prezența fiecărui pretendent, nicidecum ca o fetișcană și nici ca o fetiță sfioasă pe care un bărbat de lume să o poată trece cu vederea.

- Bineînțeles, acceptă ea, luând eșarfa oferită și așezându-se. O legă strâns, acoperindu-și ochii, și așteptă să vadă ce avea să se întâmple.

- Întinde mâna, domnișoară Peyton, o auzi pe Lady Sorrell. Primul dumitale pretendent așteaptă.

O mână rece îi prinse palma și i-o ridică. Un sărut cald și uscat îi trecu peste încheieturile degetelor. Își înclină capul.

- Mă tem că va trebui să vă cer permisiunea de a vă pipăi chipul, spuse ea.

Își întinse mâna, iar domnul nevăzut i-o ghidă către chipul său. Repede, degetele ei trecură peste contururile feței lui: nas îngust și ascuțit, sprâncene rare, favoriți extrem de lungi... Numai vicarul își purta favoriții după această modă de mult apusă.

- Este domnul vicar, decretă ea.

Răspunsul ei fu întâmpinat cu un cor de râsete aprobatoare, iar Lady Finchley fu nevoită să ridice tonul:

- Un punct pentru domnișoara Peyton. Următorul domn!

De data aceasta, Kate știu exact când să-și ridice mâna. Aceasta fu cuprinsă de o palmă hotărâtă, cu degete lungi, ale căror vârfuri erau un pic umede și reci... Se încruntă, scotocind în memorie după imaginea unui domn ale cărui degete aveau vreun motiv să fie atât de reci. Contele de Charters îi adusese cu puțin timp în urmă domnișoarei Gwendolyn un pahar cu punci cu gheață.

- Lord Darlington, spuse ea.

- Ah! Impresionant!

- Auzi, cum o fi știut că era vorba despre Charters?

- Două puncte! anunță Lady Finchley. În total, trei. Următorul domn, vă rog.

Kate începea să se mai relaxeze. Era un joc chiar distractiv.

- În ritmul acesta, o să fie imposibil de depășit, o auzi pe Lady Nibbleherd mormăind, tocmai când își ridica mâna pentru următorul concurent.

- Trageți cu ochiul cumva, domnișoară Peyton? întrebă Lord Finchley.

- Nicidecum, domnule. Contele a băut recent punci cu gheaţă, iar vicarul este singurul domn de aici cu favoriţi lungi.

- Aha! Atunci haideţi să o punem mai serios la încercare. Identitatea următorului domn nu va mai fi trădată nici de păr, nici de gheaţă, spuse Finchley. Dumneata, domnule.

Ghici de când îi atinse mâna. Recunoaşterea, profundă şi dincolo de orice dubiu, îi cutremură fiecare nerv, înfiorându-i pielea. Simţi cum i se ridica sângele în obraji şi se rugă ca eşarfa să poată ascunde cea mai mare parte a acelei îmbujorări care îi trăda trăirile.

Îl simţi aplecându-se mai aproape, şi aerul păru dintr-odată încărcat cu prezenţa lui, apoi buzele sale - calde, ferme şi fremătătoare - se lipiră de degetele ei. Oare zăboviseră o fracţiune de secundă mai mult decât permitea eticheta? Respira prea precipitat pentru a-şi mai da seama. Şovăi, neştiind dacă ar trebui să dovedească întregii lumi cât de bine, cât de visceral îl cunoştea sau să se prefacă total neştiutoare.

- Mă tem că trebuie... Simţea cum roşeaţa din obraji îi devenea şi mai intensă. Pot să vă ating faţa, domnule?

O palmă puternică, cu câteva bătături, îi prinse încheietura şi-i conduse degetele către faţa lui. Acestea trecură uşor peste trăsăturile lui: nasul îndrăzneţ, gura largă, cu buzele bine conturate, maxilarul pătrăţos şi ferm, bărbierit cu puţin înainte de cina din seara aceasta. Pielea lui era delicios de caldă, întinsă, dar elastică. Părul îi era răcoros, mătăsos şi des.

- Nu e drept, o auzi pe domnişoara Mottram plângându-se. Asta nu se cheamă că i-a atins chipul doar *fugitiv*.

Domnişoara Peyton îşi trase repede mâna şi-şi drese vocea, amintindu-şi în mod conştient că avea o vastă experienţă când venea vorba despre asemenea jocuri, după care spuse, pe un ton voit voios şi nepăsător:

- Nu m-aş putea hazarda nici măcar să ghicesc. Mă tem că nu ştiu cine sunteţi, domnule.

Declaraţia ei fu primită cu câteva murmure dezamăgite, iar ea îşi dădu jos eşarfa.

– Ah, căpitane Oakes! spuse când îl văzu. Își duse mâna la inimă. Sunt de-a dreptul uluită. Ar fi fost de așteptat te recunosc, tocmai pe *dumneata*.

Flutură cochet din gene.

Ochii lui se îngustară, însă nu făcu decât să zică, pe un ton neafectat:

– Da. Așa ar fi fost de așteptat.

Oare chiar nu-i păsa? Se schimbase într-atât încât ca nu mai putea să-l provoace? Acest gând o tulbura. Indiferent de natura relației lor din trecut, indiferent ce însemnase cândva pentru el, reușise mereu ca, prin intermediul câtorva cuvinte atent ticluite, să-i stârnească emoțiile, înflăcărarea... o reacție pasională *de un fel sau altul*.

– Cine vrea să continue jocul? întrebă Lady Finchley. Haideți, doamnelor! Cine vrea să încerce să depășească recordul domnișoarei Peyton?

Imediat, Lady Nibbleherd o oferi voluntară pe nepoata sa și, printre chicoteli și râsete, domnișoara Mottram făcu schimb de locuri cu Kate. Restul serii trecu repede, cu tot felul de jocuri, astfel că veselia generală crescu pe măsură ce orele se succedau. Kate râse și zâmbi, se implică în toate activitățile și chiar câștigă multe dintre ele, cochetă cu Lord Briarly și-l tachină pe bălaiul domn Hammond-Betts, care părea mereu uimit de tot ce se întâmpla în jurul lui. S-ar fi distrat de minune dacă n-ar fi așteptat toată seara, cu nervii întinși la maximum, ca Neill Oakes să se apropie de ea și să-i spună ceva sau să facă un gest... De exemplu, să o ia în brațe și să o sărute. Ceea ce, bineînțeles, nu s-a întâmplat.

Fir-ar el să fie!

Și așa se desfășurară lucrurile pe durata următoarelor cinci zile și nopți. O trata cu cea mai desăvârșită politețe. Când îi vorbea, se arăta plăcut, serios și protocolar. Era de-a dreptul înnebunitor. Singurul aspect al purtării lui care o umplea de bucurie era că părea a nu fi deloc conștient de privirile galeșe pe care i le aruncau cele mai multe dintre domnișoarele nelogodite. Acestea zâmbeau prostește, chicoteau și se împăunau pe lângă

el, însă el nu părea dornic să răspundă interesului lor atât de evident. În loc de asta, se detaşa adesea de majoritatea invitaţilor, mulţumindu-se cu compania altor domni tineri, precum domnii DuPreye şi Kitlas, Lord Landry şi Geerken, ceea ce oricum i se părea surprinzător lui Kate, căci nici unul dintre aceşti *dandy* nu părea genul de bărbaţi pe care, pe vremuri, Neill ar fi catadicsit măcar să-i salute.

În afară de asta, se arăta cum nu se poate mai atent, fără a fi sufocant, era mereu la o distanţă precaută, îi oferea întotdeauna braţul, îndatoritor, dacă nu avea vreun însoţitor şi îi adresa complimente sobre, dar niciodată excesiv de sobre, privind felul în care arăta. Cu alte cuvinte, se comporta ca un însoţitor desăvârşit.

Iar toate acestea reuşiră, într-un final, să o aducă în pragul disperării...

capitolul 14

– Gazda noastră îţi solicită serviciile. Mai precis, trebuie să mă duci până în sat, îl anunţă Kate a doua zi dimineaţă.

Neill, care tocmai îşi lua micul dejun în timp ce citea presa sosită de la Londra cu poşta de dimineaţă, îşi lăsă jos ceaşca, îşi împături ziarul şi îşi ridică privirea către ea. Kate stătea în picioare lângă el, întruchiparea eleganţei, cu un sacou scurt din mătase roşie care urma îndeaproape curbele suple ale corpului ei. O tocă bleumarin, extrem de provocatoare, stătea înclinată într-un mod jucăuş peste zulufii ei foarte blonzi, în timp ce voalul satinat al acesteia cocheta cu obrajii ei rozalii.

Inima i se zbătea, reacţionând cu totul diferit decât cu patru ani în urmă. Însă pe atunci zâmbetul ei nu fusese încărcat cu atâta farmec feminin, aşa cum nici ochii ei nu scăpărau într-atât de amuzaţi. Îşi dădu seama că, acum patru ani, ea nu era femeie. Unduirea firească, instinctivă a buzelor ei, râsul cristalin, fruntea aceea elegantă care se arcuia atât de... cochet, modul în care ochii îi sclipeau o clipă înainte ca buzele pline

să schiţeze un zâmbet, înclinarea capului, arabescul fugar al degetelor ei, când încerca să explice un anumit lucru, toate acestea conspirau pentru a o face misterioasă, fascinantă şi pe deplin captivantă.

Într-adevăr, nu era Kate a lui. Nu aşa cum şi-o aducea el aminte. Nu că asta ar fi modificat în vreun fel intensitatea dorinţei lui. Ba chiar o dorea şi mai mult. Ultimele patru zile fuseseră un chin. Era gelos pe fiecare bărbat de acolo pentru orice atingere, fie ea şi accidentală, invidia fiecare zâmbet pe care ea îl oferea altuia, băietan sau bărbat în toată puterea cuvântului, servitor sau duce. Stătea la pândă în fiecarei încăpere în care se afla ea, supraveghind pe ascuns bărbaţii de acolo pentru a descoperi orice indiciu de familiaritate în purtarea lor faţă de ea, grăbindu-se să preîntâmpine eventuale depăşiri ale distanţei cuvenite.

Îşi spunea că tocmai asta era datoria lui, că făcea aceste lucruri din obligaţie, că era o chestiune de onoare. Adevărul era că, în adâncul sufletului, ştia că se comporta astfel pentru că voia să o facă a lui şi nu putea. Până nu plecau de aici, nu putea nici măcar să o curteze, căci era nenorocitul ei de protector.

Acum avu nevoie de toată puterea pentru a-şi menţine o expresie neutră, însă reuşi să pară neafectat în timp ce se ridica şi-i făcea semn să ia loc. Ea refuză cu o mişcare din cap.

– Nu, n-avem timp să mai zăbovim. Trebuie să ajungem în sat în dimineaţa aceasta, spuse.

– Trebuie? întrebă el, politicos.

– Da, ca să cumpăr nişte panglică şi să mă întorc la timp să îmi tivesc boneta pentru picnicul din după-amiaza aceasta.

Neill era într-o dilemă. O parte din el îşi dorea foarte mult să aibă şansa de a petrece câteva ore singur cu ea. Cealaltă însă nu privea cu ochi buni faptul că i se atribuise rolul de dădacă, de parcă ar fi fost vreun unchi bătrân, fără nici un dinte în gură. Încă o dată, îl trimise în gând pe Tom Peyton în focurile iadului.

- Sunt convins că Lady Finchley e mai mult decât dispusă să-ţi împrumute o trăsură şi un servitor care să te ducă.

- N-ai auzit ce-am spus, Neill? Kate clătină din cap, pierzându-şi răbdarea. Toţi servitorii sunt ocupaţi în momentul acesta pregătind pavilionul pentru picnic sau făcând alte comisioane.

- Nu ai putea să te duci cu vreuna dintre doamnele invitate aici? sugeră el. Lady Sorrell are propria trăsură şi...

- O, Doamne, de ce nu poţi să faci niciodată nimic fără să te împotriveşti? izbucni ea, bătând din picior. Dacă vrei să mă refuzi, atunci te rog, domnule, zi aşa direct, în loc să invoci tot felul de pretexte şi să propui tot felul de soluţii.

- Nu vreau să refuz, răspunse el, tăios. Regulile etichetei îi interziceau să-i facă acum curte, dar asta nu însemna că avea să se priveze de compania ei, dacă ea asta îşi dorea, ceea ce era mai mult decât evident. Deşi nu-şi putea da seama de ce. E o adevărată încântare să te însoţesc, domnişoară Peyton, adăugă apoi.

- Hmm, răspunse ea, oarecum mai îmbunată. Dacă aşa se manifestă la dumneata interesul, chiar aş vrea să văd cum te comporţi când nu doreşti să faci ceva, *căpitane Oakes.*

El schiţă un zâmbet slab. Kate ştiuse întotdeauna să-l tachineze când alţii ar fi evitat să scoată vreun sunet, speriaţi.

- O să cer imediat să se pregătească trăsura.

- Nu te deranja. Avem deja una care ne aşteaptă în faţa conacului.

Neill ridică o sprânceană, privind-o.

- Eşti foarte sigură pe tine, nu?

Zâmbetul ei reuşi să-i taie respiraţia.

- Când vreau ceva cu adevărat... O, da.

După cum spusese Kate, o cabrioletă albastră îi aştepta pe aleea din faţă. Un grăjdar tânăr ţinu bine căpăstrul calului sur temperamental care era înhămat la ea,

în timp ce Neill o ajută pe Kate să se instaleze în spate, după care el urcă pe capră.

– Surul acesta e un pic cam nărăvaş, domnule, spuse cu îngrijorare grăjdarul. Vreţi să-l schimb cu un animal mai uşor de stăpânit?

Kate răspunse înainte ca Neill să apuce să deschidă gura:

– Tinere, să ştii că domnul căpitan Oakes era pe vremuri cel mai priceput călăreţ din comitat. Pufni uşor. Zău aşa, chiar mă mir că n-ai auzit de el.

Neill îi aruncă o privire, surprins că sărise atât de prompt în apărarea lui. Poate că-i iertase păcatele din trecut şi era pregătită să reia camaraderia care-i unise în adolescenţă. Şi, de la asta, nu puteau evolua oare către o relaţie mai intimă? Speranţa îl făcea impulsiv, iar impulsivitatea fusese mereu slăbiciunea sa fatală. Însă el era hotărât să-i arate că acum era matur, înţelept şi demn de ea.

– Vă rog să-mi iertaţi neştiinţa, domnişoară, spuse băiatul, îmbujorându-se. Nu mi-s de prin părţile astea.

– Aha, murmură Kate, lăsându-şi indignarea să se împrăştie. Ei bine, acum ştii. Nu exista în Burnewhinney un bidiviu care să fie mai presus de iscusinţa căpitanului Oakes. Îi aruncă o privire jucăuşă. Sper că lucrurile nu s-au schimbat, nu?

– Cred că mă pot descurca. Mulţumesc. Cu o zvâcnire din mâini, îl făcu pe cal să pornească într-un trap vioi, dar controlat.

Nu parcurseră o distanţă prea mare, cufundaţi într-o tăcere stânjenită, când Kate luă, într-un final, cuvântul:

– Ţi-a plăcut să fii prezentat la curte?

Nu îl impresionase în mod deosebit. Societatea londoneză nu prea avea farmec pentru el, iar ceremoniile oficiale contau mai mult pentru moralul populaţiei decât pentru cei felicitaţi în cadrul lor, însă i se părea o adevărată bădărănie să se exprime astfel.

– Da. A fost o onoare.

Ea se uită la el pieziş, cu coada ochiului.

– Înseamnă că te-ai schimbat. Înainte nu-ţi păsa de asemenea onoruri.

El îşi cântări bine răspunsul înainte de a-l rosti:

- Dacă e să conduci cu succes nişte oameni în bătălie şi - chiar mai important - să-i conduci în aşa fel încât să supravieţuiască, trebuie să ştii că aceştia au încredere în tine. Deci, da, în privinţa asta m-am schimbat. Ştiu cât de important e ca lumea să aibă o părere bună despre tine.

De pe chipul ei dispăru orice urmă de ironie, şi se aplecă spre el, atingându-i mâna uşor.

- Mi-e ruşine de ce-am spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eşti interesat de laude ca mijloc de a-ţi alimenta preţuirea de sine.

Neill lăsă să-i scape un hohot scurt.

- Ei bine, din câte îmi aduc aminte, singurul motiv pentru care nu mă interesa părerea altora pe când eram doar un băietan era că aveam o părere atât de bună despre mine, încât nu aveam nevoie niciodată de confirmarea altora. Eram un drăcuşor tare înfumurat.

- Da, aşa e. Glasul ei avea o notă de nostalgie. Dar pot spune că totuşi ţi-a prins bine.

- Cum aşa?

- Nu-mi închipui că ai putea ajunge căpitan în armată fără să fii sigur pe puterile tale. Exact cum preţuirea celorlalţi ţi-a dat posibilitatea să-i conduci, aşa trebuie să te fi ajutat şi încrederea în tine. Nesiguranţa ar fi o greşeală fatală pe câmpul de bătălie.

Era impresionat de perspicacitatea ei şi de gravitatea cu care vorbea şi o fixă cercetător.

- Vorbeşti de parcă te-ai mai fi gândit la lucrurile astea.

- Da.

Zâmbi, oarecum nedumerit.

- Ce te-ar fi putut face să meditezi pe marginea unor astfel de chestiuni?

Ea se întoarse, susţinându-i privirea, şi spuse, destul de simplu:

- Păi... tu, Neill.

Tresărirea lui la auzul acestui răspuns făcu frâul să biciuiască crupa surului, iar acesta sări lateral, obligându-l pe Neill să se concentreze destul de mult pentru a reuşi

să-l stăpânească din nou. Până când isprăvi el, Kate se întorsese şi privea din nou, calmă, drumul din faţa lor.

– Ce-ai vrut să spui cu asta? întrebă el, încercând din greu să pară nonşalant.

Kate îi răspunse imediat:

– Îmi făceam griji pentru tine, bineînţeles. Nu ne-om fi despărţit noi în cele mai bune relaţii, Neill, dar asta nu înseamnă că nu-mi păsa de soarta ta. Aşa că m-am tot gândit. La tine. Şi am ajuns la concluzia că o fire îndrăzneaţă şi sigură pe sine – îl fulgeră cu o privire în care se citea intenţia de a-l necăji puţin – nu e un lucru chiar atât de rău la un ofiţer.

– Grija ta pentru mine mă face să mă simt josnic.

Kate lăsă să-i scape un mic chicotit. Îşi închipuia că o tachina. Însă el chiar nu o făcea.

– Da, îmi păsa ce se întâmpla cu tine.

– Şi atunci de ce nu mi-ai scris niciodată?

– Ba am făcut-o.

Din nou, reuşi să-l facă să tresară.

– Dar eu n-am primit nimic de la tine.

Kate chicoti din nou, însă de data aceasta în glasul ei se simţi o nuanţă mai matură şi mai sardonică.

– Fii serios, Neill. Dintre toţi, tu ar trebui să ştii ce pot şi ce nu pot să facă scumpii mei fraţi. De când au început să fie ei în stare să încropească ceva mai complicat decât nişte bileţele cât se poate de rudimentare?

Neill se uită lung la ea.

– Tu ai scris toate epistolele acelea? o întrebă, deşi, imediat ce ea rostise cuvintele respective, îşi dăduse seama că acela era adevărul.

Nici unul dintre fraţii Peyton nu era priceput la ticluit cuvinte sau prea sensibil, şi chiar de la început fusese impresionat de lungimea epistolelor lor. Şi pe bună dreptate: nu fuseseră scrise de ei. Descrierile pline de emoţie ale peisajelor de ţară, mulţimea de detalii despre trecerea anotimpurilor, povestioarele pline de umor despre diferiţi cunoscuţi şi referinţele detaliate la trecutul lor comun... Toate acestea fuseseră cuvintele lui Kate şi reuşiseră să-i ofere alinare în timpul acelor rare momente

de răgaz, purtându-l de pe câmpurile de bătălie din Franţa înapoi acasă, în Burnewhinney.

– Nu în întregime, răspunse ea cu voioşie. Doar lucrurile interesante.

De data asta, Neill fu cel care izbucni în râs, iar surul începu să meargă mai repede, răspunzând la smucirea frâielor.

– Doamne, Kate, de ce nu mi-ai scris şi nu te-ai semnat, pur şi simplu?

– Din orgoliu, răspunse ea direct. Poate nu ai observat, fiind ocupat cu surplusul de orgoliu personal, dar conştiinţa exacerbată a propriei valori cam dă pe-afară şi-n cazul meu.

– Dacă stau să mă gândesc, parcă-mi aduc aminte că am avut într-un timp neplăcuta senzaţiecă ar mai exista cineva la fel de înfumurat ca mine în comitat. Dar am zis că nu-i vorba decât despre o năzărire de-a mea.

Ea izbucni în râs, iar el i se alătură. Îi venea atât de uşor să râdă cu ea! Amuzamentul acesta nu avea nici un înţeles ascuns, nu prezenta pericolul de a fi interpretat greşit şi nici nu exista vreun motiv pentru care acest din urmă lucru să se întâmple.

– Acum este rândul tău, spuse ea. Tu de ce nu mi-ai scris?

– Am...

– Iar acea singură încercare bombastică nici nu merită pusă la socoteală, să ştii.

– Ei bine, îmi era frică.

– Frică?

Îl privi în ochi, aşteptând.

– Da. Mi-a fost teamă că, dacă-ţi scriam, ai fi putut să-mi răspunzi şi... şi să pui capăt... prieteniei noastre. Pe care eu o preţuiesc, să ştii.

Îi zâmbi.

– De ce? întrebă Kate şi îi adresă o privire plină de nerăbdare.

Neill ar fi vrut să-i mărturisească totul, dar nu putea. Aşteptase mult, iar petrecerea aceasta urma să se încheie în doar câteva zile. Avea să ducă la bun sfârşit misiunea încredinţată de Tom, să o conducă în siguranţă înapoi

la tatăl ei şi să obţină apoi permisiunea de a o curta. Avea să facă lucrurile aşa cum se cuvenea.

Aşa că, atunci când începu să vorbească, o făcu pe un ton lejer şi glumeţ:

– Ar fi fost tare neplăcut ca unul dintre membrii familiei din vecini să nu-mi vorbească. Şi-apoi, suntem prieteni vechi, nu? Iar în viaţă trebuie să-ţi păstrezi prietenii vechi lângă tine. Zâmbi. Ea nu. Aşa că m-am mulţumit să îi cer de fiecare dată fratelui tău să citească scrisoarea în faţa întregii familii.

Chipul ei fu traversat de o umbră.

– Înţeleg. Ei bine, slavă Domnului că nu mi-ai scris direct şi nu mi-ai dat ocazia să pun punct prieteniei noastre, căci unde aş fi ajuns dacă aş fi făcut una ca asta?

– Kate?

– Şi de ce a plecat Tom aşa, lăsându-mă fără un însoţitor care să-mi supravegheze şederea aici? Presupun că Lady Finchley ar fi putut să preia asupra sa acest rol, dar nu a fost chiar frumos din partea lui, nu? Plus că mereu trebuie să ai grijă la aparenţe. Pe măsură ce continua, glasul îi devenea din ce în ce mai tensionat. Bineînţeles, unii ar spune că un căpitan tânăr care nu are nici o legătură de sânge cu o domnişoară nu e nicidecum un supraveghetor potrivit pentru sarcina ce i-a fost încredinţată, dar, pe de altă parte, trebuie luat în considerare faptul că acest căpitan, după cum ai ţinut să precizezi, este doar un vechi prieten de familie. Aşa că dă-mi voie să-ţi mulţumesc, prietene, pentru modul în care mi-ai susţinut eforturile de a-mi găsi un soţ.

Plăcerea pe care o simţea purtând această discuţie fu curmată brusc de faptul că i se amintea astfel care era rolul pe care îl avea momentan în viaţa ei – *singurul*, de altfel. Unul pe care nu şi-l dorea nicicum.

– Sunt încântat să aflu că mă bucur de aprobarea ta, spuse el, ţinându-şi ochii fixaţi asupra crupei bidiviului sur. O să mă străduiesc să mă achit de datoria de supraveghetor cât mai bine. Spune-mi, există vreun domn care să-ţi placă în mod deosebit?

– O, da, răspunse ea, provocator.

– Pot să întreb despre cine este vorba? „Ca să mă asigur apoi că va fi forțat să părăsească reședința gazdei noastre."

Ea dădu din cap în semn de refuz.

– Nu, cred că nu. Dacă nu-mi împărtășește simțămintele? Chiar cred că aș muri de rușine – apoi glasul i se reduse la nivelul unei șoapte – și de durere.

Durere? Deci inima ei era hotărâtă deja asupra cuiva anume? Sigur nu asupra lui Briarly. Neill nu-l cunoștea pe conte, însă știa cum sunt bărbații, iar purtarea lui Briarly față de Kate nu dădea de înțeles că acesta ar dori-o pe ea și numai pe ea sau că ar nutri față de ea sentimente mai profunde. Dacă o făcea să sufere în vreun fel...

Neill smuci frâiele brusc, iar calul sur o porni la galop, astfel că zăngănitul trăsurii și scârțâitul roților făcură imposibilă continuarea acestei discuții.

În următorul sfert de oră, frustrarea lui Neill crescu în intensitate în perfect acord cu expresia tot mai glacială a lui Kate. Nu știa exact ce făcuse pentru a-i provoca mânia, ci doar că avea legătură cu faptul că erau prieteni vechi... O, Doamne!

Era oare posibil ca ștrengărița asta să creadă că el spusese despre ea că îi cam trecuse vremea? Pe de altă parte, la douăzeci de ani nu mai era chiar în pragul tinereții. Poate își închipuia că faptul că nu se măritase încă o făcea, într-un fel, mai puțin atrăgătoare. Prostuță mică! El putea da mărturie că era mai dezirabilă acum decât fusese la șaisprezece ani și nu se îndoia câtuși de puțin că odată cu trecerea anilor avea să devină chiar mai fermecătoare.

Și nu avea nici o intenție să permită unui alt bărbat să ajungă să cunoască aceste lucruri.

Dar... la naiba! *La naiba cu tot!* Dacă acest posibil pretendent misterios își mărturisea afecțiunea înainte ca el să aibă ocazia să spună ce avea pe inimă? Dacă nu i-ar fi fost însoțitor și supraveghetor, poate și-ar fi declarat iubirea sau, dacă ar fi obținut permisiunea tatălui ei de a-și exprima sentimentele înainte de a ajunge aici, ar fi lăsat deoparte orice convenție socială și i-ar fi mărturisit

intenţiile lui. Dar primise acest rol şi nu vorbise cu tatăl ei. Venise într-un suflet din Londra pentru a ajunge la conacul Finchley doar fiindcă auzise că ea avea să fie aici, gândindu-se - cu prevederea plină de viclenie a unui războinic încercat - că era bine să testeze terenul înainte să se arunce cu capul înainte la luptă. Ei bine, procedase prosteşte. Nu reuşise decât să se plaseze pe marginea terenului de joc, în timp ce ceilalţi se luptau pentru mâna ei. *Care* ceilalţi?

– Ah! exclamă Kate când ajunseră în vârful colinei la poalele căreia se afla Parsley. Uitasem de târg!

Neill îşi îndreptă şi el privirea către ceea ce îi atrăsese atenţia lui Kate. Micul cătun Parsley se întindea în faţa lor ca un biscuit de Crăciun sfărâmat, plin de oameni de toate felurile, comercianţi sau simpli privitori, negustori şi mărfurile lor expuse pe străzi şi pe câmpurile învecinate. Drumurile mai importante erau mărginite de tarabe împodobite cu panglici şi cu rozete, fiecare îngrijită de câte un vânzător cu ochi ageri care-i alunga fără întârziere pe băietanii care se apropiau fulgerător înşfăcând un măr de ici, o plăcintă cu carne de colea. Vânzătorii ambulanţi, cu coşurile atârnate de gât, se plimbau de colo-colo, ferindu-se din calea căruţelor trase de măgari, încărcate cu carafe pline-ochi cu lapte dulce şi cu cidru. Diverşi muzicanţi şi păpuşari improvizau care pe unde câte o scenă, luându-se la întrecere pentru atenţia publicului cu tot felul de cântece deocheate şi spectacole de pantomimă. Un câine de talie mică mergea doar pe picioarele din faţă urmat de un moşneag cu o haină multicoloră în timp ce o maimuţică cerşea cu neruşinare monede de la oamenii care formaseră un cerc în jur, pentru a admira un asemenea spectacol.

Ochii lui Kate scăpărau de plăcere, iar buzele i se întredeschiseseră, ca şi cum ar fi fost un copil în culmea încântării.

– Vrei să mai rămânem? o întrebă.

Ea şovăi preţ de o secundă, după care clătină încet din cap.

– Nu, nu. Dacă nu ajungem la masa de prânz, Lady Finchley o să-şi facă griji pentru noi.

„Şi oare mai e şi altcineva care are să-i simtă lipsa? Şi ea pe a lui?“ se gândi el.

– Îţi aduci aminte unde e prăvălia negustorului de pânzeturi? întrebă Kate.

– Da.

Neill mână cu mare îndemânare calul sur pe drumurile aglomerate, luând-o apoi de-a lungul străzii principale. La capăt, întoarse cabrioleta pe o uliţă la fel de aglomerată, unde se afla magazinul de pânzeturi, chiar vizavi de grajdurile comunale. Şi acest drum era sufocat de un număr mare de oameni, majoritatea bărbaţi, care, după haine, păreau muncitori de rând. Privindu-i, Neill îşi dădu seama că pe cei mai mulţi îi cunoştea din vedere.

Opri trăsura în faţa prăvăliei negustorului, coborî cu un salt şi se duse pe cealaltă parte a acesteia. Kate îl aştepta, deja în picioare. Neill nu îşi mai bătu capul să tragă scăriţa, ci pur şi simplu îşi întinse braţele, iar ea se aplecă spre el cu un gest la fel de natural şi de firesc, punându-şi mâinile pe umerii lui, în timp ce el o prinse de talia îngustă şi o ridică repede, lăsând-o apoi uşor pe pământ. Îşi fixă privirea asupra chipului ei ridicat către al lui. Preţ de o secundă, o ţinu aşa.

– Kate...

– Da?

„Nu.“

– Cât o să dureze?

Ea se retrase din braţele lui.

– Cât o să fie nevoie, îi răspunse tăios şi, fără să arunce vreo privire înapoi, intră în prăvălie, cu obrajii îmbujoraţi şi cu capul sus.

Neill îşi trecu mâna prin păr, înjurând cu foc în surdină în timp ce urca din nou pe capra cabrioletei. Tocmai se pregătea să se aşeze, când, din locul unde se afla, zări doi bărbaţi într-o zonă delimitată de o sfoară, pe o bucată de teren de formă pătrată aflată în curtea grajdului, de partea cealaltă a străzii. Probabil se ţinea campionatul anual de box, şi, după cum se vedea, meciul era aproape de sfârşit. Unul dintre bărbaţi zăcea nemişcat la pământ, în timp ce al doilea, un tânăr blond

şi vânjos, tocmai îşi ridica pumnul deasupra capului, în vreme ce tovarăşii săi îl băteau încântaţi pe spate.

Neill se uită mai atent. O, Doamne, era chiar Tom, fratele lui Kate.

Sări imediat din trăsură. Toată frustrarea şi mânia din sufletul lui dădură în clocot în timp ce traversa strada, croindu-şi drum cu forţa prin cercul de bărbaţi exaltaţi care îl ovaţionau pe Tom Peyton, vinovatul pentru starea sa actuală de nefericire. Tom îşi ridică privirea în direcţia din care venea Neill chiar în momentul în care mulţimea – simţind prezenţa unui nou-venit periculos în apropiere – îi făcea loc acestuia să treacă.

– Ei, Neill, ai venit să mă feliciţi? întrebă Tom, zărindu-l cum se apropia.

– Nu.

– Nu? Păi, asta nu e prea frumos. Tocmai am câştigat titlul de campion al comitatului pentru al treilea an la rând, iar prietenul meu cel mai bun nu poate nici măcar să mă felicite? replică acesta, pe un ton plângăreţ. Atunci de ce-ai mai venit? Şi mai ai şi ochii întunecaţi de parcă ai pune la cale cine ştie ce blestemăţie...

– Am venit să te deposedez de titlu, spuse Neill printre dinţi.

– Ce aiureli tot îndrugi? izbucni Tom.

– Prea târziu! strigă unul dintre bărbaţii aflaţi lângă Tom. A câştigat deja, în luptă dreaptă.

Probabil că acesta câştigase deja o sumă frumuşică pariind pe victoria lui Tom, iar acum se temea că avea să-şi piardă banii.

– Ba nu e prea târziu! ţipă un altul. Atâta timp cât sunt amândoi teferi şi buni de luptă, se poate lansa oricând o provocare! Astea-s regulile.

Imediat se stârni o zarvă de strigăte şi huiduieli, unele pentru, altele împotriva dreptului lui Neill de a-l provoca pe Tom la luptă.

– Ascultă la mine! tună Neill, suficient de tare cât să acopere toată hărmălaia. Dacă e să câştig, nu vreau nici banii, nici titlul de campion, nici afurisita aia de panglică.

– Şi atunci ce vrei? întrebă Tom, care deja îşi încălzea muşchii gâtului.

Neill îi spuse.

capitolul 15

Kate auzise de mult prea multe ori huiduielile, strigătele şi ţipetele care însoţeau câte o încăierare între bărbaţi pentru a nu-şi da seama imediat ce se întâmpla. Undeva pe aproape, nişte bărbaţi se luaseră la trântă. Plăti panglica pe care nu o voia şi de care nici nu avusese nevoie, întreaga călătorie fiind doar un pretext pentru a petrece mai mult timp singură cu Neill – şi, ah cât de bine *nu* evoluaseră lucrurile –, după care ieşi, hotărâtă să afle ce se întâmpla.

Şi găsi răspunsul imediat ce ieşi pe uşă.

O încăierare în desfăşurare. Doi bărbaţi stăteau faţă în faţă, în mijlocul unei mulţimi compacte de spectatori, amândoi gâfâind puternic, cu cămăşile îmbibate cu sudoare şi pe jumătate descheiate. Kate se holba la ei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Îi cunoştea pe amândoi. Unul era fratele ei mai mare, iar celălalt – Neill Oakes.

Dintre toate nenorocitele de... Buzele i se strânseră într-o linie tensionată. Până aici!

Ridicându-şi poalele cu mult deasupra gleznelor subţiri, coborî de pe pasarela înălţată în praful de pe drum. Fie datorită calităţii evidente a materialului din care era făcută rochia ei, fie intimidaţi de expresia şi mai evidentă de pericol din ochii ei de un albastru-închis, bărbaţii adunaţi acolo îi făcură loc să treacă, aidoma legendarei Mări Roşii, reluându-şi imediat locurile, în timp ce ea îşi croia drum până la sursa întregii agitaţii. Nu se opri la marginea spaţiului desemnat pentru desfăşurarea înfruntării, ci se duse glonţ la cei doi bărbaţi care erau acum încleştaţi, pe jos, şi îl apucă pe fratele ei de părul lui blond şi trase. Tare.

– Auu! urlă acesta, dându-i drumul lui Neill şi lăsându-se pe spate. O fulgeră cu o privire supărată. La naiba, Kate! M-a durut!

– Foarte bine! Ar trebui să-ţi crape obrazul de ruşine că te-ncaieri pe stradă, ca un băietan. Şi vouă la fel. Privirea ei ucigătoare trecu iute peste întregul grup de bărbaţi care, dintr-odată, păreau tot mai stânjeniţi.

Billy Eggs, nevastă-ta ştie că eşti aici şi că pariezi pe sporturi sângeroase, că bănuiesc că ai făcut-o şi pe asta, nu? Mă gândeam eu că nu. Şi tu, Granger Tobey, eşti prea bătrân pentru prostiile acestea, şi totuşi uite că eşti aici, ba mai ai şi nasul plin de sânge. Sper din tot sufletul că nu ai încasat-o de la fratele meu, că este mai mic decât tine cu douăzeci de ani, dar n-am prea mare încredere în modul lui de judecată.

– N-ar trebui să fii aici, Kate, se auzi un glas bărbătesc cu o tonalitate baritonală.

Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe Neill tot la pământ – din câte văzuse ea, era copleşit de pumnii lui Tom. În loc de asta, se trezi nevoită să se uite în sus, către faţa lui. Era foarte aproape, în spatele ei, iar ochii îi scăpărau ca doi tăciuni incandescenţi.

– Nici tu, Neill Oakes.

– Du-te înapoi în prăvălie şi aşteaptă-mă acolo, spuse el pe un ton care, Dumnezeule mare, era aproape poruncitor.

– Asta în nici un caz. Nici că mi-a mai fost dat să aud asemenea...

Neill îi stăvili restul propoziţiei, apucând-o cu un mormăit de încheietură, după care o ridică pe umăr, ca pe un sac de cartofi.

– Ah! Lasă-mă jos! Dă-mi drumul imediat! scheună ea, iar bărbaţii adunaţi acolo rupseră tăcerea, izbucnind într-un val de chiuituri.

– Bună treabă, căpitane!

– Bravo, Oakes, flăcăiaş!

– Fără milă!

– Oh! chiţăi ea, dând tare din picioare şi lovindu-i umerii laţi cu pumnii, lăsând deoparte într-o secundă orice urmă de rafinament dobândit cu mare trudă,

într-atât o înfuriase insolenţa lui. Dă-mi drumul imediat, ticălosule!

În loc de răspuns, el porni prin mijlocul mulţimii, cu ea pe umăr, îndreptându-se către grajduri.

- Auzi, Neill..., strigă Tom, cu un ton un pic îngrijorat. Sper că nu ai de gând să...

- Tacă-ţi fleanca, Tom, pufni Neill. Mă întorc imediat, să terminăm ce-am început.

Şi, spunând asta, deschise uşa cămăruţei de lângă grajduri cu o lovitură de picior. Odată ajuns înăuntru, continuă să nu ia în seamă protestele lui Kate - şi loviturile pe care aceasta i le dădea - şi o porni către magazia de harnaşament. Intră. Era o încăpere de dimensiuni reduse, cu o singură fereastră mică, aflată în partea de sus a peretelui dinspre exteriorul clădirii, prin care pătrundea o dungă de soare. Intrarea lor iscă dansul leneş al unor particule de praf în lumină, iar un porumbel - care-şi făcuse cuibul pe grinda de la tavan - fâlfâi zgomotos şi se retrase pe ferestruica îngustă. De-a lungul pereţilor stăteau atârnate curele şi hamuri bine lustruite, iar pe spinarea unui căluţ din lemn aflat într-un colţ era o şa, bine unsă şi curăţată. Lângă peretele opus uşii se înălţa un vraf de pături.

La vederea păturilor, un zâmbet obraznic se întinse pe chipul lui întunecat şi frumos, şi, pentru o fracţiune de secundă, inima lui Kate se zbătu nebuneşte, încercată de un amestec straniu de spaimă şi nerăbdare. Apoi, el o lăsă fără menajamente pe pături şi, fără să-i arunce nici măcar o privire, se întoarse şi plecă, închizând uşa în urma lui. De pe locul ei, Kate îl urmări cu gura căscată de uimire, nevenindu-i să creadă că auzise, într-adevăr, hârşâitul zăvorului tras.

O încuiase acolo.

Deşi nu dură decât de douăzeci de minute, lui Kate i se păru că trecură ore întregi până când auzi un chiot final ridicându-se din piepturile celor de afară şi, câteva minute mai târziu, zgomot de paşi în camera alăturată. Se ridică şi, stând cu faţa spre uşă, îşi puse mâinile

în şolduri, pregătită să-l facă cu ou şi cu oţet pe cel care avea să vină la ea, fie Neill, fie Tom.

Uşa se deschise dintr-odată, iar străfulgerarea bruscă de lumină o orbi preţ de o secundă. Clipi nedumerită, abia reuşind să distingă silueta înaltă, cu umeri largi, care se profila în cadrul uşii.

– Neill? întrebă ea în şoaptă.

Bărbatul pătrunse în cameră, iar ea absorbi cu voluptate imaginea lui. Cârlionţii lui negri erau umezi şi împrăfoşaţi, iar pieptul i se umfla şi i se contracta ca un burduf sub cămaşa sfâşiată şi udă leoarcă. O vânătaie îi întuneca deja unul din pometi. Nu rosti nici un cuvânt.

Văzându-l, îşi simţi corpul străbătut de un fior de tensiune. Dar era o fată curajoasă, obişnuită să aibă de-a face cu băieţi neastâmpăraţi. Ştia foarte bine că nu trebuia cu nici un preţ să dea vreun semn de frică sau de şovăire.

Îşi adună toată indignarea în glas:

– Ei bine, ce ai de spus în apărarea ta? întrebă, pe un ton poruncitor. Auzi tu, să mă încui aici ca să te duci să-mi baţi fratele. Sper că măcar nu l-ai lăsat lat, nu? Deşi unii – printre care mă număr şi eu, să ştii – ar spune că, la Tom, nici nu are cum să se vadă dacă mai are sau nu mintea limpede, la cât de rar pare el să gândească. Dar nici tu nu eşti mai breaz, Neill Oakes. Am crezut că te-ai schimbat, dar eşti în continuare oaia neagră a familiei *mele*, şi zău că nu ştiu cum s-a întâmplat una ca asta, din moment ce nu avem nici o rudă în comun.

Vorbea în dodii şi era perfect conştientă de asta. Mereu turuia când se enerva. Se forţă să se oprească. Deja îşi distrusese imaginea ei nouă de domnişoară sofisticată purtându-se copilăreşte. Trase adânc aer în piept şi expiră încet, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

– Ce ai de spus? întrebă apoi.

– Ai terminat? replică el, atât de senin, încât ai fii zis că purtau o conversaţie de complezenţă, în salonul doamnei Finchley.

Kate se strădui să-i egaleze calmul.

– Da, cred că da.

– Bine, răspunse el, şi, deşi rostise acest cuvânt pe un ton destul de plăcut, Kate se cutremură. Pentru că am şi eu nişte lucruri de spus, dacă-mi permiţi.

Ea dădu aprobator din cap, privindu-l cu mare grijă.

– Mulţumesc. În primul rând – făcu un pas către ea –, să fie clar că nu-ţi sunt frate.

– Ştiu asta. Eu pur şi simplu...

Neill ridică mâna, oprind-o în mijlocul propoziţiei.

– Se pare că nu, altfel nu ai încerca să mă pui la respect, aşa cum faci cu şleahta aceea de nemernici de la tine din casă. Deci dă-mi voie să-ţi precizez încă o dată că *eu nu-ţi sunt frate*. Nu am nutrit niciodată sentimente frăţeşti faţă de tine şi, în ciuda a ceea ce crezi tu, bănuiesc că nici tu nu ai avut genul ăsta de sentimente faţă de mine. Am dreptate sau nu?

Mai înaintă un pas. Kate rămase pe poziţii. Cu un mare efort.

– Am dreptate sau nu? insistă el.

Părea a-şi ţine respiraţia.

– Da, consimţi ea.

Neill răsuflă în sfârşit, iar pe chipul lui se întipări o expresie şi mai concentrată, în timp ce privirea lui o luă prizonieră pe a ei. Se apropia, pas cu pas, implacabil. Inima ei bătea nebuneşte.

– Şi nu-ţi sunt nici unchi.

Parcursese mai mult de două treimi din lungimea încăperii, iar curajul lui Kate, care până atunci rezistase în faţa panicii, începu să se clatine. Tremura din toate încheieturile.

– Aşa cum nu-ţi sunt nici un prieten de familie searbăd şi demn de toată încrederea.

Kate făcu un pas înapoi; el înaintă. Umărul ei se lovi de perete. Neill întinse mâna, ridicându-i bărbia şi înclinându-i chipul, în fanta de lumină filtrată de ferestruică.

– Şi, slavă Domnului, *nu* îţi sunt supraveghetor.

– Poftim?

– Fratele tău tocmai a hotărât să se întoarcă la conacul Finchley, în calitate de supraveghetor al tău.

În glasul lui Neill răzbătu o nuanţă de satisfacţie întunecată.

- Da? întrebă Kate, uluită.

- Da, confirmă Neill. Aşa că acum sunt liber să-mi urmez propriile planuri.

- Înţeleg, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

Părea destul de periculos, cu capul lui întunecat aplecat către al ei, dar totuşi nu îi era teamă. Cel puţin, nu se simţea îngrozită.

- Ba nu, cred că nu înţelegi, zise Neill. Încă nu. Dar am de gând să rezolv eu asta.

Rostind aceste cuvinte, se aplecă şi-şi atinse gura de a ei, lăsându-şi buzele fremătătoare să alunece peste ale ei, făcându-i genunchii să se înmoaie, după care totul se termină mult prea repede. Mult, mult prea repede.

- Am venit aici pentru tine, Kate Peyton. Am aşteptat patru ani ca să te curtez, să te cuceresc şi să te fac mireasa mea, spuse el, pe un ton profund şi pasional. Şi nu-mi pasă *câtuşi de puţin* ce intenţii ai tu sau cine e cel cu care ai hotărât tu că ai vrea să te căsătoreşti, chit că e vorba despre un vicar sau despre un conte putred de bogat, pentru că nimeni, *nimeni*, n-o să te iubească vreodată atât de profund, de nebuneşte şi de *onorabil* cum te-am iubit, te iubesc şi te voi iubi eu. Nimeni.

Kate făcu ochii mari. *El* o iubea *pe ea*? *El* aşteptase patru ani ca să o curteze *pe ea*? Şi, cu toate astea, stătuse deoparte în timp ce ea cochetase, zâmbise prosteşte şi participase la tot felul de jocuri stupide, prefăcându-se a fi o femeie rafinată, o femeie de lume, deşi, în tot acest timp, cea mai mare speranţă a ei fusese să trezească în sufletul lui un sentiment care să nu fie convenţional, fratern, care să nu izvorască dintr-un sentiment de datorie familială! Oh!

- Şi-atunci de ce nu mi-ai spus asta de când ai venit? izbucni ea, întinzând braţele şi împingându-l cu atâta forţă, încât fu nevoit să facă un pas înapoi.

Neill se holba la ea, mut de uimire.

- De ce nu mi-ai spus pur şi simplu - îl împinse din nou - că mă iubeşti? Îl îmbrânci iarăşi, cu putere. De data aceasta, el nu se mai clinti. Dar asta nu conta

deloc. Era furioasă la culme și se simțea atât de bine împingând pe cineva!

Își lipi palmele de pieptul lui lat și tare, pregătindu-se să-l răstoarne cu totul, însă el îi prinse încheieturile bine, ținându-i mâinile pe corpul lui.

– Pentru că nu ar fi fost un gest respectabil.

– Respectabil? repetă ea, abia audibil, năucită.

– Da. Nu vreau să-și închipuie cineva că am profitat de intimitatea oferită de rolul meu de însoțitor și supraveghetor pentru a-mi urmări propriile scopuri. Ar fi fost considerată o manevră nedemnă din partea mea.

– Aha, asta chiar că-i bună! hohoti ea, cu amărăciune. De când dă Neill Oakes doi bani pe ceea ce cred alții?

Acum, furia ei reuși în sfârșit să o aprindă pe cea care dormitase în sufletul lui.

– De când tatăl tău mi-a spus că, până ce n-o să am o direcție în viață, până ce n-o să am onoare și valori, n-o să-mi permită să te curtez.

– Așa a făcut?

– Da. Acum patru ani, chiar înainte să mă prinzi din urmă, la pod.

Toată tensiunea se scurse din ea, iar degetele – până atunci rigide – se relaxară pe pieptul lui, deși el le ținea în continuare lipite de el. Chipul lui – aplecat în continuare peste al ei, fixând-o prelung – se îmblânzi, urmărind cum se răsfrângea pe fața ei reamintirea acelor momente și cum descoperea noi înțelesuri ale acelor cuvinte pe care el le rostise cu atât de mult timp în urmă.

– M-a pus să jur, pe onoarea mea, că n-aveam să te curtez până n-aveai să împlinești optsprezece ani, spuse, pe un ton mult mai blând. Aveam de gând să-i respect dorința, dar chiar în ziua aceea când m-ai sărutat, și mi-am dat seama că, de fapt, nu aveam hotărârea sau puterea de a sta deoparte, fără să spun nimic, și să văd cum, pe zi ce trecea, aveai să devii mai încântătoare, mai cuceritoare, mai... Kate. Iar simplul gând de a vedea alți bărbați făcându-ți curte în tot acest timp – după cum știam că era inevitabil să se întâmple – mă rodea pe dinăuntru ca un acid. Mi-am dat seama că nu eram atât de tare pe cât mă crezusem. Și atunci m-am hotărât

să devin un om mai bun, omul pe care-l meritai tu, nu un băiețel răsfățat care ține morțiș să obțină ceea ce dorește. Așa că mi-am cumpărat un brevet de cavalerie. Îi uni cu blândețe mâinile, prinzându-i ambele încheieturi într-una dintre palmele sale mari și eliberându-și-o pe cealaltă. O ridică, mângâindu-i obrazul atât de ușor, încât ar fi putut fi atingerea unui fulg. Kate nu-și putea da seama dacă el tremura sau ea. Dar nu am luat în calcul că avea să fie infinit mai greu să stau departe de tine, să nu pot să te privesc cum te transformi din fată în femeie, să aflu doar indirect de poznele și de isprăvile tale sau ce virtuți și ce cusururi ai. Știu că Tom credea că-s nebun, îl hărțuiam să-mi spună fiecare detaliu al fiecărui incident în care aveai un rol cât de mic. Și nu îmi propusesem să fiu plecat atât de mult timp. Dar, odată ce-ai răspuns chemării datoriei, îți dai seama că aceasta e o stăpână posesivă, și abia când Napoleon a fost învins dincolo de orice îndoială am putut să mă întorc la tine, liber de orice obligații și responsabilități, rugându-mă ca tu să nu-ți fi găsit pe altcineva între timp. Chipul i se posomorî dintr-odată. Dar, din câte se pare, am lipsit prea mult, căci acum îmi spui că ți-ai dat inima cine știe cărui biet ticălos. Ei bine, Kate, nu pot să te las să faci una ca asta.

– De ce? întrebă ea, privindu-i chipul sever, tânjind să-l audă rostind acele cuvinte pe care visase atât să le audă din gura lui.

– Pentru că nimeni nu te cunoaște ca mine. Nimeni nu te înțelege ca mine. Ai putea să bagi spaima în orice netot, cu tirania ta și cu limba aia ascuțită. Ar încărunți în nici două săptămâni de la nuntă.

Kate nu se așteptase să primească un asemenea răspuns, așa că rămase mută de uimire, uitându-se fix la el.

– Așa este, reluă el, dând din cap cu un aer înțelept. Ești o scorpie, un tiran, un înger, o sirenă, o prințesă a zânelor și o furtună.

– Ba nu sunt! replică ea, indignată, strângându-și palmele în pumni, incapabilă să le dezlipească însă de pieptul lui.

- Ba eşti! decretă el şi, dintr-un motiv neînţeles, începu să râdă, cu dinţii lui albi lucind şi mai puternic în contrast cu chipul întunecat, brăzdat de dâre de praf. M-ai lovit ca o adevărată scorpie şi ai ţipat la mine ca o babornıţă. Contele ar fi de-a dreptul îngrozit să te vadă aşa.

- Contele..., bolborosi ea, după care se opri. Nu mă interesează pe mine părerea contelui de Briarly.

Neill o trase spre el, aproape ridicând-o de la pământ, în îmbrăţişarea lui.

- Atunci cine e? Asupra cui te-ai hotărât, Kate? Spune-mi, pe care nefericit ai de gând să-l chinuieşti o viaţă întreagă? Deşi tonul îi era jucăuş, glasul lui avea inflexiuni care trădau o înflăcărare tensionată. O zgâlţâi uşor. Spune-mi odată!

- De ce? întrebă ea, sfidător. Să te duci la el şi să-l avertizezi ce soartă cruntă îl aşteaptă?

- Nu. Ca să ştiu ce fel de bărbat îţi place. Cum îl cheamă?

Arăta atât de vulnerabil şi de chinuit, încât pe Kate n-o lăsă inima să-l mai tachineze, chiar dacă nobleţea lui blestemată o umpluse de frustrare şi de disperare cât fusese săptămâna de lungă.

- Neill Oakes.

Sprâncenele sale negre se lăsară în jos, într-o grimasă de consternare, în timp ce privirea lui îi cerceta chipul, căutând o urmă de ironie sau ceva şi mai rău, însă tot ce vedea erau ochii ei, profunzi şi întunecaţi, însufleţiţi atât de o lumină calmă şi plină de sinceritate, cât şi de umiditatea unor lacrimi reţinute.

- Tu. Neill Oakes. Acelaşi bărbat asupra căruia inima mea s-a hotărât pe când aveam paisprezece ani. Lăsă să-i scape un hohot discret. Noi, scorpiile veritabile, suntem un soi tare statornic. Odată ce ne alegem victima, nici că mai există pe lume pacoste mai credincioasă decât noi. Tu eşti singurul bărbat pe care l-am iubit şi pe care-l voi iubi vreodată.

Îşi eliberă mâinile dintr-a lui şi le petrecu pe după umerii săi, aşa cum o făcuse în urmă cu patru ani, şi,

la fel ca atunci, se ridică pe vârfuri şi-i trase capul în jos, să-i primească sărutul.

– Iar acum, Neill Oakes, dacă nu cumva ai îndrăzneala să mă faci să aştept alţi patru ani, intenţionez să te provoc să mă compromiţi.

– Poftim? întrebă el, surprins.

– Am auzit de unele femei care se folosesc de această strategie pentru a lega un bărbat de ele, şi să ştii că eu nu sunt mai presus de asemenea maşinaţiuni. Îl sărută uşor pe linia asprită de barba crescută, iar el se cutremură. Bineînţeles, asemenea intrigi şi trucuri nu funcţionează decât cu bărbaţii care ţin la onoarea lor.

– Doamne, Dumnezeule, Kate, ai grijă ce începi aici..., îi şopti el, cu glasul răguşit.

– Asta a început de mult, căpitane Oakes. Acum patru ani. Aşa că te întreb acum încă o dată, o singură dată: Ai de gând să mă săruţi sau nu?

De data aceasta, el nu mai rămase împietrit. Cu un geamăt de dorinţă sălbatică, o ridică în braţe în timp ce gura îi cobora, lacomă, peste a ei. Se deplasă către teancul de pături şi o aşeză uşor pe ele, cu gura în continuare unită cu a ei. Ea îşi arcuia corpul, lipindu-l de al lui, desfătându-se cu voluptatea oferită de greutatea trupului său, de musculatura puternică, de pielea lui fierbinte şi fermă. Neill îşi întredeschise gura, peste a ei, mângâind cu vârful limbii linia unde se întâlneau buzele ei închise până ce, instinctiv, ea le despărţi şi savură gustul limbii lui.

Era o domnişoară crescută la ţară. Ştia legile relaţiilor dintre bărbaţi şi femei şi aşteptase atât de mult, cu atâta dorinţă, cu atâta ardoare! Mâinile i se strecurară pe sub materialul cămăşii lui sfâşiate, urmând conturul muşchilor lui bine reliefaţi până la umerii laţi, trăgându-l mai aproape de ea. Săruturile lui alunecară din colţul gurii ei către linia maxilarului, apoi de-a lungul gâtului, un sărut lent, fierbinte şi umed care cobora, centimetru cu centimetru.

Neil îndepărtă cu gura materialul subţire, dezgolindu-i sânul, după care exploră cu o meticulozitate chinuitoare carnea plină, până ce, în sfârşit, buzele lui găsiră

sfârcul, de care se lipiră cu poftă. Kate îşi arcui puternic trupul, străbătută de raze de plăcere, lăsându-şi capul pe spate, încleştându-şi palmele în părul lui şi trăgându-i capul cu cârlionţi negri cât mai aproape de ea.

Când îşi ridică faţa, ochii lui erau la fel de negri ca noaptea, iar expresia întipărită pe trăsăturile lui era sălbatică şi victorioasă.

– O să te măriţi cu mine.

– Da, gâfâi ea.

Îşi petrecu braţele pe după trunchiul lui, însă el i le ţintui pe lângă corp, presărând săruturi suave peste gât şi obraji, muşcând-o jucăuş de umeri şi sugând uşor carnea fragedă a lobilor urechilor.

– Curând? murmură Neill.

– Cât mai repede posibil.

– Jură-mi.

– Îţi jur! răspunse ea. Acum... te rog... nu te opri, *te rog*.

Iar el se conformă.

capitolul 16

În acea după-amiază, Tom Peyton se prezentă, cu un aer extrem de mohorât, la reşedinţa doamnei Finchley şi se lansă într-o explicaţie foarte lungă şi total incomprehensibilă pentru a justifica faptul că, dintr-odată, avea totuşi posibilitatea de a-şi relua îndatoririle de frate şi rolul de supraveghetor al surorii sale.

Carolyn – care stătea pe terasa din faţă, alături de soţul ei, în timp ce asculta discursul tânărului – nu putu să nu se întrebe în sinea ei dacă nu cumva vânătaia de la ochiul domnului Peyton avea vreo legătură cu această răsturnare de situaţie, însă era o gazdă mult prea politicoasă pentru a-i adresa această întrebare. Dar acest lucru nu avea să o împiedice să discute cu soţul ei mai târziu despre această bănuială. Cu toate astea, îşi exprimă cu căldură bucuria de a-l avea din nou pe tânăr printre ei; Tom Peyton era un bărbat chipeş şi robust, iar întoarcerea sa însemna că Neill Oakes, care – în ciuda a ceea

ce credea Briarly – nu depăşise în nici un fel limitele etichetei în ceea ce privea relaţia cu Kate Peyton cât fusese săptămâna de lungă, se putea considera liber să dea atenţie celorlalte domnişoare aflate la conac, astfel că întregul grup câştiga doi burlaci numai buni de însurătoare. Ceea ce făcea ca lucrurile să devină mult mai interesante pentru domnişoarele disponibile, deşi, spre dezamăgirea ei, Georgina nu dădea nici un semn că ar interesa-o câtuşi de puţin căpitanul Oakes.

Câteva ceasuri mai târziu, în timp ce Carolyn reorganiza echipele pentru turneul de crochet care urma să aibă loc în după-amiaza aceea, un servitor o anunţă că de conac se apropiau nişte vizitatori. Surprinsă, Carolyn trimise după soţul ei şi ieşi pe terasă pentru a-şi întâmpina noii oaspeţi neaşteptaţi, doar pentru a afla că aceştia nu erau deloc neaşteptaţi, căci era vorba despre căpitanul Oakes şi domnişoara Peyton, în cabrioleta albastră a lui Briarly. Dar apoi observă că în spatele lor venea, călare, un domn chipeş şi foarte slab, de vârstă mijlocie.

– Dumnezeule mare! murmură Finchley. E chiar bătrânul Peyton, în carne şi oase. L-am invitat, evident, dar mi-a scris că nu poate veni. Nici nu m-am mirat. Nu cred că a mai ieşit în societate de cel puţin zece ani! Ce l-o fi aducând aici tocmai acum?

– Dacă mă întrebi pe mine, un arab pursânge înalt de cincisprezece palme, leit faimosului Byerley Turk.

Carolyn se întoarse în direcţia de unde venise glasul fratelui ei şi văzu că acesta ieşise şi el pe terasă.

– Mă-ntreb dacă se ocupă cu creşterea cailor la ferma aia a lui, murmură el. Nu i-aş fi împrumutat domnişoarei Peyton trăsura dacă ştiam că taică-său creşte exemplare atât de nobile acolo. Ei, din câte se vede, acum e prea târziu pentru orice regrete.

– Ce tot zici acolo, Briarly? întrebă Finchley, în timp ce servitorii se grăbeau să-i ajute pe domnişoara şi pe domnul Peyton să coboare.

– Domnişoara Peyton. M-am oferit să-i împrumut cabrioleta şi i-am sugerat să-şi găsească un însoţitor potrivit – cum ar fi supraveghetorul ei, Oakes – să se ducă

până la Parsley. Te rog, nu te uita aşa la mine, Carolyn. M-am gândit că ar cam fi vremea ca ea şi căpitanul să meargă mai departe cu...ăăă... idila lor.

Carolyn aruncă o privire mai atentă către chipeşul căpitan cu părul ca pana corbului şi către fata minionă cu părul blond-argintiu care stătea lângă el. În mod evident, Kate era îmbujorată, iar ochii i se luminară când căpitanul se aplecă spre ea, cu mare grijă, privind-o tandru.

- Dumnezeule, Briarly, nu ştiam că eşti atât de romantic, spuse Carolyn, cu un hohot de râs.

- Nu sunt romantic. Pur şi simplu, practic. Bietul băiat alunga imediat orice bărbat care petrecea mai mult de un minut plăcut în compania domnişoarei Peyton, şi mă temeam că avea să treacă de la simple mârâieli la mijloace de convingere mai fizice, astfel că ar fi putut strica petrecerea lui Caro. Nu putem să permitem una ca asta, nu?

- A, nu, nu. Sigur că nu, se grăbiră atât Carolyn, cât şi Finchley să-l asigure, deşi pe la spatele lui schimbară priviri amuzate.

- Dar cum a ajuns să fie implicat şi domnul Peyton? întrebă Finchley.

- Nu ştiu, dar cred că o să aflăm destul de curând.

După acest schimb de replici, cei trei afişară zâmbete amabile în direcţia domnului Peyton, care urca treptele de la intrare, cu domnişoara Peyton şi căpitanul Oakes urmându-l la ceva distanţă.

Tatăl lui Kate se opri, odată ajuns sus, şi le adresă un zâmbet radios.

- Ei bine, presupun că vă întrebaţi de ce am venit, atacă el subiectul fără vreun preambul. Ştiu că l-am trimis pe fiul meu, Tom, să aibă grijă de Kate cât stă aici şi, în mod normal, această măsură ar fi fost numai bună. Dar lucrurile nu s-au întâmplat după cum ar fi fost normal. Neill, aici de faţă, continuă, făcând un semn relaxat către tânărul înalt aflat în spatele lui, mi-a cerut mâna lui Kate, iar eu i-am dat acordul să îi facă această propunere, ceea ce el a şi făcut, şi, din câte se pare, ea a acceptat, căci acum de-abia aşteaptă să se lege pe viaţă. Şi zău

că n-ai cum să ai încredere în nişte tineri nerăbdători. Iar Tom, deşi e un băiat bun, nu are cum să ţină piept unui cuplu de tineri grăbiţi şi n-ar putea să-i împiedice să facă vreun lucru pe care nu s-ar cuveni să-l facă. Tocmai de aceea am venit şi eu aici, mulţumindu-vă din suflet pentru ospitalitatea dumneavoastră.

Şi, în timp ce tatăl îi strângea mâna lui Finchley şi făcea schimb de politeţuri cu Briarly, Carolyn nu putu să nu observe zâmbetul pe care căpitanul Oakes i-l adresă lui Kate Peyton ca urmare a explicaţiei domnului Peyton sau a modului încântător în care tânăra se îmbujorase sub privirea lui, iar Carolyn se întrebă...

Dar apoi hotărî că nu se cuvenea să-şi pună întrebări, aşa că îşi strecură mâna în cea a soţului ei şi îi conduse pe toţi în salon, unde aveau să ia ceaiul.

capitolul 17

În seara aceea, înainte de cină, Carolyn intră discret în salonul ei, cercetând atent toate femeile nemăritate. Adevărul era că lista de candidate potrivite pentru Hugh se scurta pe zi ce trecea, deşi enervantul ei frate nu dădea vreun semn că şi-ar fi dat seama ce pierdea. Mai întâi, fusese prea încet pentru a o cuceri pe Gwendolyn înainte ca Charters să pună mâna pe ea. Iar apoi Oakes practic i-o furase pe Kate direct din braţe, asta dacă Lady Carolyn înţelesese corect semnificaţia verbului „a curta“ folosit de Hugh.

Era cum nu se putea mai enervant.

Iar faptul că soţul ei părea exasperant de relaxat nu era deloc de ajutor.

– Lasă-l pe Hugh în voia lui, îi spusese Piers înainte de masă. O să-şi găsească singur pe cineva.

Carolyn se surprinsese rozându-şi o unghie.

– Hugh e teribil de enervant! Îşi petrece tot timpul în grajduri. Ar fi putut la fel de bine să fi rămas pe moşia lui, să-şi antreneze calul acela blestemat acolo. Abia dacă-şi face apariţia la jocurile de după-amiază, iar ieri pot

să jur că a adus duhoarea grajdului în salon, la cină, pe tălpile cizmelor.

– Eu, unul, zic, îi răspunsese Piers, că nu e deloc interesat de femeile de pe lista ta.

– Asta e bine, replicase ea. Pentru că amândouă şi-au găsit soţi înainte ca el să apuce să facă altceva decât să le sărute mâinile.

– Cred că o vrea pe Georgina, continuă Piers.

Apoi ieşi cu mare graţie din încăpere, înainte ca ea să apuce să-i spună că bănuia şi ea acest lucru, ceea ce era cum nu se poate mai tipic pentru un bărbat.

Dar oare Georgina era interesată de Hugh?

Acest gând o făcea pe Carolyn să-şi simtă inima grea, chiar şi acum, când se plimba de colo-colo printre invitaţii ei, ascultând flecăreala din salon şi aruncând cu zâmbetul pe buze câte un comentariu abil ici şi colo. Din câte-şi putea aduce aminte Carolyn, Georgina nu dăduse niciodată vreun semn că ar interesa-o în vreun fel Hugh.

Şi cum ar fi putut să o facă? Carolyn strâmbă din nas şi încercă să-şi bage în cap faptul că perspectiva ei era totuşi cea a unei surori mai mici. Ea ar fi prima persoană, chiar prima, care să susţină că Hugh era un adevărat prinţ... uneori. Era puternic, onorabil şi cinstit până în măduva oaselor.

Dar eleganţa era o calitate care-i lipsea cu desăvârşire. Iar Georgina? Carolyn îşi cunoştea prietena cea mai bună la fel de bine ca pe ea însăşi. Georgie putea petrece un ceas întreg concentrându-se asupra luciului unui material sau asupra texturi vreunei bucăţi de mătase din India, într-un fel în care nici măcar Carolyn nu o putea face. Iar ea se considera o persoană extrem de rafinată.

În timp ce... Hugh?

Ea ştia sigur că avea un valet, dar, de cele mai multe ori, un simplu străin nu şi-ar fi dat seama de asta privindu-l. Asta ca să nu mai vorbim despre faptul că întotdeauna le scandaliza pe matroane dezbrăcându-se de cămaşă ori de câte ori lucra cu calul acela al lui. Era un obicei cum nu se poate mai scandalos. Nu numai că nu era un tip elegant, dar în marea parte a timpului

nu era nici măcar îmbrăcat complet. Mai mulţi domni foarte severi nu le permiteau fiicelor lor să se apropie de zona grajdurilor, temându-se că acestea aveau să-i zărească pieptul dezgolit.

Oftă, observând că Georgina nu-şi făcuse încă apariţia în salon. Nu, n-avea să meargă. Probabil Hugh era atras de ea tocmai pentru că era atât de delicată şi de frumoasă – dar reciproca n-avea să fie niciodată valabilă. Georgie nu s-ar fi mulţumit în veci cu un bărbat care avea uneori tocurile încălţărilor murdare de bălegar şi care nu putea fi găsit decât rareori în salonul unde se servea masa – şi niciodată la timp.

Carolyn se opri un moment lângă Gwendolyn şi Charters. Oarecum spre uluirea ei, aceştia zâmbeau binevoitori în direcţia Octaviei Darlington – care stătea oarecum mai aproape de Allen Glover decât te-ai fi aşteptat să stea doi oameni care teoretic nu erau decât cunoştinţe. Însă bietul Allen nu era genul de bărbat care să poată să pună întrebarea cea mare fără ceva încurajări, pe care Octavia părea dornică să i le ofere.

– Cunosc bine privirea aceea, rosti un glas în urechea ei.

Era Piers.

– Mă gândeam numai, răspunse ea şoptit, că o anumită pereche de tineri nu are nevoie decât de un mic imbold...

– Nu mă mai pune să mă fac de râs într-unul dintre jocurile alea blestemate, spuse Piers, cu un geamăt exasperat. Te implor, Carolyn!

– Nu te-am rugat să te implici aproape deloc, replică ea, cu indignare în glas. În fiecare dimineaţă ai fugit mişeleşte la vânătoarea ta de potârnichi, iar tot ce ţi-am cerut e să petreci câteva ore cu noi după-amiaza. Şi uite cât de bine merge totul, Piers! Jur că reşedinţa aceasta e un adevărat tărâm al lui Cupidon!

– Doar nu mă mai pune să mă implic în alte jocuri, mârâi din nou soţul ei.

Dar Carolyn îşi putea da seama că nu era cu adevărat iritat.

– Poate doar ceva care să schimbe ordinea locurilor la masa de seară, rosti ea, gânditoare.

– Eşti un pericol pentru societate, zise Piers, luând-o de braţ. Să fac semn să se sune clopoţelul pentru cină?

– A, nu, nu putem să mergem la masă încă, spuse Carolyn. Hugh nu a ajuns, ceea ce nu e atât de neobişnuit, pentru că mereu întârzie la cină, dar nici Georgie nu a coborât încă. O mai las câteva minute.

capitolul 18

Lady Georgina Sorrell se obişnuise cu sentimentul de singurătate de la moartea soţului ei, Richard. Dacă era sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că acest lucru se întâmplase chiar înainte de nefericitul eveniment. Bietul Richard fusese tot timpul bolnav în ultimul an al căsniciei lor, şi chiar şi înainte de asta parcă uitaseră cum să vorbească unul cu celălalt.

Dar, cumva, singurătatea i se păruse mult mai apăsătoare după ce îl văzuse pe căpitanul Oakes sărutând-o pe Lady Kate cu atâta pasiune, încât nici măcar nu observaseră că erau priviţi. O imagine ca aceasta ar face pe oricine să se întristeze puţin.

În mod clar, asta nu se întâmplase pentru că draga ei Carolyn sugerase iniţial că *ea* ar trebui să se mărite cu bravul căpitan. Într-adevăr, Oakes era tipul de bărbat care-i plăcea: vânjos, cu aerul acela de masculinitate în stare brută... Făcu un efort să-şi smulgă mintea de la acest subiect.

Era de-a dreptul ridicol ca o doamnă să admire virilitatea animalică.

Richard fusese cu totul diferit. El fusese mereu vesel. Rafinat. Întotdeauna perfect bărbierit, mirosind frumos. Plictisitor.

Recunoscuse adevărul despre căsătoria ei. Richard fusese un bărbat plicticos, iar apoi căpătase boala aceea oribilă, zăcuse la pat un an întreg şi, în toată acea perioadă plină de momente negre, nu se plânsese niciodată. Fusese un înger, de fapt.

Și era greu să trăiești cu amintirea unui înger.

Nu o sărutase niciodată cu atâta putere încât să fie nevoită să se lase pe spate, cum o sărutase căpitanul pe Kate, nici nu o privise așa cum contele de Charters se uita la Gwendolyn, de parcă ar fi vrut să o sărute din cap până în picioare.

Iar acum toate acele cupluri fericite se adunau în salon, să se uite unii în ochii altora, iar ea nu putea... pur și simplu nu putea.

Rochia ei de seară era nouă, făcută dintr-o mătase superbă, galbenă precum coniacul, într-atât de grea, încât cădea minunat. Era croită cu un decolteu îndrăzneț, de-a dreptul scandaloas dacă ar fi fost purtată de o debutantă.

Și totuși, chiar și o rochie nouă, cu mâneci cochete și cu o croială strâmtă nu o făcea să se simtă atrăgătoare. Sau fericită.

Coborî încetișor scările, ținându-și degetele pe balustradă. După moartea lui Richard, se hotărâse să nu se mai mărite niciodată. Dar, chiar și când se gândea la plăcerea de a servi singură micul dejun, de a nu auzi cum un bărbat îi ciocănea seara la ușa dormitorului, de a nu se teme că cineva iubit ar fi putut muri până a doua zi dimineață...

Totuși nu simțea altceva decât invidie. O invidie crâncenă, verde până în măduva oaselor. *Ea* voia să fie dorită cu atâta pasiune, încât pe chipul bărbatului respectiv să apară o expresie soră cu nebunia. *Ea* voia să fie sărutată până când buzele îi deveneau trandafirii, iar ochii ei începeau să sclipească.

Această conștientizare fu un adevărat declic în mintea ei. Ajunse la capătul de jos al scării și, în loc să pornească spre vocile pițigăiate din salon, merse direct înainte. Un servitor veni zorit, deschizându-i ușa principală, iar ea porni în jos pe scări, în amurg.

Majordomul o prinse din urmă, cu pași precipitați, aducându-i un șal, însă ea îl trimise înapoi în casă. Nu era decât șapte seara, iar aerul era cald. Cerul avea acea nuanță de albastru perlat care anunța apropierea nopții. Intră cu pași nehotărâți în grădina cu trandafiri, unde

fu întâmpinată de zumzetul slab al albinelor care savurau ultima gură de nectar din corola rozelor încălzite de soare.

Grajdurile se aflau dincolo de grădină, iar trecerea se făcea printr-o arcadă mică, din piatră, care umbrea o alee îngustă, cu pietriş. În mod normal, bărbatul respectiv ar trebui să fie în salon, flecărind politicos cu debutantele.

O pierduse pe prima domnişoară de pe listă în favoarea celui mai bun prieten al său, iar pe a doua – în faţa căpitanului Oakes. Ar trebui să fie alături de sora lui, implorând-o să-i dezvăluie numele unei alte candidate. Dar, în ultima săptămână, Hugh nu ajunsese niciodată la masă cu o întârziere mai mică de cinci minute.

Când ieşi din grădină, fu întâmpinată de o atmosferă diferită: mirosul sălbatic al pământului cald şi al bălegarului făceau ca parfumul trandafirilor să pară efeminat şi greţos. Se îndrepta către padocul mare, circular, aflat lângă grajduri. O parte din acesta era mângâiat de lumina care se scurgea de la fereastra din spate a grajdului, însă restul era învăluit în umbră deasă.

Pentru o clipă, crezu că el nu era acolo, însă apoi îl văzu pe Hugh cu spatele la ea, călărindu-l pe Richelieu la pas în jurul padocului. Se rezemă de gard, ascultând murmurul glasului lui în timp ce acesta îi vorbea animalului. Calul asculta atent, ciulind întâi o ureche, apoi pe cealaltă.

Richelieu era un bidiviu puternic şi zvelt, cu părul de o nuanţă de maro atât de închisă, încât, în lumina aceasta, părea aproape negru. Avea un aer diavolesc, ceva în modul în care se uita şi în felul în care îşi tot smucea frâul, ca şi cum i-ar fi răspuns lui Hugh.

Dar nu Richelieu fu cel care-i atrase atenţia Georginei, ci Hugh. Hugh, care îi era ca un frate mai mare. Hugh, care o ridicase de pe jos când căzuse, care-i ştersese lacrimile, care cel mai probabil o ştersese la nas, dacă nu cumva şi la fund.

Nu purta cămaşă. Îşi călărea calul de jur împrejurul padocului fără să poarte nici o bucată de material peste

tors. Dintr-odată, inima Georginei începu să-i bată mai repede, bubuindu-i cu putere în piept.

Fără să vrea, în fața ochilor îi apăru o secvență a căsniciei ei, una în care soțul ei nu părea altceva decât o imagine estompată, reflectată în oglindă. Richard fusese la fel de elegant și de palid ca ea. Nu fusese fragil până nu se îmbolnăvise, însă avea brațele subțiri și pieptul lipsit de păr. Era ordonat, elegant și semăna cu o rândunică ferchezuită.

Dar Hugh... pentru descrierea lui nu se puteau folosi nicidecum cuvinte precum „subțire" sau „ordonat". Pieptul lui era alcătuit numai și numai din mușchi, având genul acela de forță dată de înfruntarea de zi cu zi cu bidiviii pursânge pentru stabilirea supremației. Chiar și în lumina aceasta, Georgina putea vedea că avea niște umeri enormi, iar mușchii brațelor lui erau proeminenți, în vreme ce ținea relaxat frîiele. Stătea întors într-o parte, oarecum cu spatele la ea, așa că putea vedea cum fibrele se reliefau pe omoplații lui lați.

Degetele tinerei zvâcneau, căci imaginația ei sărise deja de la a vedea la a atinge, la a-și plimba palmele de-a lungul acelor mușchi și a-l simți, viu și puternic, în brațele ei. Era ca un cavaler medieval, antrenându-se fără răgaz pentru a o apăra pe doamna inimii sale sau pentru a porni o cruciadă.

Uită să mai respire, dorindu-și cu ardoare ca el să se răsucească, pentru ca ea să-i poată vedea pieptul. Într-un final, ajunseră la curba dinspre grajd, iar Richelieu se întoarse către ea. Calul începu să se agite, făcând mici salturi și ridicându-și picioarele într-un dans grațios și cochet.

Hugh râse la el, vorbind în continuare. Pielea sa avea o nuanță mierie mai închisă, așa că probabil își făcuse un obicei din a-și arunca cât colo cămașa când îi era prea cald. Pieptul îi era umbrit de păr, care forma o săgeată întunecată exact înainte de a dispărea sub talia pantalonilor.

Conștientizând cu o tresărire cât de nesăbuită fusese, Georgina renunță imediat la comparația cu un cavaler medieval și îl transformă într-un zeu... Apollo

domesticind un cal nou care să-l poarte în fiecare dimineață când se ducea să trezească Soarele.

Georgina înghiți în sec. Ar trebui să se retragă. Acum. Înainte ca Hugh să o vadă, înainte să acționeze sub impulsul imaginației ei înfierbântate.

Hugh își ridică privirea și o văzu. Fu o clipă pe care ea n-avea să o uite niciodată, cât avea să trăiască: bărbatul acela vânjos, călare pe un cal perfect, profilat pe fundalul cerului de culoarea unui safir întunecat. Hugh părea la fel de îndepărtat și de intangibil ca orice zeu grec - și totuși, în momentul în care ochii li se întâlniră, pe chipul lui se trezi la viață ceva, ceva ce ea nu mai văzuse niciodată pe chipul unui bărbat.

Ceva ce era numai pentru ea. Care o lăsă fără suflare și-i stârni un fior pe șira spinării.

În secunda următoare, această expresie dispăru, iar Hugh coborî cu o mișcare elegantă de pe cal, salutând-o cu voioșie:

– Presupun că iar am întârziat la cină, spuse el apoi, aruncând frâiele lui Richelieu peste un stâlp.

Nu părea conștient de faptul că nu era îmbrăcat cum se cuvenea. Ultimele raze ale soarelui îi mângâiau umerii și brațele.

Georgina simți o dorință copleșitoare de a o rupe la fugă. Era absurd de diferit de bărbatul pe care-l cunoștea de atâta timp. Prea mare, prea masculin, prea puternic, prea... prea tot.

– Da, ar trebui să vii la masă, reuși ea să îngaime. După ce te îmbăiezi, bineînțeles.

Hugh întinse mâna și trase o cămașă de pânză de pe gard.

– Am făcut baie după antrenamentul de dimineață. Nu vii niciodată să te uiți.

Își trase cămașa peste cap.

– Nu știam că primești spectatori la abluțiunile tale, răspunse ea, râzând.

– Aș putea face o excepție pentru tine, răspunse el, cu ochii ațintiți asupra ochilor ei. Dar de fapt mă refeream la antrenamentele mele cu Richelieu.

– Nu, spuse ea, știind că cei mai mulți dintre invitații de la moșie veneau dimineața să-l privească pe conte lucrând cu superbul său pursânge arab.

Ea refuza să se plaseze în aceeași categorie cu debutantele cu ochii mari, care suspinau după umerii lui și aduceau bucăți de zahăr pentru calul său.

Deși ar fi fost o minciună să spună că nu suspina după umerii lui.

– De ce nu? întrebă el, pe un ton care arăta o curiozitate sinceră. Nu-ți mai plac caii? Când erai mică, îți plăceau la nebunie. Îmi aduc aminte și acum de poneiul ăla al tău...

– Plăcințică, adăugă ea.

– Exact. Nu era un ponei de Shetland, ci de Fell. Și, din câte țin eu minte, avea spatele drept și o fire tare nărăvașă.

Georgina zâmbi.

– Îți aduci aminte cum se cabra și mergea dacă i se părea ei că era vremea să ne întoarcem acasă? Dacă o duceai doar un pic prea departe de grajduri, pe tot drumul spre casă o ținea numai într-un galop.

– Mă gândeam să-l scot pe Richelieu mâine prin împrejurimi, spuse el, îndesându-și poalele cămășii în pantaloni. N-ai vrea să vii și tu cu mine?

– Nu am cal.

– Iapa lui Carolyn nu e la fel de temperamentală ca Plăcințică, dar știe să se poarte în societate. Mi-ai face o favoare, zău.

– Da?

Georgina ridică dintr-o sprânceană.

– L-am antrenat prea intens pe Richelieu. Trebuie să-l scot un pic să se distreze.

– Să se distreze? Mi-am închipuit că toți caii de curse consideră întrecerile ca fiind plăcute. Nu asta înseamnă distracție pentru el?

– Dacă antrenamentele ajung să semene prea mult cu o îndatorire, o să-și piardă tot entuziasmul. Vreau să-l las să mănânce niște iarbă de pe marginea drumului, să fure un măr dintr-o livadă și să ia câteva guri de spice de pe ogoare, dacă o să găsesc unul care să nu fie păzit

de vreun fermier irascibil. Mâine vreau să-l las să fie un cal oarecare, nu un potenţial campion.

– Distracţie, repetă ea.

Hugh se apleacă peste balustradă şi-i ridică bărbia cu un deget.

– Mai ştii ce-nseamnă distracţia, Georgie?

– Să ştii că petrec adesea multe momente minunate, protestă ea, cu ochii fascinaţi de buza lui inferioară.

În toţi anii aceştia în care îl considerase un fel de frate mai mare, de ce nu observase oare că buza lui de jos era atât de puternic conturată? Pentru că nu era un gând potrivit, tocmai de aceea.

– Vara aceasta nu pari a te distra foarte tare. Întinse mâna şi o bătu uşor cu degetul pe vârful nasului. Buze îmbufnate. Ochi trişti.

Acesta era acel Hugh pe care şi-l amintea ea, cel care avea grijă de toţi, care lua în braţe un copil rămas în urmă, care ştergea lacrimi şi punea întrebări.

– Ei bine, spuse ea, zâmbind un pic, adevărul e că potenţialii noştri parteneri de viaţă au fost îndepărtaţi de noi, aşa că...

Ceva se schimbă în privirea lui.

– Nu ştiam că aveai aşa ceva.

– Căpitanul Oakes? zise ea imediat. Carolyn l-a invitat la petrecerea aceasta special pentru mine, iar una dintre domnişoarele de pe lista ta l-a înhăţat înainte ca eu să fi apucat să am parte de ceva mai mult decât un dans sau două.

– Dar Bergeron te invită constant la dans, spuse el, rezemându-se de gard cu aerul unui om gata să stea la taclale acolo toată noaptea. Şi Geerken, deşi e aşa un netot, încât presupun că nici nu îl iei în considerare. Trăiam însă cu impresia că ai jurat să nu te mai măriţi, dar, dacă aşa stau lucrurile, se pare că ai uitat să-ţi informezi robii credincioşi.

– Nu pot să anunţ asta în gura mare. N-aş mai avea nimic de făcut la baluri. Nimeni n-ar mai dansa cu mine.

– Ba da.

– Nu...

Hugh se apleacă un pic mai aproape.

– Ești văduvă, Georgie. Ar dansa cu tine pentru că ești de-a dreptul încântătoare și le-ar plăcea să te aducă în patul lor.

Respirația lui puse în mișcare cârlionții de pe fruntea ei. Mirosea a sudoare proaspătă și vag a ierburi, un amestec de miros de efort și de paie.

– Deci nu mi-ai lăsa alți tovarăși decât destrăbălații saloanelor?

– Conversația unui neobrăzat e, fără îndoială, mult mai interesantă decât cea a lui Geerken.

– Din ce spui tu, s-ar zice că nici un gentleman adevărat n-ar vrea să se însoare cu mine, dar te asigur că...

– O, dar vor să se însoare cu tine, răspunse el. Pembroke, Landry și Kitlas. Mai ales Kitlas. Se uită la tine de parcă ai fi Venus în carne și oase. Toți ar vrea să te ia de nevastă, cu excepția lui Louis DuPreye, desigur, și asta pentru că el e deja însurat.

– Atunci ar trebui să nu-mi mai facă ochi dulci, replică Georgie, pe un ton hotărât.

– Și să nu te mai atingă, completă el. Să-mi spui dacă întrece măsura, îi dau una de-l arunc direct în comitatul vecin.

Într-un colțișor întunecat al minții ei, Georgina înregistră faptul că Hugh părea a fi catalogat fiecare bărbat care dansase cu ea în ultima săptămână, fiecare bărbat care-i făcuse un compliment. Bineînțeles, cel mai probabil doar avea grijă de ea, așa cum trebuia să o facă un adevărat frate.

– Asta dacă nu cumva vrei să te atingă, adăugă el.

– Nu, răspunse ea, deși abia dacă își mai aducea aminte ce voia și ce nu, cel puțin în ceea ce-i privea pe pretendenții ei.

– La naiba, ești atât de frumoasă, încât nici dacă le-ai spune tuturor bărbaților de-aici că n-ai de gând să te mai căsătorești, tot n-ar înceta să spere.

– Spui asta doar din loialitate, pentru că mă cunoști de-atâta vreme, comentă ea, zâmbindu-i.

– Păr ca focul...

Își plimbă degetul de-a lungul unuia dintre zulufii ei.

- Şi un temperament pe măsură, aşa spunea mama mereu.

- N-ai cum să nu ştii ce ochi ai, aşa că n-o să spun nimic despre ei, continuă el, pe un ton voios (şi dezamăgitor). Bărbie perfectă, pometi înalţi, piele superbă... Dumnezeule mare, Georgie, pe cine ai cataloga tu frumoasă dacă nu pe tine?

Georgina se simţea încântată... şi stânjenită.

- Nu mă refeream la genul acela de frumuseţe. Vorbeam de frumuseţea aceea pe care o are Gwendolyn.

- Gwendolyn? Părea uluit. Dacă mă-ntrebi pe mine, Gwendolyn nu e decât o versiune mai fadă a ta. Ca un portret decolorat.

Această remarcă semăna straniu cu asemănarea pe care o făcuse ea între Richard şi el.

- Nu mă refeream la calităţile fizice, spuse ea, încercând să-i explice, deşi se simţea ca o nesăbuită vanitoasă care cerşea complimente. E vorba despre faptul că Gwendolyn arată ca şi cum ar fi ieşit direct dintr-un tablou de Raphael.

Hugh se întoarse şi strigă:

- Fimble!

Un grăjdar apăru imediat în cadrul uşii. Hugh făcu semn către Richelieu şi sări peste gard. Georgina se dădu un pas înapoi. Era mult mai înalt decât ea. Părul i se lăsase pe frunte, iar cămaşa îi atârna din nou în dezordine pe lângă corp.

- Eşti o prostuţă, spuse el, pe un ton relaxat, luând-o de braţ şi conducând-o înapoi către casă.

- Ştiu, răspunse ea. Hai să vorbim despre altceva.

- Bine. Mâine. Ne vedem la grajduri la opt dimineaţa. Trebuie să plecăm înainte să se adune ceilalţi să-l vadă pe Richelieu la antrenament.

- Dar n-am zis că vin...

Tocmai treceau pe sub vechea arcadă de piatră care făcea legătura cu grădina cu trandafiri. Se opri şi o făcu şi pe ea să rămână pe loc. Georgina se împletici, iar el o prinse de braţ.

- Nu poţi să mă struneşti ca pe unul dintre caii tăi, Hugh, ripostă ea, ştiind bine că tremura.

Şi nu din pricina faptului că se împleticise. Cauza era căldura mâinii lui pe braţul ei gol.

– La naiba, Georgie! Se uita fix în jos la ea. Ştii bine că nu mă pricep la complimente.

– Vânam şi eu câteva, mărturisi ea. Nu mă lua în seamă.

– Tocmai asta e. Nu pot să nu te iau în seamă. Eu nu te ignor niciodată.

Georgina deschise gura, însă nu reuşi să scoată nici un cuvânt.

– Dacă am învăţat ceva săptămâna asta blestemată, care parcă nu se mai termină, e că sunt fericit când te văd. Asta în timp ce, al naibii să fiu, dacă simt ceva când mă uit la Gwendolyn. Nimic altceva decât uşurare că s-a şters singură de pe lista mea, adăugă el.

Ea simţea cum pe buze îi prindea contur un zâmbet tremurat.

Hugh aşteptă, însă doar o clipă. Îi dădea ocazia să facă un salt înapoi, ca un iepure retrăgându-se sub un gard viu. Georgina putea foarte bine să râdă indiferentă şi să se întoarcă în casă.

Însă ea nu schiţă nici o mişcare. Rămase pur şi simplu pe loc.

Hugh săruta la fel cum călărea: sălbatic, feroce, cu mare atenţie şi controlând mereu situaţia. Bineînţeles, Georgina fusese sărutată şi de alţi bărbaţi de când îşi terminase perioada de doliu. Dar sărutul cu Hugh nu semăna cu nici unul de până atunci.

Degetele i se strecurară în părul lui, în timp ce se străduia cu toată fiinţa ei să capteze mirosul senzual al corpului lui, duritatea buzelor sale, forţa braţelor care o cuprindeau, chiar şi apăsarea aspră a cărămizilor de care era lipit spatele ei.

– Georgie.

Tonalitatea brută a vocii lui avea ceva deosebit, felul în care numele ei zăbovea pe buzele lui. Iar asta o trezi la realitate.

– Nu vreau să mă mărit, spuse ea, retrăgându-se. Nu sunt pe lista ta, Hugh. Înţelegi asta, nu-i aşa?

– Naiba s-o ia de listă, zise el.

În clipa următoare o săruta din nou, şi era delicios şi înspăimântător. Trupul lui masiv era lipit de al ei şi, chiar şi prin mătasea grea a rochiei, îi putea simţi vigoarea bărbătească plină de dorinţă.

Aşa era Hugh. Indiferent că îmblânzea un cal sau săruta o femeie, nu-i era frică de propriul corp. Chiar şi acum, mâinile i se plimbau peste fundul ei, într-un mod cum nu se poate mai necuvenit.

Într-un mod în care – îşi dădea ea seama acum – nu mai fusese atinsă niciodată de vreun bărbat.

– Cum adică „Naiba s-o ia de listă"? întrebă ea, când buzele lui alunecară de peste ale ei şi porniră de-a lungul gâtului.

Era atât de bine... Se simţea ispitită să lase deoparte orice gând şi să savureze pur şi simplu modul delicios în care buzele lui îi mângâiau pielea. Dar Georgina gândea *mereu*. Se tot gândea la intimităţile pe care le împărtăşise cu Richard în primul lor an de căsnicie, când încă se mai deranjau cu asemenea lucruri.

Richard o întreba mereu, într-un mod foarte galant, dacă o anumită mângâiere îi era pe plac, iar ea se gândea bine înainte de a se hotărî. De cele mai multe ori accepta, deşi respinsese hotărât ideea de a face dragoste cu lampa aprinsă.

Avea senzaţia că Hugh n-ar fi la fel de curtenitor. Într-un mod scandalos, acum avea mâna lipită de fundul ei, urmându-i îndeaproape conturul, din nou, iar acesta era unul dintre acele gesturi pentru care Richard ar fi cerut aprobarea înainte chiar de a se gândi să o atingă. Şi avea sentimentul că, de fapt, lui Richard nici nu i-ar fi trecut prin cap să o mângâie acolo.

Şi totuşi, senzaţia era... Era delicioasă.

– N-ar trebui să facem asta, spuse ea în şoaptă, simţind vag că nu se cuvenea să se comporte aşa.

Hugh îşi îndreptă spatele şi aruncă o privire către casă.

– Trebuie să mă îmbrac pentru cină. Stai lângă mine la masă?

– Nu pot să stau lângă tine, protestă ea. Ştii asta la fel de bine ca mine. Suntem aşezaţi fiecare după rang, iar

tu, în calitate de conte de Briarly, îmi eşti mult superior. În comparaţie cu tine, eu sunt la coada vacii, după cum e vorba.

Mâinile i se încleştară în jurul taliei ei.

- N-am de gând să mai petrec încă o blestemată de masă privindu-l pe Kitlas cum se uită la tine ca un viţel şi pe DuPreye lingându-şi buzele şi frecându-se de umerii tăi, ca din întâmplare. În timp ce eu stau lângă Gwendolyn, care nu are *niciodată* nimic interesant de spus, apropo, şi să-mi scrâşnesc dinţii în speranţa că mâinile lui DuPreye nu se apropie de genunchii tăi, pe sub masă.

Georgina simţi un fior de fericire atât de puternic, încât nu-şi putu reţine un râset.

- Dar trebuie neapărat să rămâi pe locul desemnat de Carolyn!

Hugh se uită în jos la ea şi mârâi. Efectiv mârâi, ca un fel de câine.

- O să stau pe locul de lângă tine, Georgie.

- Dar...

- Sau o să te iau pe sus de pe locul tău şi o să te oblig să stai în poala mea.

- Hugh, aşa ceva e absurd, protestă ea. Nu poţi să faci una ca asta.

- Niciodată nu reacţionez bine la interdicţii. Scăpărarea din ochii lui arăta că vorbea cât se poate de serios. Poţi să-i spui lui Carolyn să schimbe aranjamentul la masă, astfel încât să rămână un loc gol lângă tine, din moment ce, după câte se pare, o să întârzii chiar mai mult decât de obicei... Altfel o să te compromit în faţa tuturor.

Georgie rămase cu gura căscată.

- Şi cum ai de gând să faci aşa ceva, într-o încăpere plină de oameni?

Licărul din ochii lui o făcu să se îmbujoreze.

- Draga mea, zise el, plimbându-şi degetul mare de-a lungul liniei mandibulei ei, aş putea... nu, *te-aş compromite* în orice loc în care mi-ai permite-o tu.

- Ei bine, eu nu-ţi permit aşa ceva, spuse ea, slab.

- Atunci va trebui să mă mulţumesc cu a te lua în braţe şi a scânci: „Ah, Georgina, nu pot să uit cum ţi-am cuprins funduleţul rotund în palme!“

Ea izbucni în râs.

- N-ai îndrăzni să faci aşa ceva. Şi, cu accentul acela scoţian pe care încerci să-l imiţi, parcă ai fi un pescar beat criţă.

Hugh zâmbea larg, iar mâinile îi alunecau de-a lungul spatelui ei, înspre...

- Dar e adevărat. Cred că m-ai distrus pe...

- Pe ce? întrebă ea, încercând să-şi potolească pulsul, care o luase razna.

Palmele lui se mişcau în mod delicios, tot mai jos.

- Ca să-ţi răspund, trebuie să mai fac nişte cercetări, spuse el, coborându-şi gura spre a ei.

capitolul 19

Când Georgina intră în salon, se cam făcuse ora la care se servea cina. O prinse de mână pe Carolyn şi-i spuse în şoaptă:

- Fratele tău ţine morţiş să stea lângă mine la masă. Apoi, văzând surpriza întipărită pe faţa prietenei ei, adăugă pe un ton oarecum defensiv: În fond, Gwendolyn e logodită acum.

- Nu contează, răspunse Carolyn. Hugh nu poate să anunţe pur şi simplu că vrea să-şi schimbe locul la masă pentru că persoana care trebuia să stea lângă el s-a logodit. I-am aşezat pe toţi după rang tocmai pentru a nu-mi bate capul cu genul ăsta de solicitări. Nu aş putea suporta ca toţi invitaţii să se uite pe furiş la Lady Fourvière şi la Albert Hunt, ca să-şi dea seama dacă au, într-adevăr o *aventură.*

- Habar n-aveam de asta! spuse Georgina, deviind oarecum de la subiect. Dar fratele lui nu este cumva episcop?

- Nu spune nimănui, dar am fost nevoită să le repartizez camere alăturate. Şi de ce vrea Hugh să stea

lângă tine? S-a săturat de discuţiile de complezenţă cu Gwendolyn?

– Cred că da. Mi-a spus că, dacă nu i se schimbă locul, o să facă o scenă.

– Da, presupun că am putea proceda diferit în seara aceasta. Aş putea transforma totul într-un joc... Glasul i se stinse. Matroanele mai scorţoase *sigur* nu vor fi de acord, Georgie.

– Te rog, nu face nimic până nu apare şi Hugh, spuse Georgina. DuPreye o să înceapă să se învârtă iar pe lângă mine, iar soţia lui va fi pusă într-o situaţie jenantă.

– Biata femeie, spuse Carolyn. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar probabil s-a obişnuit cu situaţiile de genul ăsta. Trebuie să-ţi spun că arăţi de-a dreptul spectaculos. Seducător, chiar. Îşi miji ochii: Ce-ai făcut până acum?

Georgina simţi cum obrajii i se îmbujorară un pic.

– Nimic! După care adăugă imediat: Doar m-am distrat şi eu puţin.

– Şi cu cine ai făcut asta? întrebă Carolyn cu fermitate. Eu am stat aici, flecărind cu unii şi cu alţii mai bine de o oră şi nu te-am văzut nicăieri... Erai prin vreun colţ, pe undeva? Ah, spune-mi că nu erai cu Geerkin! N-aş suporta să te văd măritată cu el.

– N-am fost cu el, răspunse Georgina. Nu fi prostuţă. Dacă o să mă recăsătoresc – şi tu ştii cum nu se poate mai bine că nu am de gând să o fac –, o să respect cu sfinţenie o regulă eliminatorie: bărbatul respectiv trebuie să ştie să numere măcar până la o sută.

– Hmm, zise Carolyn, ridicând dintr-o sprânceană. Bine, să zicem că n-o să te bat la cap cu întrebări stânjenitoare despre ce rol anume are fratele meu în... să zicem... preocupările tale extramaritale.

– Mulţumesc, replică Georgina, conştientă în acelaşi timp că Hugh îşi făcuse apariţia în spatele ei. Îi simţi prezenţa, o conştientiză, ba chiar îi detectă mirosul – un parfum minunat de proaspăt, de om trăit în aer liber, o combinaţie între mirosul pielii de bărbat şi o aromă vagă de săpun.

– Ehei, iată-te în sfârşit! exclamă Carolyn.

Râdea privindu-și fratele mai mare, iar Georgina își putea da seama că prietena ei cea mai bună se aventura în tot felul de bănuieli nesăbuite.

– Bună, Caro, spuse Hugh, pe un ton atât de relaxat, încât nu ți-ar fi venit să crezi că tocmai își pusese mâna pe spatele Georginei.

Atingerea lui o frigea prin mătasea rochiei, de parcă i-ar fi atins pielea goală. Cu o rotire iute, Georgina se trase deoparte. Nu-i putea permite să... ei bine, să se poarte ca și cum ar fi fost *stăpânul* ei.

În ochii lui apăru o licărire, însă făcu o plecăciune, cu un aer destul de grav, și îi sărută mâna înmănușată.

– Lady Georgina, i se adresă, pe un ton plăcut. Dar îi ținu mâna cu o fracțiune de secundă mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar ea își dădu seama că, în sinea lui, se prăpădea de râs.

– Mă duc să vorbesc ceva cu majordomul, spuse Carolyn. Mi-a venit o idee splendidă.

Se îndepărtă cu pași vioi.

Zâmbetul larg al lui Hugh o făcu pe Georgina să-și simtă tot corpul încălzindu-se, iar inima începu să-i bată cu repeziciune.

În cealaltă parte a încăperii, Carolyn îi întoarse spatele majordomului și bătu din palme.

– Puțină atenție, vă rog! strigă ea. Aș vrea să anunț o surpriză deosebită de care avem parte în seara aceasta.

În încăpere se făcu liniște. Matroanele – care pândeau mereu o ocazie de a-și mărita odraslele – o fixau pe gazdă cu o expresie ușor încruntată, domnii îi aruncau priviri plictisite, iar domnișoarele se uitau la ea cu un interes trezit instantaneu.

– O să avem parte de un joc, continuă Carolyn, un joc ce va determina felul în care vom fi așezați la masă în seara aceasta. E vorba despre unul dintre jocurile mele preferate din copilărie. Sigur vă aduceți aminte de *Îți iubești vecinul?*, nu-i așa? Făcu un gest către cinci servitori care se agitau încolo și încoace prin încăpere. După cum vedeți, servitorii formează două cercuri de scaune. Toți cei născuți în prima jumătate a anului, din ianuarie până în iunie, se vor duce în partea aceea a încăperii, iar

cei născuţi din iulie până în decembrie vor rămâne în partea aceasta.

- Iubito, uite cum ai reuşit să ne desparţi! strigă soţul ei.

Carolyn îi trimise un sărut.

- Dragul meu, cinez cu tine în fiecare seară, spuse ea, arătându-şi gropiţele din obraji. V-aduceţi aminte cu toţii regulile jocului? Vă rog să vă aşezaţi, astfel încât să aveţi ca vecini numai persoane de sex opus. O persoană o să stea în mijlocul cercului. În cercul acesta, voi ocupa eu întâi această poziţie, iar fratele meu o să facă acelaşi lucru în celălalt grup.

- Nu-i aşa c-a fost frumos din partea ei să-şi aducă aminte că noi suntem născuţi în aceeaşi lună? murmură Hugh la urechea Georginei.

- Şşşt, răspunse ea, simţind cum tenul ei căpăta o nuanţă rozalie. Purtarea lui Hugh era bătătoare la ochi, cum stătea lângă ea, ca şi cum... ca şi cum...

Nu putea duce acest gând până la capăt. În plus, Carolyn tocmai explica regulile jocului.

- Eu o să aleg pe cineva şi o să întreb: „Îţi iubeşti vecinul?“ Dacă persoana respectivă spune „nu“, pot să-l declar pe unul dintre vecinii respinşi drept vecinul meu de masă. Pe de altă parte, dacă persoana respectivă îşi *iubeşte* vecinul sau vecina, atunci cei doi se pot duce împreună la cină. Cei doi se retrag din cerc, şi eu întreb din nou. Cercul va deveni din ce în ce mai mic, până când fiecare îşi va găsi o pereche. Aţi înţeles cum merg lucrurile?

Primi drept răspuns un zumzet de comentarii entuziaste şi o avalanşă de chicoteli din parte domnişoarelor mai tinere.

- Mie îmi place, spuse Hugh. Pregăteşte-te să fii revendicată, Georgie.

Aceasta îi lovi uşor mâna cu evantaiul.

- Doar pentru că vei fi în centrul cercului nu înseamnă neapărat că mă vei câştiga ca vecină de masă. Dacă se-ntâmplă să mă aşez lângă Lord Geerkin? Din câte se pare, are ziua de naştere este exact în intervalul repartizat cercului nostru.

– Cred că o să reuşesc să câştig. Acum, hai, fii fetiţa cuminte.

– Nu sunt o fetiţă cuminte, răspunse Georgina, râzând un pic.

– Nici nu-ţi pot spune cât de bucuros sunt să aud una ca asta, replică Hugh, oprindu-se să o privească.

Expresia ochilor lui... era de-a dreptul indecentă! Georgina îşi simţi tenul colorându-se.

Câteva secunde mai târziu, Hugh pusese deja stăpânire pe cerc şi îi aşeză pe toţi oaspeţii pe scaunele din jurul lui. Georgina se trezi între căpitanul Oakes şi contele de Charters. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Hugh o aşezase în mod intenţionat între doi bărbaţi care nu erau deloc interesaţi să se bucure de compania ei pe parcursul cinei.

– Aşa, începu Hugh, aruncând o privire către şirul de persoane din jur. Stă toată lumea bine? Lady Passmore?

– Eu cred că ar trebui să stau lângă fiica mea, zise Lady Passmore, un pic agitată.

– Ah, dar aranjamentul locurilor la cină e hotărât de nişte reguli *atât* de rigide..., replică Hugh, cu dulceaţă în glas. Nu putem să avem persoane de acelaşi sex aşezate una lângă alta. Pe de altă parte, dacă fiul dumneavoastră ar fi fost aici, aş fi putut să vă fac pe plac şi să vă aşez lângă copilul dumneavoastră. Acum e timpul să începem. Se întoarse către căpitanul Oakes: Oakes, amice, îţi iubeşti vecinele?

Căpitanul Oakes îi aruncă o privire hotărâtă Georginei, aflată în stânga sa, apoi doamnei Fourvière, care stătea la dreapta lui, după care negă cu o mişcare tristă din cap.

– Ca om de onoare, rosti el, trebuie să recunosc că nu-mi iubesc vecinele.

Hugh se năpusti asupra Georginei înainte ca aceasta să apuce măcar să tragă aer în piept. Şi nu se mulţumi să o ia de mână. O *înşfăcă* – o luă pe sus şi o purtă direct în afara cercului, într-un cor de scâncete scandalizate din partea matroanelor.

– Ia de-aici scaunul ei şi pe cel al lui Oakes, i se adresă unui servitor şi, lăsând-o pe Georgina jos, se întoarse

în cerc. Căpitane, din moment ce ai demonstrat că eşti extrem de lipsit de iubire, de-acum încolo vei sta în mijlocul cercului şi vei lua la întrebări pe cine doreşti.

Georgina îl văzu pe Oakes întorcându-se încet, după care se folosi de regulile jocului exact ca Hugh, întrebându-l pe domnul din dreapta domnişoarei Kate dacă-şi iubea vecinele. Urmă un moment de şovăială, în care Lord Geerken luase în calcul - din câte se păruse - să o solicite pe Kate drept vecină la masă, însă încruntarea ei fermecătoare reuşi să-l facă să se răzgândească, iar Oakes o luă imediat în braţe, scoţând-o din cerc.

- Sper că nu are nimeni de gând să mă ia pe sus, spuse pe un ton crispat contesa de Pemsbiddle, o văduvă bogată.

- Aşa ceva contravine tuturor regulilor de bună-cuviinţă, replică Lady Mottram, adresându-i fiicei ei, Emily, o încruntătură care-i comunica foarte clar că aceasta nu trebuia cu nici un preţ să-i permită vreunui domn să o ridice în braţe.

- În ceea ce mă priveşte, este mai degrabă imposibil decât scandalos, zise contesa, cu veselie. Doar corsetul meu cântăreşte ceva mai mult decât copiliţa aceea a dumitale.

În seara aceea, conversaţia în jurul mesei fu mult mai animată decât la cinele anterioare. Bineînţeles, toţi se gândeau în mod special la mesenii care-şi declaraseră dragostea şi la obiectul afecţiunii lor. Poate cel mai fascinant moment fusese atunci când în cerc nu mai rămăseseră decât câţiva jucători, iar doamna DuPreye, care şedea lângă soţul ei, anunţase că nu-şi iubea vecinii şi plecase din cerc la braţul preotului paroh.

Georgina se simţea cum nu se poate mai bine. Ori de câte ori întâlnea privirea lui Hugh, inima părea să-i stea în loc o fracţiune de secundă. Şi, de fiecare dată când piciorul lui se freca din întâmplare de al ei, pe sub masă, pulsul i-o lua razna. Mai ales după ce-şi dăduse seama că piciorul acela părea să-l întâlnească pe al ei cam des. Încercă să-şi aducă aminte că era o văduvă la locul ei, dar se trezea că zâmbea tot timpul ca o fetişcană nechibzuită şi necoaptă.

Vorbiră despre una, despre alta şi, în acelaşi timp, despre nimic deosebit... La un moment dat, se trezi că îi povestea despre păpuşile pe care le făcuse pentru nişte copii orfani.

- Deci ai cusut hainele? întrebă el, nedumerit. Dar nu şi corpurile păpuşilor.

- Exact. Folosesc păpuşi de cârpă. La început, am încercat să folosesc păpuşi cu cap de porţelan, dar am descoperit că acestea le erau luate copiilor pentru a fi vândute. Aşa că acum folosesc de fiecare dată păpuşi de cârpă, dar le împodobesc cu rochii extrem de elegante, din petice de mătase şi de dantelă, cu voal adevărat şi cu paiete. E atât de distractiv!

- Şi de unde faci rost de materiale?

- Croitoresele ştiu cum să croiască în aşa fel încât să le rămână tot felul de bucăţele. Trimit un servitor pe la atelierele lor cam în fiecare săptămână. Bineînţeles că le plătesc resturile; altfel le-ar vinde unui meşter de bonete.

Hugh schiţă un surâs, un zâmbet leneş care o încălzi din cap până în picioare.

- Una dintre cele mai clare amintiri pe care le am din copilărie e cât de mult iubeai păpuşa aia zdrenţăroasă a ta.

- Esmerta, zise Georgina. Da, o iubeam la nebunie pe Esmerta. Îmi plăcea mult mai mult să-i fac tot felul de haine decât să brodez.

- Crezi că, dacă nu te-ai fi născut într-o familie din înalta societate, ai fi devenit croitoreasă?

- O, da. Mi-aş fi deschis propriul atelier. Când eram mică, visam adesea la asta, înainte să înţeleg că doamnele din înalta societate... ei bine, că rolul doamnelor din înalta societate e să se mărite.

- Şi te-ai măritat cu Sorrell pentru că era mereu atât de elegant? întrebă Hugh, jucându-se cu furculiţa.

- Nu.

Dar nu putu să se mobilizeze să spună mai mult.

- Erai în mod evident îndrăgostită de el. Ţin minte şi acum ce faţă radioasă aveai în ziua nunţii.

Ea zâmbi slab.

- Acesta este unul dintre motivele pentru care nu o să mă mai mărit niciodată. Poţi să iubeşti pe cineva destul de uşor, fără să ştii totuşi cine e cu adevărat. După care adăugă, văzându-l că tresărise brusc: Nu că bietul Richard ar fi fost vreun monstru sau ceva de genul acesta!

- Şi cum era, până la urmă?

Vocea lui Hugh era stabilă, cu o tonalitate profundă. Georgina avea impresia că se aflau într-un glob doar al lor, ca şi cum trăncăneala din jur s-ar fi auzit de la mare distanţă.

- Avea un simţ al umorului teribil. Georgina se aplecă uşor într-o parte, pentru a-i face loc unui servitor să-i ia farfuria. Umărul i se atinse în treacăt de al lui Hugh. Râdeam foarte mult...

- Asta sună chiar bine.

- Da. Numai că, într-un final, am observat că noi râdeam întotdeauna *de* ceilalţi. De cum era îmbrăcat cutare sau de forma dizgraţioasă a corpului altcuiva, de râsul ascuţit al cine ştie cui...

Hugh nu spuse nimic, iar Georgina evită să se uite la el. Vorbi mai departe, spunându-i lucruri pe care nu le dezvăluise niciodată nimănui.

- Lui Richard îi plăcea să facă haz de ceilalţi.

- Făcea haz şi de tine?

- Da, recunoscu ea. Dar niciodată cu răutate. Eram... eram un fel de prelungire a *lui*, înţelegi? Era destul de îngăduitor cât să-mi treacă mereu cu vederea defectele, exceptând momentele când era chiar supărat.

Hugh îi luă mâna într-a lui. Georgina îşi scosese mănuşile pentru a mânca, aşa că simţi contactul nemijlocit al degetelor lui puternice şi calde strângându-se în jurul alor ei.

- Tu n-ai putea să fii niciodată doar o reflexie a unei alte persoane, Georgie. Iar eu nu pot vedea nici un defect la tine. Eraţi fericiţi?

- Da, zise ea. Bineînţeles că eram.

Dar, în adâncul sufletului ei, nu era sigură de asta, iar glasul ei o trădă. Degetele lui se încleştară.

- Ţie-ţi era simpatic Richard?

- Nu, răspunse Hugh fără ocolişuri. Dar nici nu e de mirare. Eu sunt genul de bărbat pe care el îl detestă din adâncul sufletului. Şi... Ezită preţ de o secundă, alegându-şi în mod evident cuvintele cu mare grijă. Sorrell era un gentleman tipic, spre deosebire de mine. Dacă nu ai fi fost de la naştere sortită să faci lucruri despre care se presupune că ar fi mai bune, tu ai fi devenit croitoreasă; eu îmi petrec vremea îmblânzind cai, fără să ţin cont de numele ilustru pe care-l port. Sunt mulţi gentlemeni care consideră că nu s-ar cuveni să mă ocup cu aşa ceva.

- Da, tu nu eşti o persoană care face ce se cuvine, consimţi ea.

Ori de câte ori îi întâlnea privirea, simţea un fior care-i cobora de-a lungul coloanei vertebrale şi-i înmuia genunchii. Era un lucru tare ciudat. În fond, stătea de vorbă cu *Hugh*, nu cu altcineva. Hugh, fratele celei mai bune prietene a ei. Hugh, care îi fusese alături aproape toată viaţa.

Hugh - acelaşi Hugh dintotdeauna. Numai că lumina lumânărilor i se reflecta în păr şi-l făcea să lucească precum un bănuţ nou. Avea acelaşi păr ca sora lui: des, bogat, de culoarea coniacului, lung până aproape de umeri. Iar ochii lui aveau o nuanţă frumoasă, căprui amestecat cu verde-închis, precum sticla de pe fundul unei sticle de vin.

Bineînţeles că ştiuse dintotdeauna că Hugh era chipeş. Dar nu era pentru ea. Nici măcar nu se gândise vreodată la cineva ca el. În loc de asta, în anul în care îşi făcuse debutul în societate, privirea i se plimbase prin sălile de bal, în căutare de bărbaţi care...

- Poate că, într-adevăr, căutam un gentleman care să înţeleagă interesul meu pentru vestimentaţie, recunoscu ea. Dar ce motiv îngrozitor de nesăbuit să te îndrăgosteşti de cineva!

- Sorrell era deosebit de elegant. Hugh îi lăsase mâna şi începuse să decojească o pară mică. Fâşiile lungi şi cârlionţate de coajă cădeau uşor printre degetele lui.

- Prima dată când l-am văzut, purta o jiletcă din catifea neagră, brodată cu perle. Îşi mută privirea de la degetele

lui Hugh către chipul acestuia și văzu că încerca să-și reprime un zâmbet. Știu. Poate că era într-o dispoziție oarecum ostentativă. Dar avea haine minunate. Mai avea o jiletcă, din satin albastru precum cerul, și o purta cu ciorapi subțiri de mătase asortați.

– Splendid, zise Hugh. Reușise să-și stăpânească foarte bine mușchii buzelor, astfel că îi întinse para cu o expresie cum nu se poate mai serioasă. Și tu, ești la fel de atentă la modă ca el? Aruncă o privire la rochia ei. Porți o chestie foarte drăguță în seara asta.

– O chestie? Începu să chicotească. *Chestie*, zău?

– Rochie, se corectă el. Îmi place.

– Mânecile au forma de clopot prea accentuată, îi spuse ea. Și vezi asta? Arătă la marginea tivită cu dantelă a corsajului ei. Eu, una, aș fi folosit o broderie cu perle în loc de dantelă. Dantela pare un pic prea fragilă când e combinată cu o mătase cu o textură așa greoaie.

– Îmi place corsajul, spuse el, cu o nuanță de amuzament lacom în voce.

Georgina îi urmări privirea și se trezi că roșea. Marginea tivită cu dantelă nu prea reușea să-i acopere sânii, bineînțeles.

– Chiar așa? întrebă, aruncându-i o privire pe sub gene. Și ce anume îți place la el?

Se trase un pic mai aproape, și piciorul i se lipi de al ei.

– Iar vânezi complimente.

– Da, recunoscu ea cu nerușinare și pur și simplu așteptă.

– Felul în care este scobit în față... Nu am termenii preciși, dar pot să spun că rochia aceasta e făcută pentru a fi admirată de ochii unui bărbat.

Glasul lui se redusese la o șoaptă întunecată.

Era un joc periculos. Nu trebuia să se lanseze în asemenea manevre periculoase; nici măcar nu s-ar fi cuvenit să se gândească la asemenea lucruri. Dar Georgina se simțea împinsă de la spate de o îndrăzneală oarecum nebunească, așa că-i adresă un zâmbet reținut.

– Corsajul acesta e *atât* de enervant... atât de decoltat, încât nici măcar nu pot să port corset pe dedesubt.

– Aha, spuse el.

Aceste sunete reuşiră să-i aprindă fetei un foc în partea de jos a coloanei. Murmurul lui avea ceva care o făcea să îşi închipuie că scotea exact acelaşi sunet când făcea dragoste cu o femeie.

Nu era un sunet pe care să-l fi auzit vreodată... dar şi-l putea imagina.

Chiar şi felul în care o privea era încărcat cu mai multă intimitate decât existase vreodată între ea şi Richard.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hugh, lăsându-şi mâna să coboare sub nivelul mesei, după care îşi întrepătrunse degetele cu ale ei.

Georgina încercă să schiţeze un zâmbet, dar ştia că era unul tare mohorât. Aşa că se întoarse la subiectul hainelor.

– Richard avea nişte halate de casă excepţionale. Îi plăcea mătasea cu model, genul acela de material prea extravagant pentru a fi folosit la o jiletcă.

– Spune-mi că nu venea în camera ta doar pentru ca amândoi să staţi degeaba, muţi de admiraţie în faţa halatului lui.

Nota vagă de batjocură din vocea lui o întristă şi o făcu să-şi retragă mâna dintr-a lui.

– Richard era un om bun. Nu a făcut niciodată rău voit cuiva. Îi plăceau hainele aşa cum... Ei bine, aşa cum îţi plac ţie caii.

În capul mesei, Carolyn se ridică.

– Vă rog, doamnelor, haideţi să ne retragem acum în salon.

Hugh se ridică şi el, punându-şi o mână chiar sub cotul Georginei, pentru a o ajuta să se ridice.

– Iar domnii le vor însoţi pe doamne în salon, anunţă gazda.

– Am ales bine pentru ea, nu-i aşa? întrebă Hugh, la urechea Georginei. Finchley este cum nu se poate mai potrivit.

– Nu tu i-ai ales soţ lui Carolyn; şi l-a ales singură!

Toţi ceilalţi ieşeau din sufragerie, însă Hugh o făcu să rămână în urmă şi să-i lase pe toţi înaintea lor.

– Ba bineînţeles că eu l-am ales, spuse el. Am refuzat trei sau patru cereri în căsătorie înainte ca Finchley să apuce să pună întrebarea cea mare. Ar fi putut foarte uşor să o piardă.

– Ah!

– Nu-ţi mai aduci aminte cât de mult îi plăcea profilul lui Lord Surtout? Probabil i-ar fi acceptat cererea doar pentru că avea o bărbie frumoasă, iar el ar fi târât-o după el în expediţiile sale de explorare a Nilului. Sau ar fi lăsat-o singură, să se ofilească acasă. S-a înfuriat teribil când l-am refuzat. Din fericire, Finchley s-a întors de la ţară în săptămâna următoare şi efectiv s-a împiedicat şi a dat peste ea la un bal.

– Uitasem de pasiunea pe care o făcuse Carolyn pentru Surtout, spuse lent Georgina.

Mama Georginei fusese de acord cu prima cerere în căsătorie pe care o primise fiica ei.

Încăperea era goală acum. Cu o mişcare iute şi abilă, Hugh o ţintui pe Georgina la perete.

– Se pare că îţi place în mod deosebit să mă tot înghesui pe undeva, îi spuse ea, în şoaptă.

– Când vine vorba despre tine, îmi descopăr tot felul de preferinţe, Georgina.

Glasul lui aluneca precum mierea zaharisită pe pielea ei, după care, în secunda următoare, buzele îi erau lipite de ale ei. Se cufundă în sărutul lui şi se eliberă de toate grijile care-i ocupau mintea. O săruta ca şi cum ar fi cunoscut-o.

– *Mă cunoşti*, spuse ea, fără să se gândească, rostind pur şi simplu această constatare.

– Mmm, răspunse el, un sunet profund şi prelung, care trăda plăcerea pe care o simţea. Nu atât de bine pe cât mi-aş dori. Se dădu puţin înapoi şi o privi în ochi, trecându-şi un deget peste sprânceana ei. Eşti exact ca Richelieu. Ai nevoie de un pic de distracţie.

– Distracţie?

Zâmbetul care se întinse lent pe faţa lui era total relaxat.

– Exact.

Îşi lăsă capul în jos şi-i muşcă buza.

- Hugh!

O apucă din nou cu dinţii, după care începu să o sărute. Georgina încerca în continuare să se gândească la distracţie şi la lipsa ei, dar se prăbuşi în abisul plăcerii care exploda între ei.

Sărutările lui o făceau să se simtă nebunesc, periculos de tânără. Dar nu era. Avea 25 de ani, iar inima îi era chiar mai bătrână de atât.

Hugh era mai mare decât ea, dar era lipsit de griji şi...

El o scutură uşor.

- Nu mai gândi, îi ordonă.

- Mă...

- Gândeşti prea mult. Şi-ţi faci prea multe griji.

- *Tu* nu-ţi faci griji deloc, sublinie ea.

- E mai bine aşa, murmură el, iar mâinile i se încleştară pe şoldurile ei, trăgând-o mai aproape, lipită de...

Pe Richard nu-l simţise niciodată aşa.

Corpul îi clocotea, iar o parte a ei, o parte lacomă, uitată de mult, o făcu să se împingă şi ea înspre el. O făcu să-şi afunde degetele în părul lui şi să-l sărute cu sălbăticie.

O făcu să se înfioare auzindu-l gemând uşor şi văzându-i ochii întunecându-i-se de dorinţă. Nu o privea ca pe o fată pe care o cunoştea de o viaţă, nici ca pe cea mai apropiată prietenă a surorii lui, nici ca pe o văduvă...

Ci ca şi cum ar fi fost o băutură pe care o dorea mai mult decât viaţa însăşi.

Nu se desprinse din îmbrăţişarea lui decât atunci când din cadrul uşii se auzi un zgomot, dar totuşi nu se întoarse pentru a vedea cine era acolo.

- *Georgie*, zise Carolyn, din uşă.

Se întoarse încet. Carolyn râdea şi-i întindea mâna.

- Dacă nu vrei să se işte un adevărat uragan de şuşoteli bârfitoare, ai face bine să vii cu mine acum.

Georgina se puse în mişcare, însă nu se putu abţine să nu arunce o privire înapoi tocmai când ieşea din cameră.

Hugh stătea rezemat de perete, cu capul pe spate, privind-o cum pleca. Era cel mai erotic lucru pe care-l văzuse vreodată: bărbatul acesta uriaş şi frumos, cu părul

răvăşit de mâinile ei, cu ochii întunecaţi de dorinţă, privind-o. Uitându-se după ea.

Şi zâmbetul acela!

Era senzual, era jucăuş, era ademenitor.

Fu nevoie să facă un efort pentru a-i întoarce spatele.

- Nu uita că mâine-dimineaţă mergem să călărim, strigă el în urma ei.

Carolyn chicoti.

- Te oferi să mă însoţeşti la o plimbare călare, frăţior scump?

Hugh mârâi la ea, după care, când Georgina îi aruncă din nou o privire furişă peste umăr, adăugă:

- Mâine, Georgie.

Îi ordona efectiv... iar ea ar fi trebuit să pună piciorul în prag. Ar fi trebuit să...

Încuviinţă din cap.

capitolul 20

A doua zi dimineaţă, când Georgina coborî pe scara interioară, aproape toţi domnii erau prezenţi în antreu. Din câte se părea, grupul de invitaţi - sau, cel puţin, bărbaţii - avea de gând să pornească din nou la vânătoare de potârnichi.

Era îmbrăcată în cel mai bun costum de călărie pe care-l avea, cu o jachetă verde, de nuanţa cojii de măr, cu fireturi negre, împletite, şi marginile tivite cu aceeaşi culoare, şi observă cu încântare efectul pe care-l avea asupra mai multor bărbaţi care o urmăriră cu privirea în timp ce cobora treptele. Această jachetă îi punea în evidenţă bustul şi şoldurile într-un mod cum nu se poate mai mulţumitor. Singurele elemente mai reuşite decât costumul pe care-l purta erau pălărioara drăguţă (verde, cu o pană zburdalnică) şi cravaşa pe care o avea în mână. Nu că ar fi folosit vreodată o cravaşă, însă, atâta timp cât aceasta era împodobită cu un ciucure splendid, verde cu negru, merita purtată drept accesoriu.

- Ce mă bucur că vii cu noi la vânătoare, spuse marchizul de Finchley, înaintând către baza scărilor

şi privind-o cu chipul luminat de un zâmbet larg de întâmpinare. Avem o mulţime de doamne leneşe aici, printre care şi soţia mea, astfel că grupul de vânătoare este alcătuit – în mod cât se poate de nefericit – exclusiv din bărbaţi.

– Asta e o aiureală, replică Georgina, zâmbindu-i gazdei sale în timp ce cobora ultima treaptă. Dacă aş veni cu voi, n-aţi mai putea să scuipaţi şi să spuneţi glume deocheate după pofta inimii.

– Aţi auzit-o pe aia cu văduva şi preotul? întrebă DuPreye, venind spre ea, pentru a o lua de braţ.

– Din fericire, nu, răspunse ea, ferindu-se de el.

Mâna lui se strecură din nou către ea şi o prinse de cot.

– Sunteţi echipată pentru o plimbare călare, Lady Georgina. Eu, unul, aş fi cum nu se poate mai încântat să vă însoţesc, în loc să mărşăluiesc prin poieni, cu ochii în patru după vreo pasăre, două.

Finchley o cunoştea pe Georgina cam de când se căsătorise cu Carolyn şi îşi dădu seama, după expresia întipărită pe chipul ei, cât de mult îşi dorea cea mai apropiată prietenă a soţiei lui să-şi petreacă dimineaţa cu libidinosul domn DuPreye.

– În nici un caz, zise el, bătându-l încet pe spate pe DuPreye. Ai jurat că azi o să împuşti cel puţin două păsări, ai uitat? Asta după ce ieri ai ratat de fiecare dată, asta ca să nu mai zic nimic de faptul că era să-l împuşti pe Oakes.

DuPreye îi aruncă o privire acră.

– Din moment ce faci atâta vâlvă despre acest accident nefericit, poate v-ar fi mai bine fără mine. Oricum, i s-ar fi putut întâmpla oricui.

– Ba insist, să ştii că insist, spuse Finchley, voios. Mai mult ca sigur, Lady Georgina o să iasă la o plimbare uşoară pe moşie. Asta în timp ce noi, bărbaţii, trebuie să aducem materia primă pentru masa de seară. Unul dintre vecinii mei fermieri, domnul Bucky Buckstone, a fost atât de amabil încât să ne ofere acces liber în pădurea de pe proprietatea lui, DuPreye. Acolo chiar şi cel mai neîndemânatic dintre vânători poate să se bucure

de succes, nu că te-aş descrie vreodată *pe tine* a fi astfel, bineînţeles.

– N-ar trebui să rataţi ocazia, contribui şi Georgina, aruncându-i lui DuPreye o privire atât de glacială, că ar fi descurajat orice gentleman demn de acest apelativ. Rar se întâmplă să merg călare mai mult de zece minute, aşa că pentru dumneata ar fi o dimineaţă irosită.

– Rămâne pe altă dată, spuse DuPreye, renunţând. Poate chiar pe mâine-dimineaţă.

– Putem să vorbim ceva între patru ochi, Lady Georgina? întrebă Finchley, oarecum pe neaşteptate. O conduse într-un salonaş alăturat şi spuse, fără nici o altă introducere: Am dat de un mare necaz.

– Cum adică? întrebă ea, holbându-se la el, surprinsă. E vreo problemă cu partida de vânătoare?

– N-are nici o legătură cu asta. E vorba despre cadoul pentru ziua de naştere a Carolynei.

Îşi trecu degetele prin păr, distrugând coafura elegantă aranjată de către valetul lui în dimineaţa respectivă.

– Dar care e problema?

– Aveam un dar absolut minunat. Angajasem întreaga trupă de la Royal Court Theatre, care avea să monteze aici *A douăsprezecea noapte*, în sala noastră de teatru, mâine-seară.

– Ah, lui Carolyn o să-i placă la nebunie! exclamă Georgina. Eşti un soţ minunat!

Maxilarul lui se încleştă nervos.

– Ideea *era* una bună.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Actorii nu mai vin. Aseară a sosit un mesager, să ne spună că cei mai mulţi dintre actori au fost băgaţi în închisoare de un judecător, în Bath. Din câte se pare, au pus în scenă o piesă în care prinţul regent era satirizat, iar unii dintre spectatori s-au simţit ofensaţi. Idioţii! Regentul este chiar cel care susţine trupa respectivă!

– Dar ai putea încerca să-i scoţi pe cauţiune, nu? sugeră Georgina.

– Sunt în *Bath*, sublinie el, cu tristeţe în glas. În Bath. Adică la trei zile cu trăsura de aici. I-am promis

Carolynei un cadou special, iar partea cea mai proastă e că ea știe că e ceva legat de teatru.

– Ai o sală de teatru aici?

Finchley dădu aprobator din cap.

– Carolyn a aflat că pusesem să fie pregătită pentru un spectacol, deși nu și că le promisesem o mică avere actorilor acelora ca să vină până aici, în Dales. Iar acum ea se așteaptă la un spectacol pentru mâine-seară, iar eu n-am ce să-i mai ofer.

– Eu n-am jucat niciodată într-o piesă, zise Georgina. Îmi pare atât de rău că nu te pot ajuta...

– N-am vrut să sugerez că ar trebui să joci în locul lor. Voiam doar să te rog, dacă nu e prea mare deranjul, să arunci o privire la târg, dacă tot ieși la plimbare în dimineața asta. Majordomul meu a auzit că ar fi prin zonă și o trupă de actori care merg din târg în târg. Și satul nu e decât la vreun kilometru și jumătate de aici, se ajunge foarte ușor acolo, doar urmezi drumul.

– Bineînțeles că mă duc, spuse Georgina. Dacă dau de orice fel de actori, o să le spun să vină la conac mâine, la opt.

– Poți să-i chemi și dacă nu e vorba despre altceva decât despre niște simpli jongleri, spuse el, cu o mină mult mai fericită. O să dau poruncă să vină cu tine doi servitori.

– Nu e nevoie.

– A, nu, insist. Dacă te-ai plimba doar pe moșia mea, n-ar fi nici un pericol, dar chiar n-aș vrea să te duci în sat fără un însoțitor. Din câte am văzut, nu ai nici o servitoare care să vină cu tine.

– N-o să fiu singură, spuse ea, știind foarte bine că pe buze îi juca un zâmbet reținut, dar prostesc.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

– O, Doamne! Toți domnii, cu o singură excepție, mă însoțesc la vânătoare. Nu-mi spune că ți-ai găsit numele scris pe o anumită listă?

– Asta sigur nu! Își ridică bărbia, într-un gest mândru. La urma urmei, suntem prieteni din copilărie. Eu nu-s genul de femeie care să fie trecută pe o listă.

Marchizul îi adresă un zâmbet, și Georgina își spuse în sinea sa – nu pentru prima dată – că prietena ei era o femeie foarte norocoasă.

– Sunt de acord cu tine, spuse el, dându-i dreptate. Ești o ființă mult prea originală pentru a fi trecută pe o listă de nume, Lady Georgina. Sper să ai parte de o dimineață plăcută. Și, știindu-l pe cel cu care-ți vei petrece acest timp, sunt destul de convins că așa va fi.

Hugh tocmai începea să cocheteze cu ideea de a se întoarce la conac și de a o smulge pe Georgina de sub plapumă când doamna respectivă își făcu apariția la grajduri.

Arăta ca o cutie de bomboane rafinate și scandalos de scumpe, cu panglicile ondulate de vânt, cu ciucurii ei și pana de la pălărie. Cârlionții ei frumoși erau strânși în creștet, iar peste ei stătea o pălărioară de-a dreptul absurdă. Sub braț ținea o cravașă, iar talia îi era mai subțire decât îi fusese dat lui să vadă vreodată la vreo femeie.

Timp de câteva secunde după ce-o văzu în dreptul gardului, Hugh nu reuși nici măcar să găsească în minte cuvintele potrivite pentru a o saluta.

Își recăpătă controlul asupra vorbirii abia când zâmbetul ei jucăuș începu să se stingă și spuse:

– Georgie, mă eclipsezi total.

Instantaneu, pe buzele ei reapăru zâmbetul acela ștrengăresc.

– Croitoreasa mea e franțuzoaică, spuse ea, cu o evidentă lipsă de modestie. Îți place?

Făcu o piruetă pentru el.

În ultimii zece ani, surorile lui făcuseră piruete în fața lui de nenumărate ori. Învățase foarte mult din toate aceste manifestări. Niciodată, dar niciodată nu trebuia să spui că un corsaj era o idee prea strâns, că o fustă era un pic prea scurtă. Niciodată nu trebuia să remarci că o rochie stacojie făcea ca un nas roșu să pară și mai colorat sau că dungile orizontale nu erau neapărat cea mai potrivită idee.

Secretul succesului erau laudele. Laude și iar laude.

Aşa că deschise gura... şi nu reuşi să scoată nici un sunet. Talia Georginei era atât de subţire, încât avea impresia că ar fi putut s-o cuprindă cu o singură mână. Gâtul îi era înconjurat de un guler uşor, ca o spumă, pe care ar fi vrut să-l sfâşie pentru a-i vedea pielea frumoasă. Reuşi să-i zărească gleznele pentru o fracţiune de secundă, iar acestea se dovediră a fi cele mai zvelte şi mai delicate glezne pe care şi le-ar fi putut închipui.

Pe scurt, costumul ei de călărie îl făcu să-şi dorească un lucru anume, un singur lucru: să o ia pe sus, în braţe, să intre în grajd şi să o aşeze pe o grămadă de paie.

Ar fi fost de preferat o grămadă de paie, însă nu l-ar fi deranjat nici să o ţintuiască de un zid solid.

– Hugh? întrebă ea. Nu-ţi place costumul meu?

Totuşi, nu părea deranjată deloc, iar Hugh avea o bănuială că putea să-şi dea seama exact ce efect avusese asupra lui.

– Da. Hugh se întoarse înainte ca ea să-şi poată da seama că efectul respectiv se vădea mult prea evident în pantalonii lui. Iapa lui Carolyn e deja înşeuată şi te aşteaptă.

Georgina porni către iapă, legănându-se obraznic în mers. Aşa că el o ridică în şaua de damă şi încălecă pe Richelieu fără să-i arunce nici măcar o privire.

În primele câteva minute, fu ocupat să-i arate lui Richelieu care erau regulile pe care trebuia să le respecte. Deja ştia cum să-l ia. Rar i se întâmplase să lucreze cu un cal mai temperamental şi mai impetuos decât el. Nu era deloc răutăcios, dar, pe de altă parte, îi plăcea teribil de mult să cocheteze cu limitele neascultării.

Evident, plăcerile unei plimbări pe aleea care pornea din faţa conacului Finchley erau suficiente pentru a-l încuraja pe Richelieu să se ferească de o insectă în zbor, să se prefacă speriat de o rândunică pe care o văzu ţâşnind de pe creanga unui stejar şi, în general, să se comporte ca un animal fericit şi iute din fire.

Mâinile şi glasul lui Hugh fură preocupate ceva vreme să-i reamintească lui Richelieu că nu era stăpânul moşiei şi că eticheta nu permitea nicidecum tresăriri şi cabrări.

Nici nu se uită înspre Georgina până când nu intrară pe un drum de ţară. Tocmai îl făcuse pe Richelieu să se liniştească, după ce acesta încercase, jucăuş, să atingă un nor cu copitele din faţă, când îşi dădu seama că aceasta era albă ca varul.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, oprindu-se în drum.

Evident, Richelieu îşi dădu seama că tonul folosit era serios, aşa că încetă orice manevră neastâmpărată şi îşi ciuli urechile, semn că asculta cu atenţie şi aştepta ordine.

– Nimic, răspunse ea, forţându-se să schiţeze un zâmbet. Ce cal temperamental!

– Se joacă şi el, spuse Hugh. I-am permis să se dea în spectacol pentru că nu vreau să-i înăbuş personalitatea. Dar vezi ce băiat bun e? E foarte ascultător când simte în vocea mea că nu e de glumă. Doar nu te-a supărat să-l vezi cabrându-se şi ridicându-se în două picioare, nu?

– Bineînţeles că nu, replică ea.

Însă îşi ţinea privirea aţintită înainte. Din cauza pălărioarei aceleia interesante şi a penei încovoiate proptite absurd de aceasta, Hugh nu-i putea vedea nici măcar profilul.

Îl urni pe Richelieu puţin mai aproape, suficient cât să se aplece către ea şi să-i înşface pălăria. Aceasta se desprinse cu un zgomot slab, aruncând un ac de păr în praful de pe drum.

– Ce faci? întrebă ea, pe un ton poruncitor, în timp ce obrajii i se colorau, de indignare.

Hugh îi zâmbi larg.

– Nu te pot vedea, cu chestia asta pe cap.

– Nu e o *chestie*, răspunse ea înfierbântată. E o pălărioară de călărie, ba chiar cea mai la modă asemenea pălărie din toată Londra.

– Îmi dai un sărut?

– *Poftim?*

Hugh se apropie şi mai mult, aplecându-se încet către ea.

– Sărută-mă, îi porunci, doar ca să verifice dacă ea avea să reacţioneze la îndemnul sincer din glasul lui la fel de frumos ca Richelieu.

– În nici un caz, răspunse ea, pe un ton într-atât de scandalizat, încât ai fi crezut că era o matroană de cincizeci de ani. Şi-apoi, noi doi chiar nu avem de ce să ne sărutăm.

– Aici greşeşti, zise Hugh. Tocmai mă gândeam că, dacă m-ai săruta, n-aş mai arunca pălărioara asta ridicolă peste zidul ăla de acolo.

Georgina îşi ridică năsucul frumos, cu o mişcare trufaşă.

– Eu nu-s genul de femeie care să cedeze în faţa unui şantaj. Apoi adăugă: Dacă-mi arunci pălăria, o să te spun surorii tale.

În mod normal, această ameninţare l-ar fi pus în încurcătură. Hugh nu suporta să fie mustrat de surorile sale, mai ales de Carolyn. Dar nu voia ca Georgie să poarte o pălărie ca aceea, o pălărie atât de şic încât arăta ca o... ca o ducesă. Aşa că o aruncă.

Georgina îşi opri calul.

– Se pare că mi-am pierdut unul dintre accesorii.

– Chiar aşa? întrebă el, distrându-se la nebunie.

– Trebuie să te rog să mi-o aduci înapoi, spuse ea.

Bărbia îi era înclinată într-un unghi care trăda o fermitate demnă de un general. Îşi aţinti ochii asupra lui şi, pentru o secundă, Hugh se simţi pierdut. În soarele dimineţii, aceştia erau de un violet ceţos, tiviţi cu gene lungi şi întoarse.

– Georgie, zise el răguşit, întinzându-şi încet braţele către ea.

Însă, bineînţeles, ea era o amazoană experimentată, iar iapa ei reuşi să se retragă repede dincolo de zona în care el ar fi putut-o atinge.

– Pălărioara mea, *dacă* eşti drăguţ.

Ei bine, şi el putea intra în jocul acesta, aşa că Hugh sări din şa şi îl priponi tacticos pe Richelieu de un stâlp, pentru ca acesta să poată savura iarba care

creştea pe marginea drumului. Apoi sări peste zidul jos din piatră, în direcţia în care azvârlise pălăria, şi se aruncă la pământ.

Stătea întins într-o poiană cu trifoi. Deasupra lui, cerul avea o nuanţă palâ de albastru care-l ducea cu gândul la culoarea laptelui smântânit. Albinele dansau de pe o floare de trifoi pe alta. Îşi trase eşarfa de la gât şi o îndesă în buzunarul hainei.

capitolul 21

Trecură cel puţin cinci minute până ce Hugh auzi o bufnitură, iar capul Georginei se iţi deasupra zidului.

– Din câte văd, ai căzut. Glasul ei avea o inflexiune tensionată pe care şi-o amintea din copilărie, de când ea n-avea decât şase, şapte ani. Georgina avusese întotdeauna tendinţa să comenteze evenimentele în loc să se arunce în vâltoarea lor.

– Hai să stai cu mine aici, o invită el, pe un ton leneş, fără să se ridice, aşa cum ar fi trebuit să o facă orice domn în prezenţa unei doamne.

– Adică să mă cocoţ pe zidul acesta, după care să mă arunc de acolo în iarbă?

– Da, rosti el, cu o ardoare sinceră.

– După care să te sărut în iarbă, presupun?

De fapt, el cam spera că aveau să facă dragoste în iarbă, însă i se păru că n-ar fi fost prea prudent să spună asta.

– Mi-ar plăcea la nebunie să te sărut aici, întins pe iarbă. Pot să te trec peste zid?

Se ridică, pregătit să o ajute să ajungă alături de el.

– Hugh, ce Dumnezeu vrei tu de la mine?

Ochii ei erau plini de uluire.

Acesta veni mai aproape şi îi zâmbi.

– Un sărut.

– Şi de ce-ai vrea, dintr-odată, să mă săruţi pe mine, o văduvă, prietena surorii tale? Sunt în preajma ta de ani buni. Am petrecut Ajunul Bobotezei împreună,

și nu cred că ai făcut altceva decât să-mi adresezi în treacăt ceva urări de sezon.

– Aveam o iapă care era pe punctul de a făta, protestă el. Cred că nici nu am intrat în casă câteva zile. Am stat tot timpul în hambar.

– N-aș avea de unde să știu, răspunse ea sec. Chiar și când ne aflam în aceeași încăpere, de-abia dacă-mi adresai două cuvinte.

– Nu mi-am dat seama niciodată că mă purtam așa, spuse Hugh, conștient că avansa pe gheață subțire. Nu te vedeam.

– Ba bineînțeles că mă vedeai, zise ea. La fel de clar cum văd eu pălăria mea, care stă proptită de creanga aia de acolo. Așa că ai putea, te rog, să o iei, să mi-o dai și să-ncetezi cu prostiile, astfel încât să ne putem continua drumul către sat?

– Când sunt cu tine, mă simt caraghios și irațional, declară el, știind că ăsta era adevărul gol-goluț.

– Acum, că ai reușit să mă *remarci*? întrebă ea.

Glasul ei avea o inflexiune care-i spuse cât se poate de clar ce părere avea despre comportamentul său de anul trecut. Și din urmă cu doi ani. Și, cel mai probabil, chiar și din cel de dinainte.

– Nu e vorba numai despre tine, spuse el. Nu vedeam pe nimeni.

– Ce vrei să spui?

– Adică nu-mi aduc aminte decât vag de Ajunul Bobotezei. Mă gândeam la caii mei. Știu că surorile mele se agitau de colo-colo, că erai și tu prin preajmă, și Finchbird, bineînțeles. A, și mătușa Emma.

– Plus încă alte patru, cinci persoane, sublinie Georgina.

– Nu le-am văzut. Nu-mi amintesc. Aveam o iapă care fătase doi mânji. Dar îmi aduc aminte că te-am privit și mi-am zis că aveai ochii foarte triști, dar nu știam ce să-ți spun sau cum să te alin, așa că pur și simplu m-am dus să-mi văd de cai.

Georgina pufni. Era un sunet elegant, demn de o doamnă, însă era totuși un pufnet.

– Dar te văd acum, se aventură el.

Georgina rupsese o crenguţă de gherghin şi o tot învârtea în mâini. Vederea degetelor ei delicate isca un soi de foame teribilă şi cotropitoare în corpul lui, o poftă nebună de a-i da jos mănuşile şi de a-şi lipi buzele de palma ei.

– Nu cred că vreau să fiu văzută de către tine, spuse ea, fără să se uite la el.

– Cum adică?

Îi ridică bărbia cu degetele, astfel că ea fu nevoită să-i înfrunte privirea.

– Nu ştii nimic despre viaţă.

La un asemenea reproş, replica lui veni direct:

– Care-mi sunt lipsurile? Spune-mi, te rog, şi o să iau măsuri.

Gravi şi trişti, ochii ei căpătară brusc o nuanţă violet-închis.

– Tu nu vezi... pur şi simplu nu înţelegi.

– Acum te văd, Georgina. Crede-mă, n-aş putea niciodată să mă întorc la starea aceea în care să intru într-o încăpere şi să nu ştiu imediat dacă eşti şi tu acolo. Şi nici n-aş vrea una ca asta, adăugă. Întotdeauna o să mă uit mai întâi după tine. Glasul îi era pasionat, ferm, şi, deşi întregul concept era cu totul inedit pentru el, în adâncul inimii ştia că spunea adevărul. Era schimbat pentru totdeauna.

– Oamenii *mor*, Hugh. Mor.

Chipul ei era atât de palid, încât Hugh ar fi putut să-i numere pistruii adorabili care-l punctau din loc în loc.

– Ştiu asta. Luna trecută am fost şi eu la un pas de moarte.

– Tocmai asta e problema! *Nu* conştientizezi asta.

– Ba bineînţeles că da. Ştiu că există o anumită probabilitate, şi tocmai de aceea am rugat-o pe Carolyn să-mi facă lista aia. Doar nu crezi că mi-aş toci pantofii pe podelele sălilor de bal fără un motiv al naibii de bun, nu?

Surâsul din ochii ei era nuanţat de tristeţea aceea pe care el o detesta.

– Nu.

– Doar dacă ai fi tu acolo..., spuse el, ştiind că acesta era adevărul.

Georgina strâmbă din nas.

– Frumoasă întorsătură de frază.

– Şi foarte adevărată. Acum.

– Ce vreau să spun eu e că tu nu conştientizezi că moartea e o realitate. Dar să ştii că este, Hugh. Chiar este. Azi eşti, mâine nu. Şi e foarte posibil ca şi tu să te trezeşti în situaţia asta, date fiind pericolele activităţilor în care eşti implicat.

– Doar nu-ţi faci griji din cauza poznelor lui Richelieu, nu-i aşa? Mai ales că şi calul tău avea asemenea apucături! Ştii foarte bine că n-o să cad din şa când se joacă aşa.

– Ştiu, dar oricum m-am speriat.

Hugh ştia că vorbea serios.

– Nu vreau să-mi fie frică, spuse ea, cu aceeaşi sinceritate tristă ca a lui.

Asta era o lovitură directă.

– Nu sunt prea sigur că înţeleg ce vrei să spui, rosti el cu grijă.

– Eşti ca un băieţandru, Hugh. Nu înţelegi cât de fragilă e viaţa. Nu-ţi dai seama că firul se rupe pur şi simplu, dintr-o clipă în alta.

– Georgie...

– Eşti un băieţandru, spuse ea sec, privindu-şi din nou mănuşile.

Deci ea considera că nu era suficient de matur pentru ea. Chiar voia un bărbat mai în vârstă, aşa cum spusese Carolyn. Toată pasiunea aceasta care exista între ei, despre care el ştia al naibii de bine că n-avea să dispară niciodată...

Trebuia să fie sigur. Nu putea să renunţe pur şi simplu la ea.

– Insinuezi că nu vrei să te măriţi cu mine?

– Nu m-ai cerut în căsătorie, dar da, aşa e.

Îi întâlni privirea cu calm, iar el nu descifră în ochii ei altceva decât hotărâre.

– Pentru că nu sunt îndeajuns de bărbat pentru tine.

– Nu am zis-o ca pe o insultă, spuse ea, cu sinceritate. E... e minunat pentru tine faptul că te poţi bucura de prezent, de fiecare secundă. Pur şi simplu, lucrurile stau altfel pentru mine.

– Pentru că soţul tău a murit. Şi, dacă te-ai recăsători, Georgie... Tonul lui era un pic dur, aşa că făcu un efort conştient să şi-l mai îmblânzească. Ce fel de bărbat ai vrea?

– Ţi-am spus! exclamă Georgina. Nu vreau să mă mai mărit. Niciodată.

– Dar hai să zicem că ai vrea. Descrie-mi şi mie un *bărbat.*

– Nu e o exprimare prea fericită, spuse ea în şoaptă.

– Atunci descrie-mi genul de bărbat care ar înţelege ce spui tu acum.

– Cred că e important să conştientizezi faptul că oamenii chiar mor, spuse ea. Chiar se întâmplă aşa. Tu îţi duci zilele ca şi cum n-ai crede că aşa ceva este posibil. Ai douăzeci şi opt de ani, şi tocmai ţi-ai revenit dintr-o comă de o săptămână. Şi totuşi, n-o să te laşi niciodată de îmblânzit cai, nu?

Hugh clătină din cap.

– Tu eşti convins că moartea n-o să vină niciodată după tine, declară ea. Ai impresia că regulile nu se aplică şi în cazul tău.

Ar fi putut să o contrazică. Dar la ce bun? Faptul că o femeie considera că nu erai suficient de copt, că încă erai un băietan însemna că nu te respecta. Şi măcar un lucru învăţase şi el din munca cu animalele, dar şi cu oamenii: respectul nu putea fi cerut.

În decursul anilor, întâlnise o mulţime de oameni care nu-l respectau. Care îl considerau că era necioplit şi nesăbuit pentru că nu-i plăcea să se îmbrace în haine de brocart şi mătase, care credeau că era o prostie să nu-i pese de postul de parlamentar pe care i-l garanta titlul său şi care nu înţelegeau cum îi putea plăcea să asude şi să se murdărească antrenând cai.

Dar nici unul dintre ei nu-i împlântase un asemenea pumnal în inimă.

Georgina nu-l respecta.

Dădu din cap în semn de acceptare.

Apoi se duse şi-i luă pălăria. Trase adânc aer în piept, îşi întinse un zâmbet pe faţă şi se întoarse.

– În regulă, rosti, folosindu-se de experienţa acumulată în anii în care-şi luase un aer vesel de faţă cu surorile lui. Hai să pornim spre sat, da?

– Hugh, îl chemă ea, după ce acesta trecu din nou peste zid, către ea.

Bărbatul îşi putea da seama, după vocea ei, că era tristă.

Se forţă să schiţeze un alt zâmbet, însă, de data aceasta, nu se mai uită în ochii ei. În loc de asta, o urcă în şa şi îl aduse pe Richelieu. Calul înţelese imediat că distracţia se terminase şi porni la pas pe drum, arătând că era şi avea să fie, într-adevăr, un animal inteligent, cu ascendenţă nobilă.

Hugh îşi impuse să se gândească la asta, nu la femeia care mergea lângă el. Avea să treacă peste asta. Bineînţeles că da. Povestea aceasta era ca un incendiu devastator care trecuse peste el, ca un vis în toiul nopţii, la fel de imaterială ca acesta. O străfulgerare puternică şi efemeră care fusese dintru început sortită pieirii.

Georgie încercă să spună una, alta, aşa că, într-un final, Hugh preluă controlul conversaţiei, întorcând-o cu fermitate spre subiectul cailor. Din moment ce ea nu avea mare lucru de spus despre asta, îi vorbi despre liniile genealogice ale cailor pe care îi avea în grajduri, inclusiv cele din Scoţia.

Satul Parsley nu avea decât o singură stradă pietruită, care trecea chiar prin mijlocul lui, iar aceasta era înţesată dintr-un capăt în altul cu oameni veseli, care strigau diverse lucruri. Pe marginea străzii erau trase mai multe căruţe, din care se vindeau tot felul de mărfuri, de la păpuşi la plăcinte cu carne.

Hugh îşi opri calul.

– Târgul e în toi. Probabil aici s-au adunat toţi fermierii din locurile din împrejurimi aflate la cale de două ceasuri.

– Unde crezi că îi putem găsi pe actori?

– În cârciumă, răspunse el. Când nu au spectacol, actorii beau. În plus, n-am mâncat nimic de dimineață și mi-ar plăcea tare mult câteva felii de costiță.

– Nici eu n-am mâncat, de fapt, mărturisi Georgie.

– Având în vedere că e așa aglomerat, va trebui să descălecăm și să ne conducem caii de căpăstru.

– Știi unde e hanul?

Hugh își ridică brațele pentru a o coborî din șa, luându-și mâinile de pe talia ei imediat ce Georgina nu mai avu nevoie de susținerea lui.

– Am fost aici de vreo câteva ori, cu Finchbird. În Parsley nu sunt decât două clădiri importante: cârciuma și biserica. Biserica e acolo. Noi o luăm în cealaltă direcție.

Porni înainte, ducând bidiviii de căpăstru. Nu putu să nu observe că, în drumul lui, femeile pe care le întâlnea îi aruncau câte un zâmbet, fixându-l cu ochi scăpărători și plini de invitații. O fetișcană brunetă, care-și unduia obraznic șoldurile pline când mergea, îi făcu efectiv semn cu mâna, chemându-l la ea, iar Hugh îi răspunse cu un râset încântat.

– Te distrezi? auzi un glas de lângă el.

Hugh își coborî privirea către ea. Georgie își prinsese din nou pălărioara pe cap, astfel că nu-i putea vedea decât cel mult vârful nasului, teribil de iritat de purtarea lui. Bine. Nu-i prindea deloc rău frumoasei Lady Georgina să afle că alte femei îl considerau destul de copt pentru ele.

– Da, răspunse el, destul de sincer. M-ai făcut să mă simt ca un băiețandru, Georgie. Ca fiind nimic altceva decât un prostovan necopt la minte. Deci da, mă distrez acum. Spunând acestea, îi adresă un zâmbet larg unei frumuseți cu buzele roșii precum cireșele, care stătea cocoțată pe latura unei căruțe, cu picioarele legănându-i-se peste marginea acesteia. Fetișcana îi trimise o bezea și îi strigă ceva ce el nu putu desluși.

– Sunt chiar lângă tine, zise Georgina, clocotind de furie. În ochii tuturor ușuraticelor acestora, aș putea foarte bine să fiu nevasta ta!

– Da, femeile sunt tare ciudate în privinţa asta. Sunt atente la bărbaţi, nu la femei. De exemplu, dacă DuPreye ar fi aici, fetişcanei ăleia puţin i-ar păsa că e însurat – şi şi-ar da imediat seama că nici pentru el nu ar conta acest lucru.

– Deci eşti...

– Dacă aş fi fost, într-adevăr, partenerul tău, bineînţeles că n-aş zâmbi altor femei, sublinie el. Richard cum se comporta când venea vorba despre aşa ceva?

– *Niciodată* nu le zâmbea altor femei.

Hugh putea crede una ca asta. Soţul Georginei arăta ca un om căruia îi curgea lapte prin vene, nu sânge. Şi, dacă stătea să se gândească, poate că ea căuta în continuare acelaşi gen de bărbat.

Lăsă să-i scape un oftat. Pana aceea absurdă de la pălărioara ei îi mângâia umărul; putea vedea masa roşcată a cârlionţilor ei; ar fi dat orice să o poată trage mai aproape şi să-i sărute vârful nasului. Nu era ca şi cum i-ar fi păsat cuiva ce făceau ei. Strada era un amalgam de oameni, deloc interesaţi de doi aristocraţi care-şi conduceau caii printre ei.

– Black Lion e chiar înainte, zise el, făcând semn cu capul în direcţia clădirii lungi şi joase.

– Ce firmă ciudată au, fu de părere Georgina.

În ochii lui Hugh, aceasta semăna cu un ac de siguranţă gigantic.

Toată situaţia îi umplea inima de durere. Iar aceasta nu era o senzaţie des întâlnită la bărbaţi, şi, chiar dacă Georgina îl considera imatur, el ştia foarte bine ce era.

Era un *bărbat*. Un bărbat care avea nevoie de o halbă de bere înspumată.

capitolul 22

Georgina era cum nu se poate mai confuză – şi tristă. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe buza unei prăpastii fără fund. Era acelaşi gen de durere care o înghiţise după moartea lui Richard.

Şi totuşi, nu-l jelise efectiv pe Richard, nu aşa cum ar fi făcut-o... nu aşa cum ar fi făcut-o după Hugh, dacă acesta ar fi murit. Iar simplul gând o făcea să se simtă rău.

Chiar dacă el nu era soţul ei.

Iar târgul din sat parcă o afunda şi mai mult în această stare. Ţipetele vânzătorilor ambulanţi se luau la întrecere cu cele ale copiilor care alergau peste tot. Oriunde se uita, vedea steaguri, corturi şi oameni care vindeau de toate, de la bucăţi de turtă dulce la balansoare. Dar mai ales femei care-i zâmbeau lui Hugh, constată cu amărăciune.

În mod neaşteptat, Richelieu se comporta ca unul dintre cei mai disciplinaţi cai pe care-i văzuse ea vreodată. Îşi croia drum cu atenţie către han, uitându-se la copiii care ţâşneau pe lângă el cu placiditatea unei ţestoase. El, care se ferise cu mişcări bruşte de o insectă doar cu o jumătate de oră înainte, nici măcar nu tresări când undeva în apropiere detonară nişte artificii.

Georgina simţea o dorinţă copleşitoare de a-l face pe Hugh să o privească.

– Richelieu se comportă ca un îngeraş, îi strigă.

Bărbatul îi aruncă o privire în care ea desluşi prietenie, o căldură fraternă.

– Da, nu-i aşa? replică el, binedispus, bătându-l uşor pe grumaz.

Ochii ei îi urmăriră mişcarea, şi îşi dădu seama că Hugh nu purta mănuşi. Dacă stătea să se gândească, nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată cu mănuşi.

Avea palme mari, de două ori mai mari decât cele ale lui Richard. Şi erau la fel de puternice ca umerii lui, mâini care munciseră din greu şi care căutaseră mereu alte sarcini, tot mai solicitante. Hugh se întorsese deja şi se aplecase, schimbând câteva cuvinte cu un bărbat care stătea pe jos în faţa cârciumii. Dar ea nu-şi putea desprinde ochii de la mâna lui stângă, care ţinea căpăstrul lui Richelieu.

Hugh avea mâini de bărbat.

Nu de băietan.

Nu, mâinile acelea nu erau imature. De-a lungul încheieturii se reliefa o cicatrice pe care o putea distinge după dunga de culoare albă care brăzda pielea aceea bronzată.

– Ce-ai păţit la încheietură? îl întrebă.

Hugh o auzi, însă nu se întoarse, ci îşi continuă sporovăiala, apoi îi dădu bărbatului o monedă şi-i întinse căpestrele celor doi cai.

– Un mic accident, răspunse după aceea, pe un ton nepăsător.

Dispăruse. Focul acela frumos dintre ei, felul în care o privea şi o făcea să se simtă atrăgătoare, cu adevărat atrăgătoare, pentru prima oară de când se încheiase căsătoria ei... Totul dispăruse ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

Intrând în urma lui în hanul aglomerat, Georgina se simţi de parcă ar fi fost coada unui păun. Toate privirile se întoarseră către Hugh, după care o ţintuiră pe ea.

În cârciumă nu mai era nici o altă doamnă.

– Hugh, rosti ea.

Abia dacă-şi auzi glasul în hărmălaia din încăpere, însă el se întoarse imediat.

– Da?

– N-ar fi mai bine să luăm un salonaş privat?

– A, n-au aşa ceva aici, răspunse el. Nu te deranjează, nu-i aşa?

– Nu, spuse ea, destul de slab.

Până o conduse el la o masă aflată lângă o fereastră joasă, avu la dispoziţie suficient timp cât să-şi dea seama că era nu doar singura doamnă din cârciumă, ci singura *femeie*. Se aşezară.

Masa era înnegrită de vreme şi brăzdată de tot felul de iniţiale crestate cu cuţitul de diferiţi clienţi. Şi nu era nici prea curată. Georgina nici nu-şi putea ridica ochii, pentru că tot întâlnea privirile bărbaţilor aţintite asupra ei, fapt ce o făcea să se simtă stânjenită. Păreau... Ei bine, curioşi. Şi lacomi. Aproape ca şi cum şi-ar fi închipuit că...

– Cred că au impresia că eşti amanta mea, zise Hugh vesel. Nu sunt prea obişnuiţi cu standardele tale de eleganţă.

Georgina înghiţi în sec.

– Nu-ţi face griji. Nimeni n-o să se apropie de tine cât sunt eu aici.

Un cârciumar veni la ei şi-i aruncă aceeaşi privire ca toţi ceilalţi, ca şi cum ar fi fost scumpă, dar totuşi disponibilă.

– Micul dejun, comandă Hugh. Orice ai. Mi-e foame, şi sunt sigur că şi doamnei îi e. Şi, mai important, vrem să stăm de vorbă cu orice fel de actori care au venit cu bâlciul, dacă sunt pe aici.

– Beau acolo, în spate, zise cârciumarul şi se îndepărtă fără să mai scoată vreun cuvânt.

Georgina îşi plecă privirea şi se trezi că urmărea cu degetul conturul literelor care formau unul dintre cuvintele scrijelite în suprafaţa mesei.

– Mingiuţe, citi Hugh cu glas tare, aplecându-se uşor către ea.

Georgina îşi trase degetul înapoi, ca şi cum s-ar fi ars.

– O adevărată doamnă, remarcă Hugh, amuzat.

Purta o haină neagră, simplă, care îi stătea mulată pe umeri. Îşi dăduse jos eşarfa de la gât – asta dacă avusese aşa ceva –, iar gâtul îi era la vedere, amintindu-i de pielea aceea aurie care se continua pe sub cămaşă.

Costumaşul ei atrăgător îi părea prostesc şi mult prea sofisticat. Îşi dădu jos pălăria cu o mişcare rapidă şi o puse pe podea, lângă scaun. Cravaşa cu ciucuraş i-o dărui unui băiat care alerga printre mese, călare pe coada unei mături. Văzând-o, acesta începu să chiuie de bucurie.

Şi-ar fi dat jos şi jacheta aceea absurdă, dacă ar fi putut. Era prea strâmtă pentru o doamnă respectabilă, pentru o văduvă. Probabil o făcea să arate ca o oaie împopoţonată, ca o femeie în vârstă care se străduia prea tare să fie tot ce n-avea să mai poată fi vreodată.

Richard ar fi spus aşa ceva. Soţul ei avea nişte idei foarte ferme legate de ce ar trebui şi ce n-ar trebui

să poarte femeile. De fapt, cele mai reuşite discuţii ale lor fuseseră cele despre toaletele femeilor. Se duceau la teatru şi şuşoteau pe tot timpul spectacolului, discutând despre costume şi decoruri. După care se întorceau acasă şi disecau vestimentaţia tuturor celor aflaţi în public.

Gândindu-se la asta, îşi simţi ochii asaltaţi de lacrimi. Richard fusese cum nu se poate mai dispreţuitor la adresa femeilor care se străduiau prea mult, care nu puteau accepta faptul că îmbătrâneau.

Îşi putea aminti exact vocea lui, desfiinţând-o pe vreo biată femeie trecută de treizeci de ani care avea îndrăzneala de a purta o rochie decoltată. Nu pentru că avea treizeci şi ceva de ani, ci pentru că era văduvă. Se făcu mică, gândindu-se la ce ar fi crezut Richard despre costumul ei strâmt de călărie şi despre motivul pentru care şi-l pusese. Abia când auzi glasul lui Hugh rostindu-i numele reuşi să se smulgă din amintiri.

Hangiul se întoarse cu două farfurii cu câte un morman de ouă şi costiţă. Le puse în faţa lor şi spuse:

– Domnul acesta din spatele meu e domnul Lear, actor. Aţi face bine să-i daţi voie să se aşeze, căci altfel, să vă zic drept, o să se prăbuşească. A băut în spate de la răsărit încoace.

– *Lear?* repetă Georgina.

La o primă vedere, bărbatul care se afla în spatele hangiului nu părea nici pe departe demn de numele său cu rezonanţe shakespeariene. Purta o haină zdrenţăroasă din piele şi nişte cizme mari, îndoite la genunchi. Dar, pe de altă parte... nici nu era genul de om pe care să-l subestimezi. Le surâse, lăsându-le impresia că era o persoană care putea foarte bine să comită o crimă cu zâmbetul pe buze.

– Da, Lear, exact asemenea celui mai măreţ dintre marile personaje de tragedie, răspunse actorul, ocupând scaunul către care îi făcuse semn Hugh. Vă mulţumesc foarte mult, *my lord.* Ca să v-o iau înainte, *my lady*, vă spun că am împrumutat acest nume de la un rege, deşi era un rege căruia îi plăcea tare mult să joace teatru,

dacă-mi permiteţi să subliniez asta. Ca actor, n-am nici un motiv să am un nume numai al meu, din moment ce-mi petrec cea mai mare parte din vreme fiind cu totul altcineva, aşa că de ce să nu-mi aleg un nume care să-mi placă?

Era beat. Beat într-un mod fermecător, beat aşa cum probabil era în cea mai mare parte a timpului. Vorbea doar puţin mai lent şi se aşeză la masă cu o relaxare totală, care arăta clar că era criţă. Cu toate acestea, era un om frumos, chiar şi la cincizeci şi ceva de ani cât părea să aibă, cu nişte pometi frumos conturaţi şi cu ochii asemenea unor giuvaiere neglijate.

Georgina îşi dădu seama că, foarte probabil, chiar aşa arătau şi regii: chinuiţi, chercheliţi şi obosiţi.

– Ştii la ce oră voia Finchley să aibă loc spectacolul? o întrebă Hugh.

Îşi lăsă jos furculiţa. Poate că micul dejun de pe masă nu era deloc rafinat, însă costiţa era extrem de gustoasă.

– La opt. Dumitale îţi convine aşa, domnule Lear?

– Ne-aţi prins chiar într-o perioadă de decadenţă, zise Lear, cu o batjocură leneşă în glas. Am cam ruginit şi ne cam uităm replicile. Dar, pe de altă parte, n-aveţi cum să vă aşteptaţi să găsiţi o trupă mai acătării într-o fundătură ca Parsley.

– Ia ascultă, amice, interveni hangiul, făcându-şi brusc apariţia, ai grijă cum vorbeşti cât eşti pe-aici, altfel te dăm afară cu un şut în dos, de nu te vezi! Doriţi să vă aduc ceva de băut, dumneavoastră şi doamnei? i se adresă apoi lui Hugh.

– Dar am putea şi să improvizăm, continuă actorul, pe un ton oarecum visător. Ştiţi, eu aşa am şi început. În Londra.

– Bere pentru mine şi pentru domnul Lear şi o limonadă pentru doamna, spuse Hugh. Ce fel de improvizaţii faceţi? Jucaţi întotdeauna rolul regelui sau faceţi uneori şi pe nebunul?

– Întotdeauna joc rolul nebunului, dar totuşi, uneori, mai sunt şi rege, spuse Lear cu tristeţe.

Îşi ridică halba de bere şi luă o înghiţitură.

– Aveţi cumva o piesă potrivită pentru ziua de naştere a marchizei de Finchley? întrebă Georgina. Marchizul spunea că spera să pună în scenă *A douăsprezecea noapte* a lui Shakespeare.

– Pe-asta nu putem s-o jucăm, zise Lear, sec. Pot să vă ofer orice piesă tragică şi romanţioasă, cu tot cu cadavre şi cântece potrivite. Bătălii, femei strangulate, stafii de parte femeiască şi bărbătească... Ştiţi, e o diferenţă între un bărbat şi o femeie, ca stafii...

– Care e diferenţa aceasta? întrebă Georgina.

– Ah, păi bărbatul-stafie e obsedat de răzbunare, cred, spuse Lear, luând din nou o înghiţitură de bere.

– Iar femeile-stafii de ce sunt obsedate? întrebă Hugh.

– De cântece idioate, răspunse Lear. La fel ca atunci când sunt în viaţă. Bântuie castelele cântând „*Salcie plângătoare, salcie plângătoare...*" pentru că i-a ridicat cineva fustele într-un tufiş.

– Salcie plângătoare? întrebă Hugh, mirat.

– E un cântec dintr-o piesă de-a lui Shakespeare, îi spuse Georgina.

– Aha, Shakespeare, zise Hugh, cu chipul luminându-i-se. Dacă e să mă-ntorc printre cei vii ca stafie, să ştii că eu aleg obiceiurile femeilor, mai puţin cântatul efectiv. Cântecele idioate sunt mult mai distractive decât răzbunarea.

– *I-a ridicat fustele?* întrebă Georgina, în şoaptă.

Hugh începu să râdă, de după halba sa de bere.

– E fix ceea ce crezi tu că e, iubito.

„Iubito." Cuvântul acesta i se cuibări în inimă.

– Putem să jucăm *Bătălia centaurilor, incluzând idila unui eunuc*, declară Lear, sau *Tragedia veselă a lui Pyramus şi Thisbe*. Oricare dintre ele.

– Idila unui eunuc? întrebă ea, pe un ton plin de îndoieli.

– *Pyramus şi Thisbe*, interveni Hugh. Un eunuc cam taie cheful la o aniversare, chiar dacă are o idilă. Mâine la opt, domnule Lear. Majordomul de la conacul Finchley este domnul Slack. El o să vă conducă în sala de teatru când o să ajungeţi acolo. Te-aş ruga numai

să nu veniți gata costumați, să nu cumva să vă vadă marchiza.

- Atunci o să ne ascundem catifelele și coroanele scăpărătoare în cufere. *My lady... My lord...*

- Minunat, conchise Hugh sec. Ei bine, cred că ne-am terminat treaba aici.

Înainte ca Georgina să-și dea seama ce se întâmpla, o scosese deja din tavernă și o urcase din nou pe șaua iepei.

Din câte se părea, Hugh intenționa să mâne caii direct către casă, iar pentru ea acest gând era pur și simplu insuportabil. Ba chiar o umplea de o tristețe înnebunitoare, asta ca să nu mai vorbim despre furia îndreptată asupra propriei persoane. Deși nu putea - nu avea timp - să se gândească la toate implicațiile acestor lucruri.

- Unde crezi c-o să găsim un măr, să-l răsplătim pe Richelieu c-a fost atât de cuminte? întrebă ea.

- Avem mere la grajd, zise Hugh, luând-o înainte, către ieșirea din sat.

Chiar avea de gând să se întoarcă direct la conac.

- Dar nu ziceai că vrei să-l înveți să se distreze? replică ea, transmițându-i cu o mică apăsare iepei că voia să țină pasul cu Richelieu.

- Cred că ne-am distrat cu toții mai mult decât suficient pentru ziua de azi, tu nu?

Îi vorbea pe un ton crispat, dar îi aruncă totuși o privire.

Ochii lui erau amabili și voioși - ochii unui prieten. Era ca și cum atracția care arsese între ei se transformase deja într-o simplă amintire. Genul acela de amintire pe care ea avea să o poarte cu ea, așa cum ducea mereu tot ce ținea de căsnicia ei. Pe care să o scoată la iveală în toiul nopții, întrebându-se ce nu mersese și ce ar fi putut face ea altfel.

Furia stârnită de această constatare îi puse pentru o secundă un nod în gât, și genunchii i se strânseră pe coastele iepei, care înțelese greșit semnalul și porni imediat la galop.

Această mişcare fu atât de neaşteptată, încât Georgina mai că se dezechilibră în şa, doar că ea reuşea cumva să nu piardă niciodată controlul poziţiei corpului când era călare, chiar şi când călărea pe o parte. Iar asta încă de pe când avea vreo opt ani.

Şi, deşi ar fi putut să oprească iapa de la al doilea pas, nu o făcu. În loc de asta, se aplecă peste grumazul ei, cu vântul mângâindu-i spatele, şi o lăsă să gonească. Fugeau. Departe, departe, departe.

Auzi finalul aspru al strigătului lui Hugh, după care bufnetul puternic al copitelor lui Richelieu. Avea să le prindă în scurt timp. Richelieu era un cal antrenat să alerge rapid, pentru curse. Nu era nevoie să privească peste umăr pentru a şti că urechile i se lipiseră de cap şi că picioarele i se mişcau cu o repeziciune uimitoare, mâncând efectiv pământul, stârnind în urmă un nor de praf. N-avea să treacă mai mult de o secundă până când Hugh avea să-i prindă ferm căpăstrul.

În stânga se înălţa un zid vechi de piatră. Către dreapta, gardul viu de gherghini şerpuia de-a lungul drumului care ducea la conacul Finchley. Ea şi iapa săriră peste gard, pentru că, atunci când călăreşti pe o parte, pericolul de a cădea de pe cal e mai mare în momentul în care coteşti la stânga. Trecură peste ramurile gherghinilor la fel de uşor cum zboară o libelulă peste suprafaţa unui râu, după care îşi continuară goana pe câmp.

Îl auzi pe Hugh înjurând, însă cuvintele îi fură distorsionate de palele de vânt. Poate îşi închipuia că pierduse controlul iepei. Cui îi păsa de ceea ce credea el? Se apropiau de marginea câmpului şi, fără să încetinească, trecură în următoarea parcelă, săriră peste un zid de piatră pe jumătate dărâmat şi goniră de-a lungul unui drum de ţară doar la o distanţă suficient de mică de ei cât să audă copitele lui Richelieu bufnind la contactul cu solul.

După care zburară peste un alt gard. Aprecie uşor greşit înălţimea şi fu cât pe ce să alunece din şa, însă reuşi să se ţină bine. Era un lucru bun că-şi lăsase pălăria de călărie la cârciumă, pentru că i-ar fi zburat de mult

de pe cap. Pălărioarele şic nu erau făcute pentru curse nebuneşti pe câmpuri.

Iapa începuse să gâfâie, iar grumazul îi căpătase o nuanţă mai închisă, din cauza sudorii. Drăguţă şi ascultătoare cum era, tot ciulea urechile, aşteptând următorul ordin. Se distra în continuare... însă începuse să obosească.

Mai săriră peste încă un gard, doar pentru că puteau şi pentru că de cealaltă parte a lui se afla un iaz. Apoi, Georgina coborî lin din şa şi, chiar înainte ca Richelieu să fi trecut de gardul anterior, îşi dădu jos jacheta aceea pe care o detesta acum, o întoarse pe dos şi începu să îi frece grumazul iepei cu ea.

– Eşti o fetiţă tare dulce, o alintă, făcând un efort să-şi recapete suflul normal.

Iapa pufăi în palma ei şi necheză un pic, comunicându-i în felul ei că i-ar plăcea să mai facă aşa ceva şi altă dată. Apoi, Georgina îi desfăcu zăbala şi căpăstrul şi o lăsă să se ducă spre iaz.

Richelieu sări cu cel puţin un metru şi jumătate peste gard. Calul acela *chiar* avea să câştige cursa de la Ascot, îşi dădu seama Georgina. Avea energia şi entuziasmul necesare, precum şi nişte picioare uluitor de puternice.

Hugh coborî din şa chiar înainte ca picioarele calului să atingă pământul, însă, în loc să râdă de cât de distractivă fusese mica lor cursă, palmele lui mari se încleştară ca două menghine pe braţele ei şi o zgâlţâiră. Tare.

– Ce dracu' crezi că faci, Georgie?

O scutură din nou.

Georgina se smulse din strânsoare şi făcu un pas înapoi, iar mâinile lui se lăsară moi pe lângă corp. Simţea un fior de furie coborându-i de-a lungul coloanei vertebrale.

– N-ai nici un drept să...

Hugh nu o asculta, îşi putea da seama de asta. Pur şi simplu întinse braţele şi o trase în îmbrăţişarea lui şi-i lipi gura de a lui înainte să apuce să rostească altceva.

Fu un sărut tipic pentru Hugh: ca o furtună, un sărut atât de pasional şi de posesiv, încât n-ar fi avut cum să i se împotrivească. Nu că trupul ei ar fi vrut una ca asta. Mintea îi fu învăluită într-o ceaţă de plăcere chiar în secunda în care corpul lui dur se lipi de al ei. Genunchii i se înmuiară, braţele i se împletiră în jurul lui... şi efectiv uită să mai respire.

– Nu poţi să faci aşa ceva, îi spuse el cu asprime o secundă mai târziu.

Georgina nu văzuse nici o secundă lucrurile din această perspectivă, însă acum se mulţumi să-i zâmbească larg.

– De ce nu?

– Nu eşti o călăreaţă suficient de bună pentru genul acesta de nebunii.

Georgina îl fixă, mijindu-şi ochii.

– Arată-mi un gard pe care iapa asta să-l poată sări, iar eu sigur pot s-o mân peste el. Şi cine crezi tu că se pricepe la călărie mai bine decât mine?

– Eu, răspunse el imediat.

– Tu? Tu cazi tot timpul din şa, replică ea. Eu nu. Eu nu cad *niciodată*.

– Păi, tu...

– Şi, mai mult, *eu* folosesc o şa de damă, zise ea, întrerupându-l pentru că argumentul ei era important.

Hugh nu mai părea la fel de furios.

– Vrei să spui că ar trebui să iau lecţii de la tine?

– Eu nu cad niciodată. Şi nu-mi îmboldesc niciodată calul să sară peste un obstacol care să-i depăşească puterile.

– Nici eu, spuse el fără întârziere.

– Şi-atunci de ce m-ai zgâlţâit? Nu se uita la el, mulţumindu-se să îndepărteze o frunză care se lipise de cămaşa ei albă. Dintr-un motiv sau altul, se simţea oarecum vulnerabilă fără jachetă. Cămaşa era făcută din pânză irlandeză, extrem de subţire. Aproape că putea distinge nuanţa rozalie a pielii de pe braţe prin pânza fragilă a mânecilor ei.

– Pentru că...

Hugh se opri.

– Sunt cea mai pricepută la călăritul pe o parte dintre toate persoanele pe care le cunoşti.

– M-ai speriat de moarte, zise el, zgâlţâind-o din nou. Dar de data aceasta gestul lui era blând. Am crezut...

– Frica, spuse ea pe un ton afectat, e o emoţie foarte neplăcută, aşa mi s-a părut dintotdeauna.

Reacţia lui Hugh reuşi să o ia prin surprindere. Îşi lăsă capul pe spate şi se puse pe râs, un râs extrem de sonor care reverberă peste câmpuri şi-l făcu pe Richelieu să ciulească urechile şi să-şi reia păscutul abia după câteva secunde.

– Încercai să-mi dai o lecţie?

Era un bărbat mare, frumos şi sălbatic, iar ea îl dorea. Îl privi cum râdea, scăldat în razele soarelui, cu grumazul acela puternic şi bronzat, şi-şi permise să recunoască în sinea sa care îi erau adevăratele dorinţe.

Privindu-l, simţea o foame brută şi sălbatică, total opusă tuturor sentimentelor pe care le avusese faţă de soţul ei. Dorinţa aceasta era o durere care îi izvora cu putere din piept, dar i se răspândea în jos, de-a lungul picioarelor.

Şi totuşi, o sâcâia faptul că râdea de ea, aşa că îi întoarse spatele şi se apropie de iapă, care păştea liniştită untişorul de pe marginea lacului.

Hugh veni după ea.

– Ţi-aduci aminte când ne-am scăldat împreună, cu atâţia ani în urmă? o întrebă, şoptindu-i la ureche.

Georgina nu-şi dăduse seama că se apropiase atât de mult şi se trezi străbătută de un fior.

– Ne-am scăldat? repetă ea. Eu nu ştiu să înot.

– Nu-mi spune că ai uitat.

Glasul lui îi avea ceva jucăuş.

– Eu n-am fost niciodată la scăldat, declară ea, sigură de adevărul spuselor sale.

Domnişoarele respectabile nici măcar nu luau în calcul o asemenea activitate. Şi, Dumnezeu îi era martor, ea fusese dintotdeauna respectabilă.

– Aveam zece ani. Era chiar în vara în care a murit mama, aşa că tu şi mama ta stăteaţi cu noi, la moşie.

Georgina îşi strecură mâna într-a lui.

– Îmi pare rău. N-aveam decât şase ani. Nu, trebuie să fi avut şapte. N-am nici o amintire clară legată de vara aceea.

Zâmbetul pe care i-l adresă Hugh fu unul generos, ba chiar plin de bucurie.

– Era o mamă extraordinară, dar nu făcea doar ce se cuvenea, aşa cum ar fi trebuit să facă o contesă. Eu am fost înnebunit după cai de când am reuşit să evadez din camera copiilor.

– Nici nu mă mir, comentă Georgina, ţinându-l strâns de mână.

– Venea în camera mea şi mă ducea la grajduri. Chiar şi în vara aceea, mergeam în fiecare zi în camera ei, iar ea îmi desena tot felul de cai. Pe mine mă înfăţişa mereu în şa, sărind peste un gard viu mai înalt chiar decât conacul, câştigând o cursă... Schiţa mea favorită mă arată abia ţinându-mă în şaua unui cal care sărea peste Lună, cu copitele la un milimetru de ea.

O simplă strângere de mână nu mai era suficientă, aşa că Georgina făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Se postă în faţa unui bărbat, îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută. Apoi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, îmbrăţişându-l cât putea ea de tare.

În stilul lui caracteristic, Hugh acceptă această îmbrăţişare de consolare şi o transformă în ceva cu totul diferit.

– Stai puţin, spuse ea, retrăgându-se câteva minute mai târziu, abia reuşind să-şi recapete ritmul respiraţiei. Vreau să...

De data aceasta, el fu cel care-i luă faţa în palme.

– Ce vrei? o întrebă, privind-o în ochi, intens şi pasional. Ce vrei să faci, Georgina Sorrell?

Era prea mult.

– Vreau să aud despre ziua aceea în care ai mers la scăldat. Atunci când crezi că am fost şi eu cu tine, deşi nu aşa au stat lucrurile.

Zâmbetul care-i arcui buzele îi spuse că întrebarea lui avea să fie repetată, însă nu contestă felul în care ea întorsese discuţia. În loc de asta, se aşeză pe iarbă şi o trase

de braţ, astfel că ea îşi pierdu echilibrul şi căzu chiar în poala lui.

- Hugh, nu poţi să faci lucruri de genul acesta! protestă ea. Nu poţi să mă tragi, să-mi pui piedică şi... În general, să te porţi de parcă aş fi o iapă, cu căpăstru cu tot.

- Niciodată nu mă gândesc în felul acesta la tine, replică el, aşezând-o frumos.

Degetele lui trecură peste pantofii ei, după care îi mângâiară glezna, lent şi într-un mod cu totul şi cu totul scandalos.

- Şi nici asta n-ai voie! continuă Georgina, întinzându-şi picioarele, astfel încât el să nu-i poată tulbura concentrarea cu jocurile lui. Aşa, acum spune-mi unde te-ai dus la scăldat.

- În iazul cailor, răspunse el imediat. Probabil nu-ţi aduci aminte moşia...

- Ba da, o ştiu, îl întrerupse ea. Am fost acolo pentru Ajunul Bobotezei, ai uitat? Iazul cailor e chiar în spatele grajdurilor, şi, de fapt, nu e chiar un iaz. Este, mai degrabă, o lărgire a albiei pârâului care curge pe moşia ta.

- E în continuare acolo, spuse el, căzut pe gânduri. Deşi nu ştiam că ai trecut pe la grajduri când ai venit în vizită, anul trecut.

- Am stabilit deja că, şi dacă am făcut-o, tu oricum nu m-ai văzut, îi răspunse ea cu asprime. Adevărul era că se dusese la grajduri de câteva ori şi-l urmărise cum îşi antrena caii, ba chiar se uitase pe furiş la cei doi mânji, deşi mai degrabă şi-ar fi înghiţit limba decât să recunoască aşa ceva.

- Deci te-ai rugat la zei să-mi răzbune orbirea, spuse el, sărutând-o pe ureche.

- Poftim?

- Iar zeii ţi-au ascultat ruga, continuă el. Pentru că, pentru tot restul vieţii mele, voi şti întotdeauna unde eşti, Georgina, căci altfel n-o să am linişte. În orice încăpere în care o să intru, o să te văd mereu pe tine prima. Şi o să vreau să fii acolo, lângă mine.

Georgina înghiţi în sec şi-şi muşcă tare buza de jos. Glasul lui era extrem de senin şi de calm, exact aşa cum şi-l amintea din copilărie. Nu-i cerea nimic, nici măcar nu se aştepta la vreun răspuns. Pur şi simplu...

Declara ceea ce simţea.

Îi spunea.

– Şi cu scăldatul cum rămâne? întrebă ea apoi, din moment ce nu ştia cum să reacţioneze la asemenea cuvinte.

Hugh oftă şi-i depuse un alt sărut pe păr.

– Prinsesem obiceiul ca, pe la amurg, să mă duc acolo – transpirat de la atâta călărie – şi să mă arunc în apa rece a iazului. În vara aceea... totul era diferit. Mama era pe moarte, iar doctorii tot veneau şi plecau. Toţi servitorii, toată gospodăria se învârtea în jurul acestei tragedii.

– Ştiu, spuse ea, sprijinindu-se de el. Ştiu exact cum este.

– Am uitat de boala lui Richard. Bineînţeles că ştii. Îi dădu la o parte cârlionţii care i se lăsaseră pe frunte şi o sărută acolo. Ei bine, în vara aceea am avut parte de mai multă libertate. Surorile mele – împreună cu tine – erau închise în camera copiilor, păzite de un regiment de dădace, dar eu eram suficient de mare să pot scăpa de acolo. Ceea ce şi făceam.

– Nu-mi amintesc prea multe detalii din vara aceea, spuse ea, încreţindu-şi fruntea. Mama mea era atât de apropiată de a ta, şi tata... Veneam mereu în vizită în iulie, bineînţeles. În mintea mea nu e decât o înşiruire de veri, momentele în care puteam să scăpăm şi noi de sub supravegherea dădacelor, când ne duceam păpuşile la pârâu, când ne jucam cu tine şi când construiam căsuţe din nuiele de salcie.

– Mă dezbrăcam la piele şi mă aruncam în iaz, spuse el.

– Ei bine, eu sigur n-am făcut una ca asta, zise ea, cu un râset. Şi de ce crezi că m-am scăldat cu tine?

– Pentru că exact asta ai făcut.

Timp de câteva secunde, Georgina nu spuse nimic, după care zise doar atât:

– Nu!

– Nu știu ce s-ar fi făcut Caro fără tine în vara aia. Aveai mereu o batistă în buzunarul șorțulețului.

– Întotdeauna aveam una, sublinie Georgina. Era una dintre regulile mamei.

– Și i-o dădeai oricui începea să plângă, continuă el. Nu că eu am plâns vreodată. Nu credeam în așa ceva.

– Da, presupun că băieții nu plâng, rosti Georgina cu un oftat.

Singurul bărbat pe care-l văzuse vreodată plângând fusese valetul lui Richard, chiar după ce acesta murise. Îl lăsase să stea la căpătâiul lui Richard către final, pentru că... Pur și simplu îl lăsase.

Abia când acesta ieșise din dormitorul lui Richard cu ochii umflați și cu obrajii brăzdați de lacrimi, își dăduse seama că rămăsese văduvă.

– La vremea aceea, încă nu știai că așa stau lucrurile, spuse Hugh, sprijinindu-și bărbia de creștetul ei. Mi-ai întins batista de câteva ori, ca și cum ai fi crezut că aveam nevoie de ea. Am respins-o de fiecare dată, disprețuitor, dar să știi că am apreciat gestul.

– Nu-mi aduc aminte, spuse Georgina. Ce ciudat!

– După care mama a murit. Și am fost îmbrăcați cu toții în negru, la moșie au sosit surorile bunicii și totul era oribil. Brațele lui se strânseră și mai tare în jurul ei. A devenit mai greu să evadez din camera copiilor, dar, câteva zile mai târziu, am reușit totuși. Înainte de asta... ei bine, fetele au avut nevoie de mine.

– Te-ai comportat exemplar în calitate de frate mai mare, îl lăudă ea. Chiar și cu mine, și nu-ți sunt soră.

– Slavă Domnului pentru asta, spuse el, cu un murmur de recunoștință sinceră în glas, fapt ce îi făcu din nou inima să tresalte de bucurie. M-am dus la iaz, nu pentru că aveam să plâng...

– Din moment ce băieții nu plâng niciodată, completă ea.

- Ci pentru că acolo era totul ud, şi nimeni n-ar fi observat dacă era să fac o greşeală de felul acesta.

- Şi eu când intru în peisaj?

- Şi tu reuşiseşi să fugi, numai că eu nu ştiam asta. Probabil mă urmăriseşi. Aveai... cât? Şapte ani? Aşa că nu-mi pot închipui cum ai reuşit.

- Ah, eu da, spuse ea, remarcând cu o plăcere imensă felul în care braţele lui formau o colivie caldă în jurul trupului ei. Eram atât de îndoctrinată să respect eticheta, servitorii şi regulile, încât ştiam mereu exact cum să fac un lucru nepermis. Era inevitabil. Ca domnişoară, eşti avertizată să nu te săruţi cu nimeni prin colţuri cu mult înainte să simţi vreo dorinţă de a o face.

- Richard te săruta prin colţuri?

Tonul său era curios, nu gelos.

- Nu. Aşa, deci am fugit din camera copiilor?

- Nu mi-am dat seama de asta decât când, după ce m-am bălăcit eu ce m-am bălăcit în apa aia care era delicios de caldă, mi-am ridicat la un moment dat privirea şi am dat de tine.

- Eram pe mal?

- Până am apucat eu să te văd, îţi dăduseşi deja jos sarafanul. M-am speriat atât de tare, încât n-am schiţat nici o mişcare. Într-o secundă, ţi-ai scos pantofii şi ciorapii, după care ţi-ai aruncat cât colo cămaşa şi ai intrat cu paşi voioşi în apă.

- O, nu!

Hugh râdea.

- Ba da. Chiar aşa ai făcut. Tu, respectabila Lady Georgina. Ţi-ai dat jos toate hainele - fără ajutorul unei servitoare - şi ai intrat în apă ca şi cum te-ai fi născut pentru a înota.

- Şi tu ce-*ai făcut*?

- Nu puteam să ies, îi explică. Nu învăţasem eu mare lucru din ce se cuvenea şi ce nu, dar ştiam sigur că nu se cădea ca o domnişoară să vadă cocoşelul unui băiat. Aşa că am înaintat spre apă mai adâncă, iar tu ai venit

după mine. Şi, înainte să mă dezmeticesc cu lumea, ai început să mă stropeşti.

– Nu-mi vine să cred că nu-mi aduc aminte aşa ceva!

– Eu n-am uitat. Erai superbă, Georgina. Cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată. Aveai pielea la fel de albă ca petalele unei flori. Părul tău era de obicei prins atent şi îngrijit, dar, când ți-ai aruncat boneta, ți se revărsase pe spate.

– Nu ai...

– Simțit dorință? Mă gândeam la tine ca la una dintre surorile mele. Dar, în acelaşi timp, era tulburător. Erai atât de diferită de mine, atât de drăguță şi atât de... feminină. Părul ăla şi felul în care ai țipat când te-am stropit...

– M-ai stropit? Ei, asta nu prea e o faptă demnă de un gentleman!

– N-am ştiut ce altceva să fac. Bineînțeles că te-am stropit, iar tu ai țipat şi mi-ai răspuns cu aceeaşi monedă. Mi-a intrat apă în gură, căci râdeam atât de tare... Şi asta a fost tot.

– Dar cum ai ieşit din iaz? Şi eu?

– Şeful grăjdarilor a auzit hărmălaia pe care o făceam şi a venit la noi. Era un om isteț, aşa că şi-a dat imediat seama că avea în față un potențial dezastru. Aşa că te-a scos valvârtej din apă, trimițându-te nu ştiu unde, iar mie mi-a poruncit să ies imediat, şi cu asta, basta. Din câte ştiu eu, nimeni n-a aflat de escapada noastră. La cină mi s-a spus că tu căzuseşi din greşeală în adăpătoarea cailor şi, după asta, maică-ta nu-ți mai permisese să te apropii de grajduri. Oricum, vara era pe sfârşite, aşa că v-ați întors toți la Londra.

– N-ar fi trebuit să spun că nu eşti conştient de cât de reală e moartea, nu? întrebă ea încetişor.

Urmară câteva secunde de tăcere, după care el o sărută uşor pe vârful nasului.

– Mi-aş dori să ai dreptate, spuse. Nu-mi pot aminti o perioadă în care să nu fi trăit cu ideea morții. Mi-am iubit mama cu toată inima, iar ea a murit.

– Şi atunci de ce continui să lucrezi personal cu caii ăştia periculoşi? izbucni ea, plină de frustrare. Pentru că ai putea foarte bine să mori şi tu, să ştii.

– Nu ştiu dacă ai observat asta, Georgie, dar toţi suntem datori cu o moarte.

Ea pufni pe nas.

– Nu pot trăi mereu cu frica în sân.

– Dar nu te gândeşti la cei cărora le e frică *pentru* tine.

Fără nici un avertisment, Hugh se lăsă pe spate, trăgând-o cu el, aşa că stătea acum întins în stratul de untişor, cu ea lângă el. Fix lângă el. Georgina încremeni imediat, cu întregul corp dintr-odată foarte conştient de al lui. De trupul acela mare, musculos şi superb. Îi tremurau degetele, dornice să-l atingă.

– Georgie, şopti el.

Atâta tot. Dar ea ştia ce anume îi spunea. Şi ştia şi care era răspunsul ei, numai că semăna prea mult cu mama ei pentru a putea formula aşa ceva.

capitolul 23

În loc să-i răspundă, ea se ridică pur şi simplu în picioare.

Peste ochii lui Hugh trecu o umbră, iar ea ştiu imediat că se temea că avea să plece. Se simţea bine tachinându-l, aşa că se întoarse, cu o mică legănare din şolduri, şi făcu un pas către marginea apei. El nu putea vedea ce făcea, însă ea începuse să-şi desfacă nasturii în formă de perle de la mânecile cămăşii.

O secundă mai târziu, îl simţi lângă umărul ei, dar nu se întoarse să-i adreseze vreun cuvânt.

– Georgie, repetă Hugh.

De data aceasta, glasul îi căpătase sonorităţi întunecate şi mângâietoare, precum catifeaua, stimulându-i toate simţurile şi trezindu-i fiecare nerv din corp.

Nu se întoarse, concentrată asupra scoaterii fiecărui năsturaş din butoniera sa. Apoi îşi dădu jos cămaşa

de pânză şi o aşeză, cu un gest afectat, pe jos. Hugh nu scosese nici un sunet şi, din câte îşi putea da ea seama, nici nu făcuse nimic.

Fu nevoie de o secundă sau chiar mai mult pentru a scăpa de fusta de la costumul de călărie. De încă una pentru cizme. Apoi jartierele, ciorapii, corsetul... toate păreau a-şi lua zborul de pe trupul ei. Aşa că rămase fără nimic altceva pe ea în afară de furou. Inspiră adânc şi-l trase peste cap.

După care se întoarse să vadă ce făcea el.

Era gol.

Restul corpului lui era la fel de frumos pe cât îi era pieptul. Muşchii picioarelor îi erau de-a dreptul uriaşi, după cum era de aşteptat la un bărbat care putea controla un armăsar cu o simplă zvâcnire din genunchi. Pielea îi era umbrită de păr negru.

– Pe-atunci n-aveai păr, rosti ea, reuşind să-i întâlnească privirea.

– Nici tu nu aveai sâni. Tonul lui era un amestec de senzualitate şi pericol în stare pură. O făcu să se simtă de parcă îşi privea corpul prin ochii lui – văzându-se imaculată, voluptuoasă şi delicioasă.

Fără să rostească vreun cuvânt, îşi ridică braţele şi începu să-şi scoată acele de păr. Nu mai avea atât de multe, după cursa ei nebunească peste câmpuri, dar, cumva, zulufii ei reuşiseră să rămână prinşi în coc. Acum i se revărsau pe spate, în culoarea trandafirilor întunecaţi.

Lui Richard îi plăcea corpul ei, şi îi spusese acest lucru, în stilul său protocolar. Dar mereu i se păruse că părul ei era la limita vulgarului.

Această amintire o făcu să ridice mâna şi să tragă o şuviţă groasă peste unul dintre sâni.

Hugh gemu, un pufăit aspru care o făcu să tresară.

– Ţie îţi place culoarea părului meu? întrebă ea.

– Niciodată nu mi-au plăcut decât roşcatele. De când aveam zece ani.

Georgina nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Exact asta ai spus şi când Caro a menţionat numele lui Gwendolyn Passmore pentru lista ta.

- Culoarea părului ei e prea palidă, spuse el. E ca o imitaţie a nuanţei tale.

Dacă mai stătea acolo încă o secundă, avea să sară pur şi simplu pe el şi avea să-l atingă în toate locurile şi în toate modurile total necuvenite pentru o doamnă respectabilă. Mai ales când era vorba despre un bărbat care nu-i era soţ.

Aşa că, în loc de asta, îi întoarse spatele şi intră cu paşi curajoşi în apă.

Îşi dădu imediat seama de ce nu se duceau doamnele la scăldat. Pentru că era neplăcut să simţi mâlul printre degetele de la picioare. Iar apa era destul de rece. Şi, deşi de pe mal apa părea perfect limpede, acum, că era în ea, nu putea vedea fundul, ceea ce o făcea să simtă că o lua ameţeala. Şi...

Apa se undui dintr-odată, iar un trup puternic îşi croi drum spre ea. Hugh se ridică în picioare chiar în faţa ei.

- La naiba, e chiar rece, spuse Hugh, scuturându-şi pletele ude care-i veniseră peste ochi.

Georgina nu avea nevoie să i se spună asta. Sfârcurile i se transformaseră din zmeură în piatră. Abdomenul ei punea stavilă valurilor uşoare de apă rece care veneau spre ea ca urmare a ieşirii lui din apă. Nu simţea absolut nici o dorinţă de a se afunda mai mult.

- Dacă mă stropeşti, îl avertiză ea, va trebui să te ucid. Asta aşa, ca să ştii.

- Toţi trebuie să ne ducem, mai devreme sau mai târziu.

Hugh rânjea, tachinând-o.

Ar fi meritat să fie stropit, şi singurul lucru care o opri fu convingerea că acesta avea să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

- Când eram noi mici era apa mai caldă? întrebă ea. Nu se putea abţine să-i admire umerii. Şi talia. Şi ce era mai jos. Apa era totuşi îndeajuns de limpede încât să-l vadă... în întregime.

Bineînțeles, mai devreme nu se uitase. Ceea ce putea distinge îi arăta că Richard și el nu erau nicidecum asemănători. Asta ca să se exprime în termeni politicoși. Simți un fior de panică, având în vedere că nu îi plăcuseră prea mult „atențiile“ lui Richard, iar el nu fusese chiar așa de dotat.

Apoi își ridică privirea pentru a descoperi că Hugh zâmbea larg, privind-o atent.

– Și... ce părere ai? o întrebă, cu o notă de amuzament în voce.

Georgina îi aruncă o privire sfidătoare. Departe de ea gândul de a-și critica soțul decedat.

– Ești un pic mai mic, răspunse pe un ton vioi, dar...

Zâmbetul de pe chipul lui dispăru instantaneu, și, dintr-un pas, Hugh ajunse chiar lângă ea.

– Georgina. Îi rostise numele pe un ton coborât și amenințător, însă ea era mult prea preocupată să se acomodeze cu apa rece care-i asalta, în valuri, pielea abdomenului. Dorești cumva să reformulezi acest răspuns?

– Ce? întrebă ea pe un ton ferm, tremurând.

Hugh îi mușcă ușor buza inferioară și-și împinse șoldurile un pic înainte.

Georgina nu se putu abține să nu se uite în jos, iar acum ajunseseră atât de aproape, încât apa era de-a dreptul translucidă. Putea să vadă tot. Inima îi bubuia, și, când își ridică privirea, știa fără nici un dubiu că în ochi i se citea disperarea..

– N-o să meargă, spuse încetișor.

Hugh părea năucit.

– Nu?

Georgina își mușcă buza, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi. Clătină din cap.

– Vrei să spui că Richard Sorrell avea un cocoșel atât de mare, încât nici măcar nu poți să te uiți la al meu? Făcu un pas înapoi și-și trecu degetele prin păr. Să fiu al naibii!

Georgina nu putea nici măcar să schițeze un zâmbet.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? Glasul îi clocotea de frustrare şi de mânie, deşi ea nu-şi putea da seama pe cine era atât de furios.

– Eşti prea...

– Nici măcar să nu te gândeşti s-o spui, replică el, încordat. Aşa ceva nu mi s-a întâmplat în toată viaţa mea, şi nu-mi vine să cred c-o păţesc tocmai acum.

– Eşti prea mare, zise ea disperată, privindu-i spatele, căci Hugh se îndrepta deja către mal. Îmi pare rău, Hugh, dar n-o să meargă niciodată. Niciodată.

Bărbatul încremeni.

– Ce-ai spus?

– Dacă tot ce te interesează e un soi de întrecere legată de dimensiunile instrumentului tău, răspunse ea iritată, întorcându-se pentru a stropi în direcţia opusă, poţi să stai liniştit.

În secunda următoare, el ajunsese deja lângă ea, cuprinzând-o în braţe şi ridicând-o din apă.

– La naiba, uită-te la mine!

– Nu e nevoie să înjuri, răspunse ea tăios.

Însă îi susţinu privirea.

– Vrei să spui că Richard nu era un gigant printre bărbaţi?

– Eu cred că tu eşti, răspunse ea cu sinceritate. Şi n-o să meargă între noi. Abia... Trase adânc aer în piept şi hotărî că, fie ce-o fi, era mai bine să fie sinceră. Abia dacă mergea între mine şi Richard. El era foarte atent, dar, chiar şi aşa, era greu să ne potrivim.

Expresia din ochii lui îi stârni un fior întunecat care-i coborî de-a lungul picioarelor.

– Putem să lucrăm la capitolul ăsta, Georgie.

– Nu-mi spune Georgie! replică ea iritată.

– Credeam că-ţi place. Hugh pornise cu paşi egali către marginea iazului şi, atâta timp cât doar vârfurile degetelor de la picioare îi mai atingeau suprafaţa rece, Georgina era fericită.

– Nu şi când...

– Când e atât de necesar să fii Georgina şi nu pur şi simplu Georgie?

O lăsă jos, iar ea simți imediat lipsa căldurii degajate de trupul lui. Apoi Hugh începu să se îndrepte către Richelieu, care se dusese ceva mai încolo.

Pleca? Georgina se holba la spatele lui, năucită. Da, spusese că lucrurile n-aveau să meargă. Dar spera... ei bine, spera ca el să poată face vreun fel de miracol. Pentru că, nici ea nu știa când, se hotărâse să facă un lucru cum nu se poate mai scandalos, ceva ce îi putea strica reputația pentru totdeauna.

Hugh luă un pachet legat în spatele șeii lui Richelieu și veni înapoi.

Mai exista o diferență între el și Richard. Instrumentul lui Hugh stătea ridicat. Tot timpul. În timp ce al soțului ei...

– Ce-ai adus? întrebă ea.

În zâmbetul lui se ghicea mulțumirea de sine a unui motan care se vedea singur lângă oala cu smântână.

– O pătură. Întotdeauna am la mine una în plus. O întinse peste frunzele de untișor și o ridică în brațe, cu aceeași lipsă de delicatețe de care dădea întotdeauna dovadă. O secundă mai târziu, Georgina stătea întinsă pe spate, goală pușcă, uitându-se în sus la Hugh.

– Te mănâncă pielea de la ea? întrebă el pe un ton firesc, de parcă ar fi fost la un picnic.

– Da, spuse ea, prea nedumerită pentru a face altceva decât să răspundă pur și simplu.

Hugh îi înșfăcă jupoanele, le potrivi sub ea, după care se aruncă lângă ea. Nu o atinse. Nu se întinse peste ea. Doar se aplecă spre ea, delicat, și o sărută.

Un timp, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Când Hugh îi eliberă gura, Georgina încercă să îngaime ceva, însă el începu să facă imediat ceva delicios cu gâtul ei... o săruta și o mușca ușor, astfel că se trezi scâncind și încleștându-și mâinile pe umerii lui, sperând că el avea să continue.

Mai jos

Spre sâni.

Simpla conştientizare a acestui lucru fu de ajuns pentru a risipi un pic ceaţa din mintea ei, făcând-o să murmure:

– Hugh, poate că...

El răspunse cotropindu-i din nou gura. Era un sărut sălbatic, care-i transmitea, fără cuvinte, că el conducea totul, iar ea ar trebui să lase pur şi simplu raţiunea deoparte.

Georgina îi permise să se desfăşoare, pentru că, la urma urmei, ea era cea care avea de câştigat de pe urma entuziasmului lui. Era ciudat, însă era ceva în felul în care Hugh o ţinea în braţe, cu putere, fără să o lase să se desprindă, care o înnebunea de dorinţă.

De fapt...

– Hugh, rosti ea, auzindu-şi cu mare surprindere glasul gâfâit. N-o să...

Vorbele i se topiră într-un geamăt.

– Tu mă faci să-mi pierd orice control, zise el.

Glasul lui era un fel de mârâit întunecat. După aceea, îşi lipi buzele de sânul ei. Pur şi simplu. Fără nici un preambul, fără să-i ceară voie.

Iar ea lăsă să-i scape un strigăt. Nu exista alt cuvânt care să descrie sunetul acela. Nu, se înşela. Gura aceea fierbinte şi udă îi sugea sfârcul, iar ea nu striga, ci ţipa de-a dreptul.

Dar asta nu-l făcu să se oprească. Pur şi simplu mări presiunea, până când Georgina îşi arcui spatele, pentru a-i transmite foarte clar că dorea să continue.

Abia când o palmă caldă se strecură în sus, de-a lungul piciorului ei, Georgina reuşi să-şi recapete măcar o umbră de gând conştient. Scheună şi încercă să se ridice în şezut.

O mână mare o împinse în jos, însă ea nu putu să se concentreze pentru a protesta aşa cum voia fiindcă el o muşca uşor, iar asta îi împinse din nou trupul într-un loc întunecat şi dulce. Aşa că închise ochii, lăsând departe cerul imens, albastru şi gol, precum şi tot aerul aflat între ei, şi se afundă în senzaţia nebunească şi tensionată care-i cuprinsese corpul, în felul

în care o fierbinţeală se încolăcea în picioarele ei, adunându-i-se în pântece.

Continuă să încerce să se ridice, însă palma aceea imensă o ţintuia la pământ. Apoi se trezi că se străduia să-l tragă peste ea, iar acest gest era suficient de scandalos încât să o facă să-şi deschidă ochii şi să scâncească:

– Nu!

– Ba da, răspunse el, răguşit, şi Georgina îl regăsi. Era Hugh.

Ea stătea întinsă pe spate, ca o uşuratică, iar el se sprijinea pe braţe, zâmbindu-i larg.

Era scandalizată. Bineînţeles că era. Dar era şi într-atât de fericită, încât simţea că se sufoca. Se uita la ea... în felul *acela*. Ochii lui...

Şi mâinile lui...

– N-ar trebui să facem asta, rosti ea cu glas slăbit. Nu afară.

Ochii lui o fixau de sus, râzând, iar hohotele acelea de veselie erau împletite cu dorinţă. Dorinţă stârnită *de ea*.

Exact asta nu văzuse niciodată în toată căsnicia ei. Şi exact asta observase în ochii altor bărbaţi când se uitau la femeia pe care o doreau.

– De ce nu? întrebă el, iar tonalitatea aspră a glasului îi reverberă de-a lungul picioarelor, ca o notă muzicală.

– Nu se cuvine, zise ea, trăgând uimită aer în piept, pentru că el îşi pusese din nou mâna pe sânul ei.

– Nu-s însurat, replică Hugh.

– Ştiu asta.

Degetele ei se apăsară pe gâtul lui. Şi totuşi, ceea ce-şi dorea cu adevărat era să-l atingă *ea pe el*.

Dar nu era sigură că îi era permis să facă una ca asta. În mod clar, Richard nu ar fi vrut să fie atins. Dar, pe de altă parte, el nu voise nici să-i sărute gâtul, braţul sau sânii.

– Dacă faci dragoste cu mine, Georgie, să ştii că te măriţi cu mine. Degetul lui mare trecu mai apăsat peste carnea ei, iar ea se auzi gâfâind uşor, aşa că închise gura,

să fie sigură că n-avea să o mai trădeze. Îmi place la nebunie sunetul acela ieşit de pe buzele tale, spuse el, pe un ton relaxat.

– Nu putem face una ca asta... sub cerul liber, insistă ea, ocolind chestiunea căsătoriei.

– De ce nu?

– Pentru că... pentru că suntem pe câmp. Şi nu se...

Hugh îi topi acel „cuvine" într-un sărut şi o conduse din nou în furtuna aceea de fierbinţeală şi de plăcere, până când Georgina îşi dădu seama, fără să-şi formuleze gândul în cuvinte, că ceea ce se cuvenea nu avea nici o legătură cu ceva din ziua aceea. Cu momentul acela.

Cu Hugh.

– Tu faci vreodată ce se cuvine? murmură ea, în vreme ce el îi presăra din nou gâtul cu sărutări.

– Rareori. Până atunci stătuse rezemat deasupra ei, fără ca trupul lui să se atingă efectiv de al ei, iar acum se ridică din nou în genunchi. Respectabilitatea nu mă interesează deloc.

Georgina nu-şi putu reţine un hohot gâlgâitor.

– Nici nu mă mir.

– O doamnă respectabilă n-ar gâfâi niciodată sub cerul liber, o informă el, determinând-o să facă exact acest lucru în clipa în care îşi trecu palma cu fermitate peste corpul ei.

– Eu..., gâfâi ea.

– Iar un domn respectabil probabil n-ar spune niciodată aşa ceva.

– Ce anume?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Georgie, ai de gând să mă atingi? *Te rog?*

Georgina înghiţi în sec.

– E... e permis? Întrebarea aceasta părea atât de prostească, încât, pentru o clipă, îşi închise ochii de ruşine. Adică... ţi-ar plăcea?

În ochii lui apăru o expresie ciudată, care trăda un fel de compătimire şi ceva asemănător cu regretul, dar

apoi îi adresă un zâmbet larg, se lăsă pe spate și-și întinse brațele de-o parte și de alta.

– Sunt în întregime al tău.

Georgina se ridică atât de repede, că fu străbătută de un ușor val de amețeală. Cu mare grijă, se așeză în genunchi lângă el, după care se opri. Nu voia doar să-l atingă.

Își drese vocea. Credea că știa care avea să fie răspunsul, dar...

– Pot să fac mai mult decât să te ating pur și simplu?

Într-o comunitate puritană, zâmbetul lui leneș ar fi fost scos în afara legii.

– Georgie, iubito, dacă vrei să-ți atingi gura aceea splendidă a ta de orice parte a corpului meu, m-ai face pur și simplu cel mai fericit bărbat din toată Anglia.

Ea trase adânc aer în piept și nici măcar nu mai încercă să-și ascundă zâmbetul încântat care îi lumina fața. Probabil avea o expresie prostească. Dar... cui îi mai păsa?

Bărbatul din fața ei nu era altul decât Hugh, care – din câte se părea – fusese primul bărbat care o văzuse goală, chiar dacă la vremea aceea nu avea decât zece ani. Iar Hugh era și primul bărbat al cărui corp îl văzuse *ea* clar vreodată. Deci merita să transforme momentul acesta într-o sărbătoare.

Așa că îl cercetă. De aproape, lent, începând cu gâtul și coborând încet, încet. Fără să-l atingă.

Cel mai interesant lucru era că părea să-l tulbure fără ca măcar să-l atingă. Până să ajungă la nivelul taliei, Hugh își încleștase pumnii de pătură, ca un om în pericol de înec, respirând neregulat.

– Georgie, zise el brusc.

– Mă gândesc, răspunse ea, fără să-l asculte. Asta pentru că ajunsese la cea mai interesantă parte a corpului lui. Toată viața ei numise sexul unui bărbat *cocoșel*. Dar cuvântul acesta nu avea nici o legătură cu ce avea Hugh. Un cocoșel era moale, elastic și rotunjit. Al lui Hugh era tare și lung.

Simplul gând la el o făcea să se simtă... Avea picioarele adunate sub ea, dar, dintr-odată, i se păru că acestea i se înmuiaseră.

Hugh scoase un sunet strangulat, din gât.

– Georgie, te rog...

– Mmm, murmură ea.

Şi apoi se aplecă peste el şi făcu exact ce îşi dorea. Îşi puse palmele pe coapsele lui, iar muşchii de acolo tresăriră sub atingerea ei. Îl mângâie blând, abia atingându-l, după care ceva mai apăsat.

Hugh gemu din nou, iar sunetul acesta păru să se cuibărească direct între picioarele ei. Avea să facă un lucru la care nici măcar nu visase vreodată şi pe care, totuşi, din secunda în care îi încolţise în minte, îl dorea cu o intensitate sălbatică.

Fără să-i arunce nici o privire, pentru că era destul de sigură că nici măcar nu se gândise *la aşa ceva*, se aplecă, lăsându-şi părul să-i ascundă chipul, şi-şi lipi buzele direct de el.

Hugh scoase un strigăt, iar şoldurile îi zvâcniră către ea. Şi aşa, buzele ei alunecară peste el. Avea un gust care o ducea cu gândul la natură, la apa lacului şi la aromele pielii de bărbat, toate amestecate într-o aromă unică.

Îi plăcea.

Hugh spunea ceva, însă ea nu îl luă în seamă, ci pur şi simplu îşi trecu palmele încet de-a lungul coapselor lui, tachinându-l. După care şi le apropie de acelaşi loc.

– Nu, zise el, cu un glas răguşit. Nu.

Georgina îşi înălţă capul.

– Nu-ţi place?

Hugh se uita fix la ea, cu o privire înnebunită.

– Nimeni nu m-a sărutat vreodată acolo. Niciodată.

Georgina îi aruncă un zâmbet larg, după care-şi întoarse atenţia la ceea ce făcuse până atunci. Hugh scoase un geamăt gâtuit chiar înainte ca buzele ei să-l atingă. Georgina simţea o bucurie imensă izvorâtă din simplul fapt că-i dăruia plăcere, din modul în care

muşchii coapselor lui se contractau şi zvâcneau, din felul în care pumnii săi se încleştau, de-o parte şi de alta a trunchiului.

Îşi permise să se joace cu el, ajutându-se şi de mâini, trecându-şi câte un deget de-a lungul piciorului lui, ascultându-i gemetele, până când, dintr-odată, Hugh spuse, printre dinţii încleştaţi:

– Gata! Nu mai rezist.

O dădu la o parte cu mişcări hotărâte.

– Oh! îngăimă ea, oarecum surprinsă. Crezuse că savura din ce în ce mai mult senzaţiile oferite.

Maxilarul lui era încleştat, iar ochii îi erau încinşi.

– Trebuie să aflu ceva, Georgie.

Pentru o fracţiune de secundă, inima ei se opri, iar mâna îi căzu, moale, de pe coapsa lui.

– Spune-mi că nu Richard a fost cel care te-a învăţat asta.

– Richard? repetă ea, cu glas piţigăiat.

Apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine. Îşi drese vocea, fără ca măcar să se mai deranjeze să-şi imagineze cât de oripilat ar fi fost soţul ei dacă ea l-ar fi atins într-un mod atât de intim.

– Nu, categoric nu, zise ea, făcând un efort să se ridice. Corpul ei era dezorientat, înfierbântat şi oarecum ameţit. Bineînţeles că nu. Era... doar o idee stupidă de-a mea. Am...

Îşi înghiţi restul cuvintelor şi se trezi că stătea în picioare în faţa lui.

Simplul fapt de a se gândi la Richard o făcea să se simtă ciudat... Rece. Toate gândurile despre Richard... ce părere ar fi avut Richard – nu despre ceea ce tocmai făcuse, ci despre faptul că stătea dezbrăcată pe un câmp? De-a lungul coloanei îi trecu un fior de dezgust.

Hugh se ridicase şi el, cât ea nu fusese atentă. Georgina făcu un pas înapoi.

– N-ar fi trebuit să spun asta.

Glasul lui era întunecat, încărcat de emoţie.

– Da, poate că nu, zise ea, împreunându-şi braţele la piept şi tremurând din nou, doar câteva clipe. Ştii...

toate acestea nu sunt... Eu nu sunt genul de persoană care să...

Nu-şi putea da seama nici măcar unde să-şi pună mâinile, dacă să-şi acopere sânii sau altceva...

– Uită de Richard!

Spatele ei deveni dintr-odată mai rigid. Nu-l putea uita pe Richard. Ce fel de soţie – de văduvă – ar mai fi dacă ar face una ca asta? Dar, pe de altă parte, ce fel de femeie era? Cuprinsă de o panică orbitoare, se întoarse şi se duse glonţ către locul unde îi erau hainele.

– Îmi pare rău, zise ea peste umăr. Trebuie să plec.

Abia reuşise să-şi înşface juponul înainte ca el să ajungă lângă ea. Îşi petrecu mâna peste talia ei. Georgina icni, strângându-şi juponul la piept.

– Nu pot să fac asta, îi strigă, cu glas tremurat. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Dă-mi drumul, te rog.

– Sunt un tâmpit, spuse Hugh. Georgie... te rog. N-am vrut să aduc vorba despre... Chiar n-am vrut să-ţi trezesc anumite amintiri. Doar că nici o femeie nu m-a...

– Nu mai repeta chestia asta! Îşi putea da seama, după căldura pe care o simţea, că avea obrajii roşii. Richard *nu* ar fi permis aşa ceva. Evident, eu sunt... Nu e decât... Se smulse din braţele lui. Trebuie să plec, spuse apoi.

Simţea cum ochii i se umplu de lacrimi fierbinţi. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era înţelept să facă orice îi trecea prin cap. Oricum, nu se pricepea deloc la lucrurile acestea. Numai de câte ori fusese nevoit bietul Richard să o corecteze, şi ea nici măcar nu...

Îşi trase juponul, dându-şi seama că Hugh trăgea în acelaşi timp de material, în direcţia opusă.

– Lasă-mă în pace! zise ea cu sălbăticie.

Era cel mai mare idiot din toată lumea. Într-un moment Georgina se uitase la el cu o expresie plină de erotism, căldură şi o oarecare nedumerire, iar, în următorul, ochii i se mohorâseră şi... O, Doamne, cine-l pusese să facă aşa ceva?

Asta pentru că, atunci când îl atingea sau pur şi simplu când îi zâmbea, simţea un val instinctiv de posesivitate.

Buzele ei îl atingeau, iar mintea lui se concentra doar asupra unei singure idei: *a mea*. Ea îi zâmbea, iar el gândea: *a mea*; şi, atunci când ea îşi lipise buzele de el, el se gândise la ceva de-a dreptul prostesc.

– Iartă-mă, spuse el, luându-şi mâinile de pe juponul ei şi prinzând-o de umeri, astfel încât să nu se poată îndepărta de el.

– Bineînţeles că te iert, zise ea, trăgându-şi rapid juponul peste şolduri. Cred că am înnebunit preţ de o secundă sau două. M-am... m-am făcut de ruşine. Îmi cer scuze.

– Îţi ceri scuze? Pentru ce?

Georgina îi aruncă o privire furioasă.

Ţinând-o în continuare de umeri, Hugh înţelese dintr-odată. Dacă privirile ar putea ucide, ochii ei l-ar incendia pe loc.

– Ai impresia că eu nu te respect, spuse el, trăgând-o mai aproape.

Buzele ei se strânseră cu încăpăţânare.

O trase într-o îmbrăţişare. Era moale şi caldă, iar el tare, şi, instantaneu, sângele începu din nou să-i clocotească în vine. Cu gura îngropată în părul ei, repetă:

– Ai impresia că nu te respect.

– Acesta e un subiect cum se poate mai neinteresant, zise ea, împingându-l.

Dar el refuză să-i dea drumul.

– Ai impresia că sunt oripilat de sărutul pe care mi l-ai oferit.

– *Eu* sunt oripilată, zise Georgie, dându-i mâna deoparte. Nu pot să-mi închipui ce a fost în mintea mea. Sunt...

– M-a dus în extaz, spuse el, pur şi simplu. M-a înnebunit, m-a înfierbântat, m-a purtat pe culmile plăcerii.

– Minunat. Georgina reuşi să se desprindă de el şi să-şi culeagă furoul de pe jos.

Hugh se duse după ea, pentru că avea să se ducă mereu, mereu după ea. Stând în spatele ei, o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, atât de fulgerător, încât ea chiţăi ca un şoricel încolţit.

– Te iubesc.

Trupul ei încremeni.

Hugh vorbi mai departe, cu toată bucuria acestei conştientizări încălzindu-i sângele în vene:

– Te iubesc, Georgina. Cred că te-am iubit dintotdeauna, chiar dinainte să mergi la scăldat cu mine. Nimic din ce-ai putea face n-ar putea să mă oripileze, să mă dezamăgească sau să mă facă să-mi pierd respectul faţă de tine. Nimic.

Aşteptă câteva secunde, însă ea nu scoase nici un cuvânt. Părul i se revărsase peste umeri, în jurul feţei, şi nu-i putea vedea expresia. Aşa că începu să-i sărute lobul urechii, ţinând-o strâns, să nu poată să plece de lângă el.

– Când m-ai sărutat în modul acela atât de intim, mi-am dat seama dintr-odată că, dacă i-ai fi oferit vreodată lui Richard o plăcere de felul acela, ar fi trebuit să-l omor.

– E mort deja, replică Georgie.

Glasul îi era înăbuşit, dar în el nu se mai regăsea nici o notă de furie.

– Ştiu. Îmi pare rău că a murit. Dar, în acelaşi timp, nu-mi pare rău că a murit, pentru că eşti *a mea*, Georgie. Cred că ai fost a mea dintotdeauna, şi pur şi simplu nu mi-am dat seama, căci altfel nu te-aş fi lăsat sub nici o formă să te măriţi cu el. Nici într-o mie de ani.

Georgina trase adânc aer în piept, după care se întoarse încet în braţele lui, astfel încât să-l privească în faţă. Ochii ei frumoşi erau dureros de nesiguri.

– Deci ai pus întrebarea aceea pentru că erai gelos?

Hugh o sărută cu atâta intensitate, încât ea se topi efectiv în braţele lui, lăsând-o să simtă dorinţa lui sălbatică. Acea dorinţă care-l înnebunea când se gândea la Richard. Să simtă posesivitatea lui şi, dincolo de orice, iubirea lui.

– Eşti a mea, zise răguşit, câteva secunde mai târziu.

– Hugh, îi rosti ea numele în şoaptă.

Tremurul din glasul ei era îmbătător precum coniacul. I se urcă la cap imediat.

– Chiar ai crezut că eram dezgustat de ce-ai făcut?

Georgina ezită preţ de o secundă.

– Richard ar fi fost.

Hugh îşi încleştă dinţii şi reuşi să-şi reţină o înjurătură.

– Eu nu sunt Richard. Îşi împinse coapsa între picioarele ei, făcând-o să simtă forţa piciorului lui lipit de cea mai sensibilă parte a corpului ei. Nu sunt Richard, repetă el cu înverşunare.

Ochii lui Georgie păreau uşor înceţoşaţi, exact aşa cum îi plăcea lui să o vadă. Se cutremură, lipită de coapsa lui.

– Vreau să te ling din cap până-n picioare, zise el. Vreau ca tu să mă lingi pe mine. Vreau să fac dragoste cu tine pe masa din sufragerie şi în adăpătoarea cailor. Vreau să te apleci peste fotoliul meu din bibliotecă şi să-mi zâmbeşti. Vreau să-mi permiţi să te seduc în grajd.

Georgie lăsă să-i scape un mic chicot surprins.

Hugh se duse înapoi şi se lăsă din nou pe pătură. Instrumentul său se înălţa falnic.

– Te rog, o imploră. Te rog, poţi să o faci din nou, Georgie, doar puţin, chiar şi pentru o singură secundă? Vreau doar să mai am senzaţia aceasta încă o dată în viaţă. Te rog.

capitolul 24

Hugh aproape că-şi pierduse coerenţa. Georgie îi privi chipul cu atenţie, îndeajuns pentru a descoperi că în ochii lui nu se vădea nici o urmă de oroare sau de surprindere. Nimic de genul acesta. Doar dorinţă şi... şi încă ceva.

Îngenunche lângă el, cu un aer destul de afectat, şi-şi aşeză o palmă pe pieptul lui. Îl simţi tare şi musculos

sub degetele ei. Era prea stânjenită pentru a-i întâlni privirea, aşa că se concentră doar asupra corpului său, descoperind ce anume îl aţâţa, ce îi oferea plăcere.

Era curată nebunie să facă dragoste astfel, într-un fel care...

Trebuia să înceteze să se mai gândească la Richard. Să împacheteze toate acele amintiri şi să le depoziteze undeva. Pentru că Richard, şi modul oarecum oripilat în care se apropiase el de corpul ei... toate acestea nu aveau loc aici, în câmpul acesta acoperit cu untişor şi scăldat în razele calde ale soarelui, unde ea făcea dragoste cu Hugh.

Hugh era... Hugh. Stătea întins ca o felină, cu corpul lui elastic, cu ochii sclipindu-i de plăcere, cu carnea fremătându-i sub atingerea ei. Georgie îşi trecu degetul mare peste sfârcul lui, îşi plimbă palma peste talia lui îngustă şi se aventură un pic mai jos. Sunetul aspru iscat din gâtlejul lui era mai mult decât încurajator.

Dar abia ce apucă să-l atingă, că el izbucni dintr-odată de sub ea, şi Georgie se trezi întinsă pe spate, cu un bărbat înfierbântat de un metru optzeci deasupra ei.

– Nu mai pot, zise el simplu, uitându-se în ochii ei. Adică pot, doar că m-aş face de râs, aş pierde total controlul, şi n-am de gând să fac una ca asta cu tine.

Georgie trebui să recunoască faptul că îi plăcea la nebunie cum suna asta.

– Ai pierde controlul? repetă ea, trecându-şi uşor degetele de-a lungul spatelui lui şi legănând un pic din şolduri, experimentând. Cum ţi se pare asta?

Hugh nu-i răspunse, ci îşi lăsă capul în jos şi îi sărută pe îndelete sânul. Georgie pierdu şirul întrebărilor şi începu să scâncească, cu palmele încleştându-i-se instinctiv, trăgându-l mai aproape. Pentru prima oară în viaţa ei, simţi un vid cotropitor, o foame care nu putea fi astâmpărată decât de o altă persoană.

– Hugh, spuse ea, cu glasul redus la o simplă şoaptă. Te rog, eu...

El răspunse explorând cu un deget între picioarele ei. Georgie îşi arcui imediat spatele, împingându-se

în el, cu un ţipăt slab. Nu fu nevoie decât de două mişcări hotărâte pentru ca ea să-şi piardă controlul, tremurând şi ţipând, lipită de el, strângându-l cu putere.

– *Da*, zise Hugh, într-o şoaptă răguşită. Nu cred că o să doară deloc, dulcea mea Georgie.

Apoi se trase înapoi şi, înainte ca ea să conştientizeze ce spusese el, se împinse în ea.

Ochii lui Georgie se deschiseră larg. Era o senzaţie cu totul diferită de cele de care avusese parte înainte, când trupul ei părea să se împotrivească eforturilor soţului ei. În loc de asta, Hugh alunecase efectiv în ea, fierbinte, mare şi puternic – şi, în loc să se revolte, trupul ei dorea chiar mai mult.

– Te doare? întrebă el în şoaptă, retrăgându-se.

Dar ea nu-l asculta. Încerca din nou să-l tragă înapoi, scâncind:

– Hugh...

Pe chipul lui se lăţi un zâmbet leneş, după care Hugh îi dădu un sărut intens şi rapid.

– O să interpretez asta drept un *nu*, spuse el. Şi se strecură înapoi, întâmpinat cu mare bucurie. Rânjetul îi dispăru de pe chip. O, Doamne, mă faci să mă simt atât de bine. Eşti atât de îngustă, de udă şi al naibii de perfectă.

Vocea lui era mai mult un mârâit.

Instinctiv, Georgie se arcui să-l întâmpine, încordându-se, încercând să-l ţină aproape de ea. Hugh împingea puternic şi ritmic, iar şi iar, şi iar. Primul ei orgasm se topi în următorul, însoţit de suspine şi de ţipete, în timp ce trupul răspundea instinctiv mişcărilor lui.

– Nu pot..., icni Hugh.

Dar Georgie nu avea cum să-i să-i răspundă. Era prinsă în magia momentului, arcuindu-se puternic, lipită de el, încercând să-l tragă şi mai aproape.

Când simţi mâna ei atingându-i fundul, pierdu orice urmă de control. Georgie îşi dădu seama de asta din felul în care trupul lui se împinse şi mai tare în al ei şi din gemetele care i se smulseră din gât.

Apoi se retrase şi se sprijini pe antebraţe.

– Ești *a mea*, zise el printre dinți, cu vocea redusă la nivelul unui mârâit.

Era... Georgie își închise strâns ochii, simțind din nou un val de fierbințeală ridicându-se în corpul ei, cutremurând-o fără nici o posibilitate de împotrivire.

– Te iubesc, izbucni glasul lui Hugh, după care acesta se aplecă și puse stăpânire pe buzele ei, reușind să o împingă într-o adevărată furtună de plăcere.

Dar nu îndeajuns de puternică pentru a-i șterge din minte cuvintele acelea. Sau bucuria care-i inundase inima.

capitolul 25

Când se discuta despre femeile căzute în păcat, nimeni nu spunea nimic despre felul în care se descurcau acestea în momentele stânjenitoare. Epilogul căderii efective, ca să spunem așa. Toată lumea știe că primul lucru pe care l-a făcut Eva a fost să-și facă un veșmânt din niște frunze, iar Georgie putea înțelege exact de ce.

Goliciunea era stânjenitoare.

Până cu o secundă în urmă, erai atât de copleșit de plăcere, încât... ei bine, gâfâiai, țipai și, în general, te comportai ca un om cu o doagă lipsă. Dar, pe de altă parte, când totul se termină, te trezești că stai întins pe un câmp, cu frunze de trifoi lipite în spatele genunchilor și, cel mai probabil, și prin alte locuri.

Și ai părul ciufulit, nu ești atât de curat pe cât ai vrea să fii, iar hainele îți sunt la ceva depărtare.

– La naiba, gemu Hugh, ridicându-și o mână la ochi. Richelieu a dispărut.

Georgie se ridică în șezut, fericită că se putea gândi la altceva. Sânii i se balansară când își petrecu brațele peste ei. Aruncă o privire în jur, însă, în timp ce iapa ei păștea senină, odorul lui Hugh nu se vedea nicăieri.

– Unde s-o fi dus? Crezi că s-a întors la grajd?

Se uită la Hugh, însă acesta nu părea atât de neliniştit pe cât ar fi fost de aşteptat în cazul cuiva care a pierdut calul care avea cele mai mari şanse să câştige cursa de la Ascot. În loc de asta, el se uita la sânii ei.

– Doamne, ce frumoasă eşti! zise el, pe un ton coborât, aproape reverenţios.

Asta reuşi să o facă să se simtă un pic mai bine.

– Şi tu eşti, spuse, cu timiditate. Adică eşti foarte chipeş.

Hugh se întoarse pe o parte.

– Sunt un picuţ cam necioplit, mereu am fost aşa. Dar tu, Georgie... eşti toată numai linii rotunjite, ai pielea extrem de catifelată, iar sărutările tale au un gust atât de bun... Am impresia că nici n-ar trebui să te ating. Întinse mâna şi-şi plimbă un deget pe conturul rotunjit al sânului ei.

Georgie îşi lăsă braţele în jos, iar sânii i se oferiră mâinii lui. Cu o mişcare agilă, Hugh se ridică în genunchi, chiar în faţa ei, şi o trase şi pe ea în aceeaşi poziţie.

Georgie era dureros de conştientă de faptul că avea fundul expus, de felul în care sânii ei se atingeau de pieptul lui, de iarba încâlcită de sub genunchii ei. Dar apoi îl privi fix în ochi şi efectiv uită toate aceste lucruri.

– Lady Georgina Sorrell, i se adresă Hugh, pe un ton ceremonios, luându-i palma şi lipindu-i-o de buzele sale. Ai putea să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea?

Prin mintea Georginei începură să circule tot felul de fraze încâlcite... Nu voise să se mai căsătorească vreodată. Niciodată nu se gândise să...

Ochii lui Hugh fură străbătuţi de o undă de incertitudine, total atipică pentru el.

– Georgie?

Ea trebuia să-l întrebe.

– Sunt...

El îi sărută din nou mâna, cu ochii aţintiţi asupra ochilor ei.

– Ce e, draga mea?

– Anul trecut, în Ajunul Bobotezei, nici nu ţi-ai dat seama că eram acolo, spuse ea, repede. Pur şi simplu...

Glasul i se stinse.

– Sunt un idiot şi mereu am fost aşa, zise el. Carolyn ar fi de acord cu asta, nu?

Georgie încuviinţă din cap.

– Nu mă îmbrac asemenea unui conte. La naiba, cea mai mare parte a timpului nici măcar *nu miros* ca un conte. Dar ştiu ce simt, completă, cu pasiune în glas. Te iubesc, Georgie, şi eşti a mea. Şi o să te căsătoreşti cu mine pentru că pur şi simplu aşa trebuie să fie.

Probabil că zâmbetul din inima lui Georgie se reflecta şi în privirea ei, pentru că forţa cu care Hugh îi ţinea mâna mai slăbi.

– Vrei să mă mărit cu tine chiar dacă uneori mai dispari şi practic locuieşti în hambar zile la rând?

– Niciodată nu am considerat că animalele sunt mai importante decât surorile mele, decât oamenii pe care-i iubesc. Şi niciodată, niciodată nu aş da mai multă importanţă cailor decât ţie.

Georgie schiţă un zâmbet tremurător.

– Niciodată n-am fost cea mai importantă persoană din viaţa cuiva, spuse ea, înainte să se poată controla.

Trecură câteva minute până când Hugh încetă a o mai săruta, iar, între timp, ea înţelese că, într-adevăr, *ea* era cea mai importantă.

– Te căsătoreşti cu mine? întrebă el din nou.

Ochii lui Georgie se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, Hugh, îi spuse ea în şoaptă.

– Dar o să te măriţi cu mine, aşa cum sunt, cu caii mei şi cu mirosul meu de grajd?

– N-aveam de gând să mă recăsătoresc.

Degetele lui se încleştară pe umerii ei.

– A fost atât de îngrozitoare viaţa cu primul tău soţ, încât nu poţi îndura gândul de a repeta experienţa? Sau e ceva legat de mine?

– N-am vrut să te iubesc, zise ea, zâmbind printre lacrimi.

– Şi-atunci?

– M-am gândit că, poate, dacă n-aveam să mă căsătoresc, n-aveam să... Dar cuvintele i se încâlciră în minte, iar temerile de altădată i se păreau acum meschine şi prosteşti. Şi totuşi, mai era un lucru care trebuia spus. Nu sunt sigură că pot avea copii. Aceste cuvinte părură a reverbera în atmosferă, aşa că Georgina continuă să vorbească: Când ai făcut lista – sau, mai degrabă, când Carolyn a făcut lista –, totul era legat de posibilitatea de a avea copii şi de a lăsa în urmă un moştenitor.

Înghiţi în sec. Hugh nu scoase nici un cuvânt.

– Pur şi simplu nu cred că... Poate am putea avea doar o *aventură*?

– O *aventură*, repetă el. Cu tine? Nu.

– Ei, atunci...

Dar el o întrerupse:

– Georgie, tu eşti viaţa şi inima mea. Mă simt de parcă până acum aş fi orbecăit prin lume, cel puţin până săptămâna trecută, când am ridicat privirea şi te-am găsit acolo, în faţa mea; tu ai fost aleasa mea în tot acest timp. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă o să avem sau nu copii.

De data aceasta, lacrimile i se revărsară în voie pe obraji. Iar Hugh se opri cu sărutările sale.

– De fapt, tu eşti singura persoană pe care doresc să o am în viaţa mea, aşa că poate ar fi chiar mai bine dacă n-am avea copii, zise el, aşezându-se în fund şi trăgând-o în poala lui.

– Eu şi Richard am tot încercat, zise Georgie, uitându-se la pieptul lui.

Încă nu se simţea în stare să-i înfrunte privirea.

– Nu-mi pasă, răspunse Hugh. Aceste cuvinte îi ieşiră de pe buze ca un duduit profund, din piept, iar ea ştiu – auzi adevărul de dincolo de ele, la fel de clar ca şi cum ar fi fost scris pe pielea lui.

Aşa că îşi ridică încet privirea şi îl regăsi întipărit în ochii lui.

– Mă iubeşti, Georgie? întrebă el.

– Foarte mult, răspunse ea, cu glasul întretăiat de emoţie.

– Atunci mărită-te cu mine. Pentru că şi eu te iubesc la fel de mult. Promit să fiu mai precaut când lucrez cu caii. O să am grijă. Şi, între timp, o să ne iubim unul pe altul cât de mult putem, iar asta e tot ce contează.

Domnul Bucky Buckstone, pe a cărui moşie se afla iazul respectiv şi care găsise un armăsar masiv, de culoarea mâlului, păscând liniştit panseluţele soţiei sale, se opri brusc şi rămase cu gura căscată. Nobilimea chiar nu mai avea limite în ultima vreme. Erau chiar acolo, în faţa lui, goi ca-n ziua în care se născuseră, fix pe câmpul lui.

Îi privi câteva secunde, după care cei doi se întinseră în iarbă, aşa că întoarse calul şi porni împreună cu el înapoi spre casă.

– Ştiu cine eşti *dumneata*, îi spuse el lui Richelieu. Eşti al contelui ăla de-a venit în vizită la conac, şi presupun că el e ăla de-acolo, de pe câmpul meu. Are mare noroc că am dat eu peste tine, nu alţii care-şi duc zilele prin părţile astea.

Urechile i se cam înroşiseră şi mergea cu paşi iuţi. După cum îi spuse doamnei Buckstone câteva minute mai târziu, oamenii aveau un tupeu fără limite. Şi, chiar şi când aceasta îi aduse aminte de un incident care avusese loc în urmă cu 23 de ani, într-o noapte caldă de vară, când venise să o curteze, tot nu-şi retrase vorbele.

– Era vorba despre *noi*, zise el, cu îndărătnicie. Ei sunt nobili.

Doamna Buckstone izbucni în râs şi luă un alt cearşaf. Era ziua de spălat rufe, iar ea tocmai întindea cearşafurile pe sârmă.

– Şi de ce crezi tu că un conte n-ar putea să iasă şi el la câmp, la fel ca toate făpturile Domnului?

Bucky n-avea un răspuns potrivit pentru această întrebare, aşa că dădu din nou din cap, dezamăgit,

și îl duse pe Richelieu până în cealaltă parte a casei, să-i dea niște apă.

capitolul 26

Lady Georgina, care avea să se devină în scurt timp Georgina Dunne, contesă de Briarly, visa. Prin dormitorul ei alerga un băiețel cu cârlionți castanii și cu sclipiri neastâmpărate în ochi, țipând cât putea de tare. Călărea un bidiviu imaginar, concretizat sub forma unei mături, și, chiar sub privirea ei, reuși să dărâme o ceașcă de ceai de pe măsuța de toaletă.

Ea striga la el, încercând să-l facă să se oprească înainte de a sparge ceva – asta pentru că mereu spărgea un, alta – și își simțea inima copleșită de atâta iubire pe care o simțea văzându-l, când, dintr-odată, se trezi din vis.

Căci nu prea ai cum să nu te trezești când, în toiul nopții, în patul tău aterizează dintr-odată un corp vânjos de bărbat. Mai ales dacă bărbatul respectiv reușește să-și insinueze o mână pe sub pânza cămășii tale de noapte chiar înainte ca tu să apuci să te desprinzi de lumea visului.

Iar visul se destrămă pentru că... ei bine, pentru că Hugh îi săruta gâtul, scoțând niște sunete flămânde, și mâna lui...

Mâna aceea!

Bineînțeles că nu aveai cum să-ți mai amintești un vis când erai confruntată cu așa ceva.

– Ce faci aici? întrebă Georgie, trăgând aer în piept, surprinsă. Hugh, n-ar trebui să...

– Ba chiar ar trebui, o contrazise el, iar tonul lui anula orice încercare de a i se împotrivi. Toată lumea din casa asta s-a dus, în sfârșit, să se culce. Zău, am crezut că Finchbird s-a hotărât să nu se mai retragă vreodată la el în dormitor. Apoi, Hugh se întoarse la ocupația lui, iar Georgie pierduse deja orice dram de dorință

de a se apăra, aşa cum se spune despre ţările asediate de o putere incomparabil mai mare.

Şi uitase de visul ei.

Ceea ce explică de ce sus-numita Lady Briarly se tot uita la băieţelul ei, Gage Willet Dunne, la vreo nouă luni după aceea, spunând:

– Efectiv nu pot să-mi explic de ce am impresia că l-am mai văzut cândva, ca şi cum l-aş cunoaşte dintotdeauna.

Mândrul tată al bebeluşului, care se apleacă şi-şi sărută fiul, după care din nou pe soţia lui, clătină din cap.

– Eu n-am mai văzut niciodată o expresie ca a lui, Georgie. Uită-te la el! Pare cât se poate de ghiduş. *Eu*, unul, am fost un adevărat înger când eram mic, dar el...

Însă toate acestea aveau să se întâmple peste nouă luni. În această noapte de septembrie, contele tocmai aruncase cămaşa de noapte a viitoarei sale soţii de cealaltă parte a camerei, înainte de a-şi aduce aminte că trebuia neapărat să facă un anume lucru. Aşa că-şi înălţă capul şi-i spuse:

– Scuză-mă un moment, iubito.

Georgie îşi aţinti privirea asupra lui şi scoase un sunet care era o combinaţie între un chiţăit şi un oftat, apoi spuse:

– Te rog, nu te opri!

– Trebuie. Am ceva pentru tine.

Îi depuse un sărut pe coapsă. Apoi se dădu jos din pat şi traversă încăperea.

– Eşti gol! exclamă ea, descoperind abia acum – din câte se părea – acest lucru.

– Bineînţeles, spuse Hugh, aprinzând o lampă aflată pe măsuţa ei de toaletă. Un gentleman nu se strecoară niciodată în patul unei doamne încălţat. O, Doamne, dar ce frig e în noaptea asta!

Georgie se întorsese pe o parte, iar acum stătea rezemată într-un cot şi-l privea. Superbul ei păr roşcat i se revărsa în valuri peste sâni, iar Hugh îşi spuse din nou că era prea frumoasă pentru el. Pentru cineva ca el.

Dar apoi îi privi atent faţa, iar conturul uşor îmbufnat al buzelor ei – încântător şi plin de dorinţă – îi arătă cât se poate de clar că nimeni nu-i dăruise niciodată plăcere aşa cum o făcea el.

Aşa că se întoarse în pat, lângă ea, şi trase cearşaful peste capetele amândurora. Acolo, în adăpostul cald creat de trupurile lor, luminat de razele blânde şi aurii ale lămpii, îi spuse cu hotărâre în glas:

– Te iubesc.

Georgie îi zâmbi, iar bucuria din ochii ei îi făcu inima să cânte.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse în şoaptă. O să facem dragoste aici, sub cearşaf? Eşti atât de romantic, Hugh!

Erau sub cearşaf pentru că el considera că anumite părţi ale anatomiei sale erau în pericolul de a îngheţa, însă nu vedea de ce să o fi contrazis, dacă ea considera că gestul lui era romantic.

– Aş face dragoste cu tine oriunde, replică el, cât se poate de sincer. Chiar şi pe un morman de zăpadă. Apoi, cu o lipsă de tact tipică pentru el, adăugă: Azi-dimineaţă nu aveam ăsta la mine.

Îi luă mâna lui Georgie şi îi strecură inelul pe deget.

– Ah, suspină ea.

– Cred că e destul de demodat, spuse el, dându-şi seama dintr-odată că inelul mamei lui s-ar putea să nu fie neapărat *au courant*[1].

Era împodobit cu un topaz imperial roz înconjurat de diamante.

Însă ochii lui Georgie scăpărau de fericire.

– E superb, Hugh. E cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată. A fost al mamei tale?

Bărbatul încuviinţă din cap şi-i dădu un sărut pe vârful nasului.

– După ce a murit ea, tata mi l-a dat mie şi mi-a zis că ar trebui să-l ofer soţiei mele.

Pe obrazul ei se rostogoli o lacrimă, iar Hugh o opri cu un sărut.

---

[1] Ultima modă (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

–Acesta e cel mai încântător lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse ea, cu glas tremurat.

–Ar fi fost foarte fericită să ne știe împreună, zise Hugh. I-ar fi plăcut de tine, Georgie.

Pe de altă parte, voia să o facă să se oprească din plâns, așa că se întinse peste ea și încercă să-i distragă atenția.

Se pricepea foarte bine la așa ceva.

Atât de bine, încât Georgie nu prea avu ocazia să-și admire inelul decât a doua zi dimineață, și se tot uita pe furiș la mâna pe care-l purta în vreme ce intra în încăperea unde se servea micul dejun. Era destul de târziu, iar cei mai mulți dintre oaspeți se retrăseseră în salon.

De fapt, Carolyn și Piers erau singurele persoane care se mai aflau la masă și, din moment ce Carolyn sări imediat în picioare, strigând: „Iată-te în sfârșit!“, era clar că stăteau acolo de ceva vreme, cu pâinea prăjită răcindu-li-se în farfurii și cu ceai călduț în cești, așteptând-o pe ea.

Georgie nu-și putu reține zâmbetul.

–M-am trezit un pic mai târziu decât de obicei, zise ea, ocolind masa pentru a lua loc alături de Carolyn.

–Da, îmi închipui! exclamă prietena ei, însă glasul i se frânse. Ah, Piers, ia uită-te... fratele meu... mama... acela e... Ah, Georgie, mă bucur atât de mult pentru tine!

Abia mai târziu, Carolyn spuse ceva ce Georgie n-avea să uite cât timp avea să poarte inelul acela, respectiv tot restul vieții ei lungi și fericite.

–Exact asta și-ar fi dorit tata, declară Carolyn. Mi-ar fi plăcut să fie în viață. A fost tare dezamăgit când te-ai îndrăgostit atât de repede, chiar în primul sezon de la debutul în societate. Și nu s-a bucurat deloc când te-ai măritat cu Richard, deși, evident, eu nu ți-am spus asta niciodată.

–Nu s-a bucurat? întrebă Georgina, surprinsă.

–N-avea nimic personal împotriva lui Richard, însă el era de părere că tu erai exact persoana care să poată să-l facă pe Hugh să nu se izoleze printre caii lui.

Mereu a fost de părere că Hugh a resimţit cel mai puternic moartea mamei, iar tu l-ai ajutat cumva în perioada aceea îngrozitoare. A fost ceva care l-a făcut să se creadă că voi doi aţi forma perechea perfectă.

Carolyn nu mai spuse nimic, iar Georgie nu îi dădu mai multe informaţii. Dar, pentru tot restul vieţii ei, ori de câte ori cineva aducea vorba despre scăldat, contesa de Briarly avea să-i adreseze soţului ei un zâmbet conspirativ – zâmbetul care-l făcea să nu se mai retragă mereu în grajduri.

epilog

Carolyn intră prima în sala de teatru de modă veche, vorbind veselă:

– Vedeți? zise ea, fluturând cupa de șampanie în direcția scenei. La cina din seara aceea se închinaseră multe pahare în onoarea zilei ei de naștere. Primul marchiz de Finchley a construit-o special pentru vizitele reginei Elisabeta, când aceasta trecea prin zonă. Maiestății Sale îi plăcea la nebunie teatrul, după cum știți. Nu pot să spun că sala a mai fost folosită prea mult de-atunci încoace, dar sper că, atunci când o să avem copii, o să venim aici mai des.

Soțul ei îi aruncă o privire, având întipărită pe chip aceeași adorație pe care Hugh o detesta pe vremuri, dar care – era destul de sigur – se vedea acum tot timpul și pe fața lui.

– Draga mea, ți-am rezervat locul reginei Elisabeta, spuse marchizul. Chiar pe scenă.

– Oh! exclamă Carolyn. Acela e fotoliul din salonul albastru.

– E chiar cel care apare în portretul în care Maiestatea Sa stă chiar pe scena aceasta, rosti Finchley, cu mândrie în glas. O să stai pe locul de onoare. Pentru că e ziua ta de naștere.

Apoi se aplecă spre ea și îi spuse ceva la ureche, ceva ce Hugh nu putu să audă, dar își dădu destul de bine seama cam despre ce era vorba, având în vedere că aceasta roși, iar soțul ei îi depuse un sărut pe vârful nasului într-un mod care era absolut interzis în cercurile care țineau la etichetă.

Această imagine îl duse cu gândul la ce urma să pună la cale el pentru ziua în care Georgina avea să împlinească douăzeci și cinci de ani sau pentru când avea să facă treizeci, cincizeci ori șaptezeci de ani.

Își coborî privirea către ea, și probabil că zâmbetul pe care i-l adresă îi trădase ceva din aceste gânduri, căci obrajii ei deveniră trandafirii în vreme ce îi spunea:

– Ah, Hugh! Termină!

Între timp, sora lui dădea toate planurile peste cap, firește.

– Nu, Piers, nu vreau să mă sui acolo pe scenă singură, spunea ea. Vreau să stai lângă mine. Și vreau să fie și Georgina cu noi, pentru că ea și Hugh tocmai s-au logodit, așa că ar trebui să sărbătorim un asemenea eveniment.

– Dar, pe același principiu, și domnișoara Passmore și Lord Chartres sunt într-o situație similară, sublinie Hugh.

– Iar eu vă anunț, cu mare bucurie, că domnișoara Peyton a acceptat să-mi devină soție, se auzi glasul baritonal al căpitanului Neill Oakes.

– Se pare că în casa asta s-a dezlănțuit un stol întreg de Cupidoni, murmură Hugh la urechea Georginei.

– Să-nțeleg că-ți pare rău? întrebă ea și afișă un rânjet.

– Niciodată, răspunse el, incapabil să-i vorbească pe un ton relaxat. Niciodată. Și o sărută și el, pentru că, dacă gazda încălca convențiile sociale, puteai foarte bine să-i urmezi exemplul.

– Toate perechile proaspăt logodite trebuie să stea cu mine și cu Fletcher pe scenă, decretă Caro, bătând din palme și făcând gesturi de încurajare către servitorii care se agitau într-o parte și alta a scenei, aducând scaune.

Hugh puse stăpânire pe o canapeluță și o trase pe Georgie lângă el. Gwendolyn încercă să se fofileze, clătinând din cap, însă Alec reuși să o convingă să se așeze pe un scaun aflat mai în lateral. Iar Kate se instală în poala căpitanului Oakes, ceea ce era total nepotrivit – numai că toți cei prezenți se obișnuiseră într-atât să o vadă în această postură, încât tuturor li se părea firesc acest aranjament. Hugh își aduse aminte că parcă domnișoara respectivă avea o problemă cu o gleznă. Într-un final, se așezară într-un semicerc, pe marginea scenei, cu spatele la restul spectatorilor.

În public se stârnise un zumzet de anticipaţie.

– I-ai zis lui Lord Finchley că nu ne asumăm răspunderea pentru acest spectacol, da? întrebă Georgie, în şoaptă.

– Va trebui să-i spui Piers de-acum înainte. Doar faci parte din familie, replică Hugh.

Acest gând îl făcu să fie periculos de aproape de a o săruta din nou. Dar, din moment ce stăteau chiar pe scenă, cu mai mult de douăzeci de persoane din aristocraţie urmărindu-le fiecare mişcare, de parcă ar fi făcut efectiv parte din spectacolul din seara respectivă, reuşi să se abţină.

În momentul acela se auziră mai multe pocnete într-o parte a scenei, iar pe aceasta şi în sală îşi făcură apariţia mai mulţi servitori, care le oferiră tuturor cupe pline cu şampanie.

Marchizul de Finchley se ridică.

– Daţi-mi voie să înalţ paharul în cinstea soţiei mele, pentru sărbătorirea căreia ne-am adunat cu toţii aici.

Hugh băuse deja mai multă şampanie decât şi-ar fi dorit; lui îi plăcea mai degrabă un vin bun de Porto decât băutura aceasta acidulată, potrivită mai mult pentru femei. Însă luă oricum o înghiţitură.

În plus, Georgina îşi ridică şi ea cupa fără să rostească un cuvânt – nu în cinstea lui Carolyn, ci a lui.

– Ce e? întrebă el în şoaptă, aplecându-se către ea.

– În cinstea ta, zise ea.

Simţi un bubuit ciudat în zona pieptului şi îşi goli paharul, gândindu-se cât de norocos era. Fără întârziere, un servitor le umplu din nou cupele.

În momentul acela, domnul Lear îşi făcu apariţia pe scenă. Purta un costum de catifea galbenă şi avea în jurul capului ceva ce semăna vag cu o aureolă. Asta dacă aureolele aveau obiceiul să stea înclinate şi să se sprijine pe o ureche.

– Deci acestea sunt perechile proaspăt logodite! începu el, adresându-le un zâmbet obscen celor patru cupluri aflate pe marginea scenei.

– Dintre care una e căsătorită! preciză Carolyn, cu veselie în glas.

– Ah, Lady Finchley... Lear făcu o plecăciune atât de adâncă, încât aureola lui se dezechilibră periculos. Îşi îndreptă repede spatele, stabilizând-o cu mâna dreaptă. Daţi-mi voie să vă adresez, cu cel mai profund respect, condoleanţele tuturor celor din trupa noastră!

Urmă un moment de tăcere deplină. Piers păru gata să spună ceva, dar Lear se corectă cât putu de repede.

– Adică felicitările! Nu condoleanţele! Felicitările! Îşi reluă discursul: Suntem cum nu se poate mai bucuroşi să vă prezentăm tragedia veselă a lui Pyramus şi Thisbe, interpretată de multe ori în faţa membrilor familiei regale şi mereu apreciată cu mare entuziasm. Personajele sunt eu, în rolul Lunii, un leu fioros şi doi îndrăgostiţi, frumoasa Thisbe şi chipeştul Pyramus.

– Minunat! exclamă Carolyn, bătând din nou din palme. Sper că nu vă deranjează că spun asta cu voce tare. Totul se simte altfel când stai pe scenă, faţă de atunci când eşti în public.

– Noi primim cu dragă inimă comentariile de orice fel, răspunse Lear. Deşi aplauzele ni se par cele mai plăcute.

La aceasta, toţi cei prezenţi se puseră, conştiincioşi, pe aplaudat, iar Lear se retrase. O secundă mai târziu, ieşi din nou din culise, de data aceasta ţinând în mână un felinar. În urma lui venea o fetişcană, înfăşurată într-o mantie purpurie care era cam cu vreo treizeci de centimetri prea lungă pentru ea, astfel că aceasta se împiedică exact când ajunse în centrul scenei. Apoi îşi luă o poziţie teatrală.

– Acesta-i mormântul bătrânei Ninny. Unde e... iubirea mea?

Cei din sală îşi dădură seama imediat că, din nefericire, Thisbe nu era nicidecum o mare actriţă.

Pe scenă îşi făcu apariţia un leu care răgea din toate puterile. Sau, cel puţin, Hugh credea că era vorba despre un leu, având în vedere costumul de blană şi răgetul gros care-i ieşea din gâtlej.

– Oh! ţipă Thisbe, ieşind în goană de pe scenă.

Hugh aruncă o privire de-a lungul semicercului de spectatori. Toată lumea se uita către scenă, cu o expresie

oripilată. Costumele erau îngrozitoare, iar jocul actorilor era chiar mai nereuşit decât acestea. Georgina îşi ridică ochii către el, cu o rugăminte stăruitoare şi disperată întipărită în privire. Trebuia să facă numaidecât ceva.

– Bun răget, Leule! strigă el, ridicându-şi paharul într-un toast în cinstea actorilor. Îi dădu un ghiont discret lui Georgie, care, pentru o secundă, se uită la el speriată, după care adăugă: Ah! Frumoasă ieşire din scenă, Thisbe.

Hugh aruncă din nou o privire printre spectatori. Toţi cei prezenţi păreau complet nedumeriţi, cu excepţia surorii sale, care zâmbea extaziată. Tocmai îşi întinsese paharul pentru a-i fi umplut din nou.

– Ai luminat impecabil, Lună! strigă Carolyn, pe un ton din care se ghicea că era un pic cherchelită. Se uită la soţul ei şi-i spuse: Zău, Luna se mişcă foarte graţios. Apoi se întoarse către Gwendolyn, care stătea de cealaltă parte a ei: Vouă nu vi s-a părut că Luna a jucat cu mare graţie?

– Nu, răspunse Kate, de pe cealaltă latură a scenei.

Căpitanul Oakes îi puse palma peste gură.

Leul îşi înfipse dinţii în mantia lui Thisbe şi o scutură cu mare emfază, după care ieşi cu paşi apăsaţi de pe scenă.

– Nici pisica noastră n-ar fi putut să se descurce mai bine, comentă Kate.

Logodnicul ei îi aruncă o privire aprobatoare.

Pyramus intră cu paşi ţanţoşi din cealaltă parte, purtând o perucă magnifică, cu plete cârlionţate, care-l făceau să arate ca un pudel.

– Dulce Lună, mulţumescu-ţi pentru razele solare, declamă el. Mulţumescu-ţi că-mi luminezi calea cu atâta mărinimie. După ce termină cu asemenea politeţuri, adoptă o poziţie teatrală şi continuă: Căci, sub razele tale delicate şi mângâietoare, am... am... Pe chipul lui apăru o expresie chinuită şi iritată. Ah, raţa naibii! O, Doamne!

Gwendolyn i se adresă lui Alec:

– Dar ce e cu raţa?

– Nu e nici o rață, replică sec Kate.

Oakes izbucni în râs, dar, între timp, Pyramus înșfăcase mantia de pe jos și se lăsase în genunchi.

– Pete de sânge, îi informă el pe spectatori. Sunt zdrobit, terminat, distrus!

Urmară câteva momente de tăcere, în care toți cei care-l urmăreau își frământară creierii pentru a înțelege ce voia să spună.

– Înseamnă că Thisbe a murit, le spuse Pyramus, pe un ton ușor mustrător.

– Aha, zise Carolyn, terminându-și cupa de șampanie. Thisbe a murit. Îngrozitor. Biata Thisbe!

– Biata rață, adăugă Kate, deloc impresionată.

– Bieții de noi, completă Alec.

– Vino, moarte, prieten drag! mugi Pyramus, încercând în mod evident să acopere comentariile celor din public.

– Vino fără întârziere, că nu mai suportăm, adăugă căpitanul Oakes.

– Mie, una, îmi pare rău de sărmana rață, zise Gwendolyn. Biata de ea!

Georgie îi trase urechea lui Hugh la nivelul buzelor ei.

– De când e Gwendolyn atât de spirituală? Mie mi s-a părut prea timidă pentru a scoate vreun cuvințel în public.

Carolyn se întoarse către Gwendolyn.

– Ce rață? întrebă ea, complet nedumerită. Eu nu văd nici o rață!

Soțul ei îi făcu semn servitorului să îi mai toarne niște șampanie.

– Nu-ți face griji, iubito. Dacă vrei o rață, pun să ți se aducă una mai târziu.

Carolyn păru cum nu se poate mai încântată de această promisiune.

Pyramus se smulse din contemplarea mantiei lui Thisbe și-și scoase spada din teacă.

– Curgeți, lacrimi, revărsați-vă! exclamă el. Avântă-te, sabie, și împlântă-te în pieptul lui Pyramus. Da, în partea stângă, unde bate inima.

Şi se înjunghie. De fapt, îşi înfipse sabia la subsuoară de mai multe ori, ceea ce păru să o tulbure pe Georgie, aşa că Hugh profită de moment pentru a o trage mai aproape de el.

– Să ştii că mie-mi place partea stângă a pieptului tău, unde-ţi bate inima, îi şopti la ureche. Şi cealaltă, zău.

– Şi astfel mor, iată, iată, *iată*, strigă Pyramus, prăvălindu-se pe scenă, agitându-şi membrele haotic.

Hugh dădu din cap către Alec, apreciind o asemenea moarte teatrală. În copilărie, ei doi se înfruntau mereu în dueluri, iar Alec avea talentul deosebit de a-şi prelungi scena morţii chiar şi cinci minute.

În mod clar, Pyramus ştia şi el cât de importantă era o agonie prelungită. Se ridică, zvâcnind, şi strigă:

– Şi-acum am murit! după care se prăvăli din nou.

– Am înţeles asta, zise Hugh, cu gura ascunsă în părul lui Georgie.

Dar Pyramus tot nu terminase.

– Iată cum mă duc de pe lume! Sufletul îmi urcă-n ceruri. Ah, Lună, dispari de-a pururi pentru mine!

Luna se părea că-şi pierduse puterea de concentrare, din moment ce domnul Lear nu schiţă nici o mişcare până când Pyramus nu-l ţintui cu o privire furioasă. Într-un final, ieşi cu paşi sonori de pe scenă, iar Pyramus se ridică îndeajuns de mult pentru a-şi rosti discursul final:

– Şi-acum mor, mor, mor, *mor*!

Thisbe năvăli pe scenă şi îl văzu imediat pe Pyramus, deşi ar fi fost greu să nu-l observe, având în vedere paloşul care-i ieşea de la subsuoară.

– Dormi, dragostea mea? Se lăsă în genunchi şi îl scutură bine. Cum... eşti mort, dragostea mea?

– Nu ţi se pare că seamănă cu *Romeo şi Julieta*? o întrebă Carolyn pe Gwendolyn.

– Eu prefer finalurile fericite, răspunse Gwendolyn.

– Şi eu! zise Carolyn. Bătu repede din palme. Vă rog, nu putem primi mai degrabă un sfârşit fericit?

Pentru o secundă, pe scenă se aşternu o tăcere deplină.

– Am zis că mantia era pătată cu sânge? strigă Pyramus dintr-odată, ridicându-se din somnul său veşnic. Probabil că draga mea Thisbe a adus încoace o carafă cu vin. Ah, Thisbe, dă-mi şi mie o înghiţitură!

Thisbe se ridică iute, împingând cu mare discreţie spada spre marginea scenei, dându-i o lovitură de picior, şi-l trase pe Pyramus în picioare.

– Gustă din vin de pe buzele mele rubinii, îi oferi ea, cu o elocvenţă de-a dreptul surprinzătoare.

– Trăiesc, trăiesc, trăiesc! strigă Pyramus.

– Iubesc... iubesc... iubesc, rosti şi Thisbe, aruncându-se în braţele lui Pyramus.

– Asta da, sfârşit fericit, comentă Carolyn, cu un suspin.

La începutul serii, existaseră câteva persoane în public care poate s-ar fi aşteptat ca spectacolul să nu fie primit bine de spectatori.

Dar adevărul era că, la final, când actorii se adunară pe scenă pentru plecăciunea finală, toţi cei care asistaseră la piesa lor se ridicară de pe scaune şi îi ovaţionară.

Mai ales Carolyn.

Care n-avea să-şi uite niciodată cea de-a douăzeci şi cincea aniversare şi care avea să-i povestească mereu soţului ei, iar mai apoi copiilor şi chiar nepoţilor, despre această seară, pe care o considera cea mai romantică din toată viaţa ei. Despre această piesă care fusese efectiv scrisă special pentru ea. Despre cel mai frumos dar pe care i-l oferise vreodată soţul ei iubit.

– Tu pur şi simplu n-ai înţeles-o, îi spunea în fiecare an, de ziua ei, lui Piers, care era mereu prea politicos pentru a o contrazice, dar cât se poate de sceptic. A fost o piesă despre viaţă, despre moarte şi despre dragoste...

– Şi raţa? întreba el, de fiecare dată.

– Ei, misterele vieţii şi-ale artei, îi răspundea ea, cu un suspin. Trebuie doar să accepţi că nu ne e dat să înţelegem totul pe lumea asta.

– Dar există un lucru pe care-l înţeleg totuşi, îi spunea el, trăgând-o aproape de el.

Iar ea îi zâmbea, pentru că darul pe care i-l oferise el la cea de-a douăzeci și cincea aniversare a ei, dar și la a treizecea, la a cincizecea și la a șaptezecea avea să fie mereu același, iar amândoi știau asta.

Iar dragostea e cel mai prețios dar dintre toate.